En Büyük Sır Herkesin Gördüğüdür...

AMERİKAN FAŞİZMİ

DAVID McGOWAN

OKUL

Amerikan Faşizmi

David McGowan

Çeviri:
M. Bahadır Gülle

Amerikan Faşizmi

Okul Yayınları: 41
Yazar: David McGowan
Editör: Levin İçten
Tashih: Mehmet Rıfat Yeğen
Çeviri: M. Bahadır Gülle
Kapak Tasarımı: Sabahattin Kanaş
İç Tasarım: Yusuf Kanaş
Baskı: Kurtiş Matbaası
Birinci Basım: Şubat 2005
ISBN: 975-8861-99-9

Adres: Hasan Halife Mah.
Öksüzce Hatip Sk. No: 15 /
34300 Fatih/İST.
Tel: (212) 531 41 40 (pbx)
Faks: (212) 531 43 34
e-mail: gelenek@gelenek.com.tr

David McGowan

Los Angeles da yaşayan bağımsız yazardır. Pek çok makalenin yanı sıra *Derailing Democracy* (2000) kitabına imza atmıştır. Ayrıca "the Center of Informed America" isimli sitesinde olayları farklı bir pencereden yorumlamaktadır. Amerika'nın önde gelen bir-iki komplo teorisyeninden biridir.

İÇİNDEKİLER

Anne babama, kardeşlerime, çocuklarıma ve McGowan ve Griffith ailelerinin diğer tüm üyelerine. Ve her zaman olduğu gibi Gretchen'a.

Epigraf

Bana öyle geliyor ki bir ya da iki nesil sonra insanların esareti sevmelerini sağlayan ilaçlara dayalı bir sistem geliştirilmiş olacak. Böylece tüm toplum acı vermeyen bir toplama kampına dönüştürülecek ve insanlar özgürlüklerinin ellerinden alınmasından mutlu olacaklar; çünkü propaganda ya da ilaç kullanarak beyin yıkama sonucunda insanlar isyan etmeye dair bütün arzularından arındırılmış hale gelecekler.

Aldous Huxley, 1959

Propagandanın ustaca ve sürekli uygulanması sonucunda insanların cenneti cehennem veya tam tersi bir şekilde sefil bir hayatı da cennet olarak görmeleri sağlanabilir.

Adolf Hitler, 1935

F- Kelimesini Anlamak

Faşizm çoğunluğun, sırf çoğunluk olduğu için toplumu yönetmesine karşıdır; yığınların belli aralıklarla yapılan seçimler vasıtasıyla toplumu yönetmesine de karşıdır; bunların yerine, genel oy hakkı gibi mekanik süreçler sonucunda değiştirilemeyecek olan, insanların sabit, faydalı ve verimli eşitsizliğini savunur.

Benito Mussolini, 1932

1. Bölüm
Kime Faşist Diyorsunuz?

Biz özel mülkiyetin devamını savunuyoruz. En uygun, daha doğrusu tek uygulanabilir ekonomik düzen olan serbest girişimi koruyacağız.

Adolf Hitler

21.yüzyılın başında Birleşik Devletler'de yürürlükte olan politik sistemin adı faşizmdir. Elbette biz onu böyle isimlendirmekten hoşlanmıyoruz; ona 'demokrasi' demeyi tercih ediyoruz. Bununla birlikte, faşizm gibi berbat bir şeye benzemesine rağmen bunun nasıl olduğunu anlamak faşizmin gerçekte ne olduğunu bilmeyi gerektirir.

Demokrasi bizi, ulus olarak, uzun süredir cezbeden bir sistem. Bu, Birleşik Devletler'in kontrol altında tuttuğu 'Üçüncü Dünya'daki uyduları için on yıllar boyunca tercih edilen yönetim şekli oldu. Elbette oralarda da biz buna faşizm demiyoruz, ne Güneydoğu Asya'da ne Latin Amerika'da ne de başka bir yerde. 'Anti-komünizm' hatta bazen 'Batı-tipi demokrasi' diyoruz, ama asla f-kelimesiyle adlandırmıyoruz.

F-kelimesini kullanmaktan hiç hoşlanmıyoruz. Nahoş çağrışımlar yapıyor. Faşizm algılamamız, Soykırım'ın (holocaust) gerçek vahşeti; Amerikan ve Britanya istihbarat servisleriyle bağlantıları olan Aldous Huxley ve Geor-

ge Orwell[1] gibi yazarların oluşturdukları hayali dünyalar tarafından şekillendirilmiştir. Bu imajlar, medyamız ve eğitim sistemimiz tarafından bize dayatılmaktadır.

Faşizm dendiğinde aklımıza hemen cesetlerle dolu toplama kampları ve çoğu vahşice yok edilen yürüyen iskeletler gelmektedir. 'Büyük Birader'in her hareketimizi izlediği, insanın hayatını işkenceye çevirecek ölçüde sert bir denetimin uygulandığı bir toplumu düşünmekteyiz. Asker çizmeleri giyen katillerin uyguladıkları vahşet ve en ufak muhalefetin şiddet kullanarak bastırılması faşizmin zihnimizde yaptığı çağrışımlardır.

Bu imajlar, içinde yaşadığımız dünyadan silinmiştir. Bunun sonucunda, bizim yönetim sistemimizle Nazi Almanyası'ndaki sistem arasında herhangi bir benzerlik bulunabileceğini tasavvur dahi edemeyiz. Mesele şu ki faşizmin içeriden yoğun bir propaganda sonucunda algılanması ile dışarıdan tarihî bir olgu olarak algılanması arasında çok fark vardır.

Üçüncü Reich döneminde Almanya'da yaşayanların çoğu için faşizm bizim bugün düşündüğümüz gibi bir sistem değildi. Aslında çoğu onun oldukça iyi bir sistem olduğunu düşünüyordu (tabii ki Varşova'nın gettolarında yaşayan Yahudiler için faşizm çok farklı şeyler ifade ediyordu; aynen 'şehir merkezleri'nde (inner cities) yaşayan Afro-Amerikalılara Amerikan faşizminin çok farklı şeyler ifade etmesi gibi).

İşte bu yüzden savaşın sonunda bütün dünya dehşet içinde bunun nasıl olabildiğini sorduğunda Alman halkının tek yanıtı 'bilmiyorduk' oluyordu. Bazıları savaş suçlusu olarak yargılanmamak için Nazi vahşetinden habersiz olduklarını söylerken bir çokları, yaşananları bilmedikleri konusun-

---

1. Martin Lee ve Bruce Shlain'in *Acid Dreams*'de (Grove Press,1985) ispatladıkları gibi Huxley'in CIA ile özellikle de teşkilatın MK-ULTRA araştırmasında çalışan psikiyatristleri ile yakın ilişkileri vardı. Orwell, Huxley'in de mezun olduğu Eton Üniversitesi'nde Huxley'in danışmanlığında çalıştıktan sonra İngiliz Ordu İstihbaratı'nın bir kolu olan Hindistan Emperyal Polis'inde çalışmak üzere Burma'ya gitti. Orwell CIA'den de yüklü ödenekler aldı. ("The Intelligentsia and the CIA" *The Independent*, 28 Haziran, 1999)

da samimi idiler. Yine de, faşist bir devletin uyguladığı bu çığırından çıkmış ve daha önce eşi benzeri görülmemiş vahşet karşısında şok geçiren dünya 'bilmiyorduk'u bir cevap olarak kabul etmeyecekti.

Böyle bir cevap kabul edilemezdi çünkü görülen korkunç manzaraları, bilmeme mazeretiyle bağdaştırmanın hiçbir yolu yoktu. Bu derece yozlaşmış ve bu kadar büyük suçlar işlemiş bir rejimin gerçek yüzünü halkından saklayabilmiş olmasına inanamıyorduk. Faşist devletin bugün bizim rahatlıkla fark ettiğimiz gerçeğini kendi halkından gizleyebilmesini kabul edemiyorduk ve hâlâ da edemiyoruz.

Hatalarımızdan biri faşizmi Soykırım'la eş tutmaktır. Her ne kadar konu hakkında aldığımız eğitim Üçüncü Reich döneminin bu olay tarafından tanımlandığı izlenimini bizde yerleştirmeye çalışsa da Soykırım aslında Avrupa faşizminin aşırı bir dışa vurumudur ama ne faşizmi tanımlar ne de faşizmin tanımında böyle bir şey vardır.

Faşizmin Soykırım'la eşanlamlı olduğuna dair yanlış inanç faşizmin gerçekte ne olduğunun anlaşılmasını engellemektedir. *1984* ve *Brave New World* gibi kitaplar da aynı çarpıtmanın yüksek sanat değeri taşıyan versiyonlarıdır. Bu kitaplar ve bunlara benzer diğerleri, otoriter bir devletin neye benzediğine dair gerçek dışı bir görüş oluşturdular ve bunun sonucunda sahte bir güvenlik hissine kapılmamıza neden oldular.

Faşizmin ne olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz ve bu yüzden güvende olduğumuzu sanıyoruz. Soykırımın bizim topraklarımızda yaşanmasına ya da tek tipleştirilmiş, baskı altında tutulan, distopik bir topluma dönüştürülmeye asla seyirci kalmayız. Ama kendimizi gerçekten faşizmin kötülüklerinden korumak istiyorsak önyargılarımızı bir kenara bırakıp f-kelimesinin gerçek anlamını araştırmalıyız.

Polis devletinin aşırılıklarına dair bu uç örnekler faşizmin gerçekte ne olduğunu, kime hizmet ettiğini ve neden sürdürüldüğünü anlamamızı zorlaştırmaktadır. Faşizmin insan suretine girmiş bir şeytan gibi görünmek zorunda olmadığını farketmeliyiz.

Bir ulus olarak (halk olarak değil) ne olduğumuzu, neyi temsil ettiğimi-

zi anlamaya yönelik ilk adım, faşizmin net bir tanımını ortaya koyacaktır. Bunun için, kendini yeni dünya düzeninin sözcüklerinin ustası ilan eden *Webster's New World Dictionary*'den daha yetkin bir otorite bilmiyorum. Bu sözlük bize aşağıdaki tanımı sunuyor:

Faşizm: Katı tek parti diktatörlüğü, muhalefetin güç kullanarak bastırılması, merkezi hükümetin kontrolü altında serbest ekonomik girişim, saldırgan milliyetçilik, ırkçılık, militarizm vb. tarafından karakterize edilen yönetim şekli.

Açıkça görülüyor ki bu tanımın bazı bölümleri, özellikle de serbest ekonomik girişim kısmı Amerika'nın 'demokratik' sistemiyle rahatsız edici bir benzerlik göstermektedir. Neyse ki, *Webster*'ı hazırlayanlar değişen zamanın değişen tanımlar gerektirdiğinin farkındalar.

Gerçekte, yukarıdaki tanım *Webster*'ın bugün bize sunduğu tanım değildir. *New World Dictionary*'nin, günümüzün modern dünyasına pek uymayan, 1980 baskısından alınmıştır. Aynı sözlüğün 1990 baskısındaki daha yeni bir tanım, faşizmin, uygulanmasından ziyade tanımlanmasında pek küçük sayılmayan bir değişikliğin olduğunu gösterir:

Faşizm: Diktatörlük, saldırgan milliyetçilik ve ırkçılık, militarizm vb. tarafından karakterize edilen yönetim şekli.

İşte şimdi, evdekine biraz fazla benzer gibi görünen, serbest ekonomik girişimin bütün çirkinliği ortadan kalktı. Artık hepimiz, ülke sessizce tam bir faşizme doğru kaysa da *Webster*'ın çok düşünceli davranarak sözlüğü yeniden yazacağını ve böylece kendimizle korkunç f-kelimesi arasındaki mesafeyi koruyacağımızı bilerek geceleri rahat bir şekilde uyuyabiliriz.

Bu durumda bazıları sözlükleri yeniden yazmanın -isterseniz siz buna tarihi yeniden yazmak deyin- bizatihi kendisinin faşizmin bir göstergesi olduğunu iddia edebilirler. Bu son derece makul bir iddia olsa da sanırım şu daha yerinde olur: ABD'nin günümüzdeki gerçek koşulları *Webster*'ın yetkin tanımıyla karşılaştırıldığında Amerika kelimenin tam anlamıyla faşist bir devlettir.

2. Bölüm
Faşizmin Yapıçözümü

Faşizm aşırı Sağ'ın yönetimde olduğu bir diktatörlüktür ya da bizim kullandığımız tâbire daha yakın bir ifadeyle az sayıda büyük sanayici ve finans sahibi tarafından yönetilen bir hükümettir. Demokrasi çarkını döndürüyor gibi göstererek de faşizmi uygulayabileceğimiz hususunda müsaadenizle ısrarcı olacağım. Sadece bir Yüksek Mahkeme'nin, bir Temsilciler Meclisi'nin, bir Senato'nun ve bir Başkan'ın varlığı; gücün, resmi hiçbir görevi olmayan birkaç adamın elinde merkezileşmesine karşı yeterli bir önlem sayılmaz. Hitler örneğinde bile, bir çok zeki gözlemci, onun aslında gücünü silah ve çelik baronlarından alan göstermelik bir lider olduğunu farketmiştir.

Heywood Broun, bağımsız köşe yazarı, 1936

Öncelikle, tanımı oluşturan unsurları tek tek ele almamız gerekiyor. Bu noktada şunu belirtmeliyim ki; faşizmin geçtiğimiz 20 yılda kavram olarak ciddi bir değişikliğe uğramadığı varsayımından hareketle ilk -ve daha doğru olan- tanımını esas alacağız.

Hatırlanacağı gibi -*Webster*'daki iyi insanlara göre- faşizm şu özellikler-

le karakterize edilen bir yönetim şekli idi:

1. katı tek parti diktatörlüğü
2. muhalefetin güç kullanılarak bastırılması
3. merkezi hükümetin kontrolü altında serbest ekonomik girişim
4. saldırgan milliyetçilik
5. ırkçılık
6. militarizm

İlk ikisi en tartışmalı ve en uzun açıklamayı gerektiren özellikler olduğu için şimdilik bunları atlayıp şu an Amerika'da yürürlükte olan faşizmi daha açık bir biçimde ortaya koyan özellikleri inceleyebiliriz. Üç numara ile başlayacağız: *Merkezi hükümetin kontrolü altında serbest ekonomik girişim.*

Bu, Birleşik Devletler'in, Batı tipi demokratik model olarak da bilinen ekonomik modelinin tam bir tanımını veriyor. *Webster*'dakilere de böyle göründüğü çok açık. Bu, ülkesine sadakatle bağlı biz Amerikalıların sistemimizin nasıl çalıştığına dair *inancının* da, her nasılsa, tam bir tanımını yapıyor.

En azından teoride, işçi hakları, çevreyi korumak ve anti-tröst yasaları için serbest girişimin üzerinde merkezi bir kontrolün olması gerekli gibi gözüküyor. Gerçekte ise Amerika'daki büyük şirketlerin yöneticileri aynı zamanda devleti de yönetiyorlar ve sadece kendilerini düzenliyorlar. Daha doğrusu düzenleyemiyorlar.

Sistem aslında serbest girişimin federal düzenlemelere tabi olmasını gerektirmektedir. Federal hükümetin görevi, şirketlerin tekelleşmesini engellemek ve para politikalarını ayarlamanın yanısıra işçilerin ve çevrenin haklarının gaspedilmesini önlemektir.

Faşist devletin gerçek işleyişinde de merkezi hükümet serbest ekonomik girişimin kontrolü altındadır. Bu günümüz Amerikası için de, faşist İtalya ve Almanya için olduğu kadar doğrudur. Görülüyor ki tanımın bu kısmı açıkça ABD'nin politik/ekonomik sistemini yansıtmaktadır. Şimdi bir

sonraki özelliğimize geçebiliriz: *Saldırgan milliyetçilik.*

Ne zaman saldırgan milliyetçilik üzerine düşünsem, 1991'in başına, Amerikan bayrakları ve rüzgarda sallanan sarı kurdelelardan bir seli geçmeden birkaç blok ötedeki yerel video dükkanına gitmenin mümkün olmadığı bir zamana dönüyorum. Her televizyonu açtığınızda kalabalık bir grubun, büyük bir alanda, dev bir Amerikan bayrağı oluşturduğu günlere gidiyorum.

Aklıma CNN'in 'Çöl Fırtınası' serilerinin grafikleri ve gösterişli müziği ile ordunun ve hükümetin fanatik görevlilerinin acımasızca ve coşkunluklarını gizlemeden bağıra çağıra 'sortiler'i, 'hava hakimiyeti'ni ve 'akıllı bombalar'ı tartışmaları geliyor. Kendisinin çok önemli ve haklı olduğu duygusuyla şişirilmiş bir ulusun, çoğu savunmasız sivil hedeflerin bombalanmasını gösteren video sahnelerini keyifle izlemesini hatırlıyorum.

Amerika yaptığı şeyin doğruluğundan son derece emin bir şekilde gururlanmakla meşgulken, savaşın oluşturduğu koşulların, %60'ı 10 yaşın altında çocuklardan oluşan, 2 milyon Iraklının ölümüne neden olacağını düşünüyorum.[1]

Bu, hesaptan anlayan herkes için bir milyonun üzerinde çocuk eder. Ve bu çocukların hiçbirinin Kuveyt'in işgaliyle ya da bunun planlanmasıyla herhangi bir ilgisi yoktu. Hiçbiri 'kitle imha silahları'nın üretimine ya da Kürtlerin bastırılmasına da karışmamıştı. Ama gene de şu an hepsi ölü.

Sonra 1998'in Aralık ayını düşünüyorum ve basının halkı, kelimenin tam anlamıyla Irak halkının daha fazla bombalanmasını *istemesi* için kışkırttığını hatırlıyorum. Bize Saddam'ın dersini almadığı ve Amerika'nın 'insani standartlar' ile 'hukukun üstünlüğü' konularındaki kararlılığını göstermesi için daha fazla güç kullanması gerektiği söylenmişti.

Sonuçta, on yıl öncesine kadar Orta Doğu'nun toplumsal bakımdan en gelişmiş, en yüksek okuma yazma oranına, en iyi okullara, en iyi sağlık

---

1. David McGowan *Derailing Democracy*, Common Courage Press, 2000, 27. bölüm. Not: Yazarın önceki kitabı ile ilgili sayısız rezil yayının ilki bu satırlar yüzünden yapılmıştır.

sistemine, en yüksek hayat standardına ve en gelişmiş sivil altyapısına sahip -şimdi ise sadece sefalet ve hastalık içinde yüzen- ulusu bir kez daha bombalandı.

Bir kez daha seyreltilmiş uranyum gibi birçok zehirli madde insanların üzerine yağdırıldı. Ve bir kez daha kimyasal tesislerin hedef alınması sonucunda toprak ve hava zehirlendi, su ve gıda stokları tehlike altına girdi ve Irak halkının *kendi* çocuklarının çoktan ölmüş olan arkadaşlarının yanına gitmeyeceğine dair hayalleri yıkıldı.

Ve, Amerikan halkı, bir kez daha, bütün bu olup biteni üzücü bir şekilde alkışladı.

Buna, dostlarım, saldırgan milliyetçilik deniyor. Bu olguya daha yumuşak bir örnek; bir grup kibirli basketbol oyuncusunu 'Rüya Takımı' adı altında, mesela, Olimpiyat Oyunları'na gönderip, beklendiği gibi rakiplerini sahadan sildiklerinde milliyetçi bir gururla kasılarak tüm dünyaya Amerika'nın üstünlüğünü göstermektir.

Bir başka örnek de kaybolmuş, sersemlemiş ve travma halindeki altı yaşında Kübalı bir çocuğu, bir 'serseri devlet'e üstünlüğümüzü göstermek için siyasi bir oyuncak gibi kullanmamızdır. Bütün bunlar *saldırgan milliyetçiliğin* nasıl içimize işlediğini gösteriyor. Şimdiye kadar ikide iki yaptık, sırada üçüncü özelliğimiz var: *Irkçılık.*

Bu, Amerika'nın en çok eleştirildiği konulardan biridir. 500 yıldır Amerika'nın yerlilerine karşı yapılmakta olan soykırım[2] ve ülkenin ilk yüzyılı boyunca Afro-Amerikalıların köleleştirilmesi, Amerika'nın yeryüzünün en ırkçı uluslarından biri olduğunun somut tarihi kanıtlarıdır.

Kölelerin özgürleştirilmesinden yüzyıl sonrasına kadar siyah Amerikalılara medeni hakları tanınmadı. Ancak şiddetli ayaklanmalar ve uzun mücadeleler sonucunda bu haklarına kavuşabildiler. Peki Amerika bugün de ırkçı bir toplum mu? Maalesef hadiseler öyle olduğunu gösteriyor.

---

2. Bu konudaki en iyi kitap şudur: David E. Stannard, *American Holocaust*, Oxford University Press, 1992. Stannard'ın araştırmalarına göre öldürülen Amerikan Yerlileri'nin sayısı 100.000.000'u aşmaktadır.

Mesela, siyah ve beyaz Amerikalıların hapse girme oranları arasında korkunç bir uçurum var. Afro-Amerikalıların devletin fiziki kontrolü altında bulunma ihtimali beyazlara oranla altı kat daha yüksek.[3] Hispaniklerin Amerikan adalet sistemi karşısındaki durumu da bundan birazcık iyi. Bu tartışmasız gerçek karşısında standart muhafazakar cevap, etnik azınlıkların suç işlemeye daha eğilimli oldukları, aslında bu grupların toplumda bir 'suç unsuru' oluşturduklarıdır.

Bu, yine de, sistemin aslında nasıl çalıştığını göz ardı etmek için uygun bir mazerettir. Gerçek şu ki; bu ülkede rapor edilmiş suçların oranı ırklara göre değişmemektedir. Afro-Amerikalılar ABD nüfusunun %12'sini oluşturmaktadır ve uyuşturucu kullananların da buna yakın bir oranı (%13) Afro-Amerikalıdır. Fakat uyuşturucu kullanmaktan hapse girenlerin %74'ü siyahtır.[4]

Devletin cezai yaptınmlarında ırklar arasında gözettiği bu ayırım, gücü kullanan bir çok aktörün bir davanın nasıl halledileceğine karar verdiği ve sanığın ırkının bu süreçte belirleyici olduğu keyfi bir adalet sisteminin sonucudur.[5]

Çoğu Amerikalının adalet sistemiyle ilk teması genellikle, suçluyu cezalandırmak için birçok seçeneği bulunan polisle oluyor. Polis, birçok başka seçenekle birlikte, uyarıda bulunabilir, mahkeme celbi çıkarabilir ya da suçluyu tutuklayabilir. Normal akıl tersini söylese de, bu seçeneklerden hangisinin uygulanacağı çoğu zaman suçun şiddetine göre değil de şüphelinin özelliklerine, genellikle de ırkına göre belirlenmektedir.

Göz altına alındığında (eğer görevli memur tutuklamayı seçerse), diğer

---

3. *U.S. Department of Justice Bulletin* NCJ170014, Ağustos 1998.

4. Ulusal Kriminal Adalet Komisyonu, Şubat 1996

5. Bu en son 4 Mayıs 2000'de, 185 İnsan Hakları kuruluşunun elli yıllık ittifakı olan, Washington, D.C. merkezli, İnsan Hakları Yönetim Konseyi tarafından yayınlanan "Adalet Yargılanıyor: Amerikan Ceza Sisteminde Irklar Arasında Ayırımcılık" adlı raporda belgelendi (Erin Texeira "Justice Is Not Colorblind, Studies Find" *Los Angeles Times*, 22 Mayıs, 2000.

kanun uygulayıcılar suçluyu hapse atmayı ya da sadece alıkoymayı seçebilirler. Savcı, ne tür bir suçlamayla dava açılacağını belirleme, ayrıca sanık suçunu kabul ettiğinde cezasına uygulama yetkilerine sahiptir.

Süreç ilerlediğinde eğer sanık suçlu bulunursa savcı veya hakim veya her ikisi kefalet ya da sosyal hizmetten ölüm cezasına kadar değişen, cezayı belirleme yetkisine sahiptirler. Bu, tabii ki, Amerikan ceza sisteminin çok basitleştirilmiş bir özetidir fakat burada asıl vurgulanmak istenen, işleyen süreçte hukukun, değişik noktalardaki birçok insanın yaptığı tercihlere tabi olduğudur.

Ve bu sürecin her basamağında Afro-Amerikan ve diğer azınlıklara mensup sanıklara, beyaz şüphelilere davranıldığından çok daha kötü davranılmaktadır. Aynı şartlarda meydana gelen bir suç düşünüldüğünde siyahların tutuklanma ihtimali beyazlara oranla çok daha yüksektir. Tutuklandıktan sonra siyahlar, beyazlarınkinden çok daha ciddi suçlarla yargılanmaktadırlar. Ve tabii ki siyahlar daha fazla hüküm giymekte ve daha ağır cezalar almaktadırlar.

Beyaz bir gencin sadece uyarı ya da mahkeme celbi aldığı bir suç için siyah bir gencin hapis cezasına çarptırılması hiç de az rastlanan bir durum değildir.[6] Afro-Amerikalılar şartlı salıverilme hakkından yararlandırılmamakta veya bu hak tanındığında çok ağır şartlara bağlanmaktadır. Bu uygulamalar Amerikan ceza sisteminin ırkçı yapısını gözler önüne sermektedir.

Günümüz Amerikasındaki ırkçılığın tek göstergesi bu değildir. Amerikan yerlileri günümüz ABD'sinde en ezilmiş ve en mağdur edilmiş etnik

---

6. Örneğin, saygın *Los Angeles Times*'da şöyle bir haber yer aldı: "Siyah bir gencin hapse girme ihtimali beyaz akranlarına oranla altı kat daha fazla; ikisi de aynı suçu işlese ve ikisinin de sabıkası bulunmasa da... Çocuk mahkemesinde yargılanmaları gereken azınlıklara mensup suçlu gençlerin yetişkinler gibi göz altında tutulma, yetişkinlerin mahkemelerinde yargılanma ve yetişkin gibi ceza alma ihtimali beyaz gençlere oranla çok daha yüksektir." ("Black Youth Face Bias in Justice System" *Los Angeles Times*, 26 Nisan, 2000).

gruptur. En düşük hayat standartlanna ve en yüksek suça maruz kalma oranına sahiptirler. Ayrıca hapse girme oranlan siyahlarınkinden bile yüksektir.[7]

Reagan yönetimi sırasında, aralannda Yarbay Oliver Noth'un da bulunduğu, bir grup üst düzey devlet görevlisinin siyah Amerikalıların, toplama kamplarında kitleler halinde hapsedilmesine dair planları hükümete sundukları bilinmektedir.[8] Bu tabii ki, CIA'in yardımıyla[9] ülkeye giren ucuz ve kaliteli kokain, sistematik olarak 'şehir merkezi' bölgelerini tahrip ederken oluyordu.

Bunlara, Amerika'nın 1980'lerde, tüm dünya kamuoyuna ve insani değerlere rağmen, Güney Afrika'daki 'Apartheid'* rejimine[10] yaptırım uygulanmasına yönelik girişimlerin hepsinde *karşı* oy kullanması da eklenebilir. Öyle görünüyor ki bu dönemde Amerika'da, ırkçılık karşıtı bir aydınlanma aslında hiç yaşanmadı.

Ayrıca bir de göçmen karşıtlığı var -Kaliforniya'da, özellikle Pete Wilson döneminde, bu karşıtlık uzun süre eğlence aracı olmuştu. Tabii ki ırkçılığın daha başka göstergeleride var -muhtemelen bunların en belirgini, ülke genelinde ırkçı fikirlere sahip grupların sayısındaki hızlı artıştır- ama sanırım şimdiye kadar sunduğumuz kanıtlar Amerika'nın kuruluşundaki ırkçı prensiplere bugün de sıkı bir şekilde bağlı olduğunu göstermek için yeterlidir.

Eğer hâlâ konuyla ilgili şüpheleriniz varsa ABD Senatosunun ya da Beyaz Saray'daki kadronun tertibine veya *Forbes, Fortune 500* gibi dergilerde yayınlanan listelerdeki isimlere bakmak bu şüpheleri yok etmeye yetecektir. Eğer adınız Oprah Winfrey ya da Colin Powell değilse bunu kolayca yapabi-

---

7. *Derailing Democracy,* 11. bölüm.
8. "Reagan Advisers Ran Secret Government" *Miami Herald,* 5 Temmuz, 1987.
9. Gary Webb *Dark Alliance,* Seven Stories Press, 1998.
*. Güney Afrika'nın ırk ayrımına dayalı eski yönetim biçimi, ç.n.
10. William Blum "The U.S. Versus the World at the United Nations" alıntılandığı yer: *Rogue State,* Common Courage Press, 2000.

lirsiniz, Amerika'da güce uzanan koridorlar hala 'sadece beyazlar' kulübü olmaya devam ediyor.

Listenin *Irkçılık*la ilgili kısmını hallettikten sonra altı numaralı özelliğe geçebiliriz: *Militarizm.* Bu aslında hiçbir açıklama gerektirmeyen bir özellik, ABD şüphesiz gezegenimizdeki gelmiş geçmiş en militarize ulustur. Birleşik Devletler bizim 'savunma' dediğimiz şeye Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyesi diğer ülkelerin toplamından daha fazla harcama yapıyor. Ve bu, yapılan harcamalann sadece açıkladığımız kısmı.

Açıklanan harcamalar CIA'in -yıllık 50 milyar dolarla 100 milyar dolar arasında değişen- çoğu gizli askeri operasyonlarda kullanılan 'kara' bütçesini içermiyor. Sivil oldukları söylenen ama aslında bu ülkenin askeri/istihbarat altyapısının birer parçası olan NASA gibi kurumlann bütçeleri de bu açıklamalann dışında tutuluyor.

'İnsani yardım' adı altında dış ülkelerdeki bazı grupların askeri eğitimden geçirilmesi ve silahlandırılması için harcanan paralar da açıklanmıyor. Bu paralar ev sahibi ülkelerin menfaatlerinden çok Amerikan şirketlerinin menfaatlerini korumak için ABD'nin kontrolünde hareket eden güçler oluşturmak amacıyla kullanılıyor.

Bütün bunlar toplandığında Amerika'nın askeri harcamalannın dünyanın geri kalan ülkelerinin askeri harcamalarının toplamından çok olduğu görülecektir.[11] Bu şekilde, uzun bir süre önce dünya okyanuslarındaki hakimiyeti elimize geçirdik. Dünyanın istediğimiz yerinde istediğimiz zaman hava hakimiyeti kurabilme yeteneğimizi sürdürüyoruz. Ve tabii ki on yıllardır tartışılmaz bir nükleer üstünlüğümüz var.

Bütün bunlar yeterli değilmiş gibi askeri liderlerimiz şimdi de dünyanın etrafını çeviren, istendiği zaman dünyanın her yerini rahatlıkla vurabilecek, birbirine bağlı uydular aracılığıyla *uzay*da[12] mutlak bir askeri üstünlük kurmak istiyorlar. Ve bunların da yetersiz kalabileceği düşünülerek gezegenin ikliminin ve gıda kaynaklarının askeri amaçlar için kullanılmasına

---

11. Michael Parenti, *Against Empire,* City Lights Books, 1995.
12. *Derailing Democracy,* 30. bölüm.

dair projeler hazırlandığı resmen açıklanmaktadır.[13]

Amerika, son on yılda kendisini hissettirmeye başladığı gibi, sivil olan polis teşkilatları ile askeri kurumların politikaları arasındaki sınırın ortadan kaybolmaya başlamasıyla daha da militarize bir hale gelmektedir.[14] İçerideki bu militarizasyon dış politikanın militarize olmasından ve tamamen kaba güce dayanmasından daha tehlikelidir.

Ülkenin içerisindeki polis güçleri ile askeri güçlerin eğitimleri, silahlandırılmaları ve kullandıkları taktikler arasındaki farklar giderek ortadan kalkmaktadır. Polisler Amerika'nın sokaklarında, özellikle de 'şehir merkezleri'nde, askeri tarzda helikopterler ve makinalı tüfekler, el bombası fırlatıcıları ve diğer 'eklenmiş' askeri ekipmanlarla silahlandırılmış personel taşıyıcılar içerisinde, düzenli olarak devriye gezmektedir.

Paramiliter polis ekipleri, ya da SWAT* birimleri -ilk olarak Los Angeles Polis Departmanı tarafından kurulmuştur- artık ülkedeki her polis teşkilatının bir parçası olmuşlardır. Aynı Los Angeles Polis Departmanı biraz daha ileri giderek ülkeye daha militarize ve acımasız bir model sunmuştur -utanç verici derecede yozlaşmış CRASH birimleri.

Paralel bir eğilim de, son yıllarda terörizmle savaş adı altında federal, eyalet ve bölgesel polis teşkilatları arasındaki yakın koordinasyondur. Sonuç, çok uzak olmayan bir tarihte, birleşik ve militarize bir polis gücünün oluşmasıdır.

Böylece listenin militarizmle ilgili kısmını da hallettik. Bu durumda *faşizm*in altı temel özelliğinden dördünün Amerikan sisteminin esası olduğunu doğruladık. İki tane kaldı. Şimdiden yolun üçte ikisi bitti. Ama artık başlangıçta kasten atladığımız tartışmalı iki özelliğe dönmeliyiz.

Bu özellikler, unutanlar için tekrar edelim, *tek parti diktatörlüğü* ve *mu-*

---

13. *Derailing Democracy,* 12. ve 31. bölümler.

14. Christian Parenti'nin *Lockdown America* (Verso Books,1999) isimli kitabı, polisin geçen 20-30 yıl boyunca nasıl militarize edildiğini irdeliyor.

*. Teröristler vb. ile mücadele için özel eğitilmiş ve özel silahlarla donatılmış polis ekibi (Special Weapons and Tactics) ç.n.

halefetin güç kullanılarak bastırılması idi. Bu noktada Amerika'nın faşist bir devlet olduğu argümanının çöktüğünü düşünebilirsiniz. Amerika ne bir tek parti devletidir -bırakın diktatörlüğü- ne de muhalefet güç kullanılarak bastırılmaktadır.

Amerikan devletini bilen birçok kimse için bunlar açık gerçeklerdir. Ama acaba bu açık gerçekler, objektif birer doğru mu yoksa sadece ustalıkla oluşturulmuş ve sürdürülen bir göz boyama mı? Başka bir ifadeyle değişik politik partilerin ve ideolojilerin varlığı, üzerinde çok ince çalışılmış bir aldatmacadan mı ibaret?

3. Bölüm
Tek Parti Devleti mi?

Ticari basın, son derece pişkince yaptığı iki yüzlü açıklamalarından birinde, özgür olduğunu çünkü iki siyasi partinin olduğu özgür bir sistemi desteklediğini söylüyordu.

Ama A.N.P.A.'nın (Amerikan Gazete Yayıncıları Birliği), Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin ikisinin de, sistemin zenginleri tarafından sağlanan paralarla beslendiğini ve aynı zengin insanların genellikle iki büyük partiye birden bağışta bulunduğunu bilmeyen tek bir üyesi yoktur... Bunu çok iyi bildikleri gibi, basının, bu paralardan bağımsız herhangi bir üçüncü partinin kuruluşu, parti programı ve seçim kampanyası ile ilgili haberleri hiçbir zaman çarpıtmadan vermediğini de gayet iyi bilirler.

Georges Seldes, 1943

Öncelikle hepimiz Amerika'nın bir tek parti devleti olmadığını biliyoruz; Amerika'nın iki partili bir sistemi vardır. Eğer Ross Perot'un Reform Partisi'ni de, mevcut düzenin neresinde bir 'reform' yapmak istediği pek belli olmamasına rağmen, göz önüne alırsanız bu sayı üçe çıkar.

Mantıklı düşünen her Amerikalı şunu çok iyi bilir ki bu ülkenin iki büyük siyasi partisi arasında temelde hiçbir fark yoktur. Bu duruma gittikçe artan bir sıklıkla dikkati çeken çeşitli yazarlar ortaya çıkan tek partiyi Cumhuratlar (Republicrats) olarak adlandırmışlardır.

Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin aslında var olmadığına inanıyorum. Ve ABD'nin federal hükümetinin Demokratik/liberal ve Cumhuriyetçi/muhafazakar politikalar arasında gidip geldiğine dair inancın tam anlamıyla bir fantezi olduğunu düşünüyorum.

Bu, kendini Cumhuriyetçi ya da Demokrat olarak tanımlayan insanlar arasında fikir ayrılıklarının olmadığı anlamına gelmez. Elbette vardır. Benim iddiam hükümetin, politikaların belirlendiği, üst kademelerinde Demokrat ya da Cumhuriyetçi politikalar diye birşeyin olmadığı, sadece bir tek politik gündemin bulunduğu ve tek tartışmanın bu gündemin, demokrasi ilüzyonunu devam ettirerek, en hızlı nasıl gerçekleştirilebileceği üzerine yapıldığıdır.

Bu kısmı sakın hafife almayın. İlüzyonu devam ettirmek hayati önem taşır. Bu yüzden aslında benzer ideolojileri paylaşan üst düzeydeki insanlar siyasi rakipler gibi hareket eder ve birbirlerini küçümserler. Washington'daki iki partili sistem bizi düzenli olarak değişik fikirlerin seslendirildiğine inandırmaya çalışır, en azından bazı insanların *bizim* fikirlerimizi savunduğu söylenir.

Sağ kanattakiler, göreve başladığı günden itibaren Bill Clinton'a hiç ara vermeden, acımasızca saldırmasalardı Clinton'un bir liberal olduğunu nereden bilecektik? Clinton yönetimine bu gözle bakmak biraz zor olabilir.

Tabii, Clinton başlangıçta bizi büyüledi. Arsenio'nun gece yarısı şovunda saksafonuna üflediğinde ve Fleetwood Mac'taki göreve başlangıç töreninde dansettiğinde hepimiz onun ne kadar zamana ayak uyduran biri olduğunu gördük. Ot çektiğini inkar ettiğini duyuyorduk ama hepimiz onun ot çektiğinden emindik. Vietnem Savaşı'nı nasıl protesto ettiğini de duyuyorduk -yabancı bir ülkede protesto etmesi bir şeyi değiştirmez. Tanrım, bu adam o kadar liberaldi ki; aslında düpedüz haindi.

Aslında, Clinton yönetimi Cumhuriyetçi seleflerinin hayal bile edemeyeceği, aralarında yoksullara yardım sistemini ortadan kaldırmanın da bulunduğu, 'reformlar' başlatmıştır. Tarihteki hiçbir başkanın yapmadığı ölçüde polis güçlerini militarize etmiştir. Görevde kaldığı süre içerisinde hapisteki Amerikalıların sayısı iki katına çıkmıştır.[1]

Clinton yönetiminde, ölüm cezası infazları çok hızlı şekilde artmış, ölüm cezasının kapsamı genişletilmiş ve ölüm cezalarında bir üst mahkemeye başvurma hakkı sınırlandırılmıştır. Ayrıca çocuk suçluların infazında ve hapsedilmesinde büyük artış yaşanmıştır.

Reagan ve Bush dönemlerinde ilk adımları atılan hapishanelerin özelleştirilmesi hareketi Clinton döneminde hız kazanmıştır. Böylece mahkumların özel şirketler tarafından köle işçiler olarak kullanılması yaygınlaşmıştır[2] (Bu arada, Nazi Almanyası'ndaki toplama kamplarının çoğu köle işçilerin toplandığı özel mülkiyet statüsündeki kamplardı. Mesela, Auschwitz; I.G. Farben ve iş ortağı Standard Oil tarafından düzenli iş gücü kaynağı olarak kullanılmak üzere inşa edilmiştir).

Dış ülkelere silah satışı -Bush yönetiminde zaten yüksek bir düzeydeydi- Clinton yönetiminin daha ilk yılında ikiye katlanmıştır.[3] Ve dış politikanın militarizasyonunda, Bush'un saldırgan kadrosu oldukça geride bırakılmıştır.

Sadece yedi ayda Clinton başkanlığındaki Beyaz Saray yönetimi tam

1. *Associated Press* 18 Şubat 2001'de şu haberi veriyordu (Karen Gullo "Study Shows Prisons Filled at Record Pace in Clinton Years"): "Clinton yönetiminde geçmişteki hiçbir yönetimde görülmeyen sayıda insan hapse girdi. Sert politikalar sonucu hapishane ve polis memuru sayısı arttı ve daha ağır cezalar uygulanmaya başladı." Adalet Politikaları Enstitüsü'nün raporuna göre hapse girme oranı Clinton döneminde Reagan dönemini ikiye katladı - 100.000 kişide 247 kişiden, 100.000 kişide 476 kişiye fırladı.

2. Amerikan polisinin ve hapishanelerinin mevcut durumu ile ilgili *Derailing Democracy*'ye ve Christian Parenti'nin *Lockdown America*'sına bakılabilir.

3. "U.S. Arms Sales: Arms Around the World," *The Mojo Wire*.

dört bağımsız ulusa -Irak, Sırbistan, Afganistan ve Sudan- hava bombardımanı ve/veya cruise füzesi saldırısı düzenlemiştir. Bütün bunlar uluslararası hukuk açık bir şekilde ihlal edilerek yapılmıştır.

Clinton -Yugoslavya'da kendisinin tam bir savaş başlatmasının yanında- George Bush'un Irak'ı cezalandırma savaşını da sürdürmüştür. Yönetimden ayrıldığında kendi döneminde bir milyonun üzerinde Iraklı, Amerikan politikaları yüzünden ölmüştü. Bu sayı önceki yönetimin öldürdüklerinden fazladır.

Haiti ve Somali'de de, Clinton, askeri güç kullanılmasına onay vermiş hatta bunun için can atmıştır. Ayrıca yargının hiç olmadığı kadar aşınmasına ve özel hayatın dokunulmazlığına dair hakların ihlaline de önayak olmuştur.[4] Sosyal harcamalar neredeyse kaldırılmış ve Dow Jones tek ekonomik gösterge haline gelmiştir.

Clinton ayrıca 'küreselleşme'nin tam bir destekçisi olmuştur. NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması), GATT (Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Antlaşması) ya da WTO (Dünya Ticaret Örgütü), isimler önemli değildir, bu yönetimin karşı çıktığı hiçbir 'serbest ticaret' kanunu ya da örgütü olmamıştır. Clinton döneminde servet, tarihte hiç olmadığı ölçüde, küçük bir zümrede yoğunlaşmıştır ve zenginle fakir arasındaki uçurum her geçen gün derinleşmiştir.

Anti-trust yasası mı, unutun gitsin. Her ne kadar Microsoft göstermelik olarak yargılansa da bu yönetim her yıl yeni rekorların kırıldığı tarihin en büyük şirket birleşmelerine izin vermiştir -en son olarak da Time Warner ve AOL birleşmiştir. Çevrenin korunması mı? Hiç görülmez. İşçilerin haklarının korunması mı? Bu da pek görülmez.

Yeryüzündeki her Cumhuriyetçi bu yönetim kadar başarılı olabilmeyi ister. Hiç şüphe yok ki Clinton 'muhafazakarlar'ın Washington'daki en iyi dostudur -peki o halde neden muhafazakarlar kendisinden bu kadar nefret etmektedirler?

---

4. *Derailing Democracy*, 22 ve 23. bölümler.

Bunun üzerinde düşündüğümde aklıma gelen ilk cevap kendilerinden daha iyi bir Cumhuriyetçi olduğu için Clinton'ı kıskanmaları oldu. Ama sonra, sanki ilahi bir kavrayış beni sardı. Artık Washington'daki muhafazakarların Bill Clinton'dan neden nefret ettiklerini biliyordum.

Cevap, böyle bir cevabın olmadığıdır. Çünkü bu, yanlış varsayımlar üzerine bina edilmiş geçersiz bir soru. Kirli, küçük sır şu: Sağ kanattakiler Bill Clinton'dan nefret etmiyorlar. Adamı seviyorlar. Neden sevmesinler ki? Clinton tamamen 'kendi' programlarını uyguladı ve Amerikan solu buna çok az karşı çıktı.

Öyleyse neden Cumhuriyetçi Sağ bu yönetimi yıpratmak, küçük düşürmek ve görevi erken bırakmalarını sağlamak için elinden gelen herşeyi yaptı. Çünkü, ilk duyduğunuzda çok garip gelse de, Clinton'ın bu kadar gerici politikaları başarıyla izleyebilmesinin sebebi Cumhuriyetçilerin bu muhalefetidir.

Gerçek şu ki; Beyaz Saray'a yönelik bu ağır ve sürekli muhalefet olmasaydı, Clinton pek de liberal gibi görünmeyen kararlarından çoğunu çıkaramazdı. Böyle bir durumda yeni yönetimi başlangıçta destekleyen politik sol bu desteğini hemen geri çekecekti. Clinton'ın Demokratların çoğunun ve daha soldaki grupların desteğini alması kendisine karşı yürütülen muhalefetin *sonucudur.*

Kurulan mantık örgüsü şöyle işlemektedir: Capitol Hill'deki sağ kanat fanatiklerinin karşısında yer aldığına göre Clinton bir liberal *olmalıdır.* En azından şu çıkarımı yapmamız istenir; Clinton ehveni şerdir ve *bu fanatiklerin* düşmanı benim dostumdur.

Sonuçta böyle bir başkan, dünyanın değişik yerlerinde saldırgan bir tutum izlese, içerideki harcamaları kıssa, sosyal meselelerle neredeyse hiç ilgilenmese ve bir polis devletinin oluşturulmasını hızlandırsa bile merkezdekilerin ve soldakilerin desteğini alabilmektedir. Clinton yönetimini ciddi şekilde eleştirenler bile Beyaz Saray'da Cumhuriyetçilerin olması durumunda herşeyin çok daha kötü olacağını savunmaktadırlar.

Bu yanlış bir görüş olabilir. Gerçekte, işler bir 'Demokrat'la çok daha kö-

tü gidebilir çünkü herkes Clinton'ın kendinden önceki Cumhuriyetçilerin başarısız olduğu alanlarda çok iyi politikalar izlediğini düşünüyor. Örneğin, Cumhuriyetçi bir başkan Amerikan halkını öfkelendirmeden sosyal yardımları ortadan kaldıramazdı.

Ya da kaprisleri yüzünden başka ülkelere saldırılar düzenleyemezdi. Sol kanattakiler içgüdüsel olarak Cumhuriyetçi başkanların bu tür ahlaksızlıklarına karşı tetiktedirler. Ama bir 'liberal' bu tür şeyler yaptığında, bu liberal gerçekte muhafazakar bir Cumhuriyetçi olsa bile, elde yeterli kanıt olmadığından suçsuzluğuna hükmediyoruz.

Geriye baktığımızda bazı şeylerin yanlış olduğunu görmeliyiz. Clinton'ı iktidara getiren 1992'deki seçim kampanyasının görünüşe göre önemsiz ama aslında oldukça tuhaf bir yönü de Amerika'nın siyasi manzarasında bazı şeylerin doğru olmadığının sinyallerini vermesidir.

Söz konusu olay aslında kampanya bittikten, ışıklar söndükten sonra meydana geldi. Clinton'ın seçim kampanyasını yöneten James Carville ile Bush'un seçim kampanyasını yöneten Mary Matalin -ne olursa olsun kazanmaları gereken, kıran kırana bir mücadele verdikten sonra- kampanyayı evlenerek kutlamaya karar verdiler.

Bunda bir gariplik yok, değil mi? Hepimiz biliyoruz, zıt kutuplar birbirini çeker. Bu zıt kutuplar, bütün enerjilerini, görünüşte, diğer tarafın adayının ve kampanyasını yürüten takımın ismini ve kariyerini yok etmek için harcasa da, hatta bu zıt kutuplar, diğer tarafın ideolojisine tamamen karşı olduklarını iddia ediyor ve diğer tarafın yaptığı işin dürüstlüğüne inanmıyor olsalar bile, birbirlerini çekerler.

Ama, her nasılsa, bu iki zıt kutbun bu son derece sert ve yoğun bir kampanya sırasında birbirlerini ayartmaya *fırsat* bulabilmeleri, biraz garip görünüyor. Bırakın samimi bir ilişki geliştirmeyi, ikisinin kişisel olarak birbirini tanıması nasıl mümkün olabilir?

Pek mümkün gözükmüyor tabii, özelde bu seçim kampanyasının ve genelde tüm siyasi kampanyaların rekabete dayandığı sadece bir ilüzyon değilse ve Amerikan politik sisteminin rakip partiler ve ideolojiler arasındaki

derin ayrılıklar üzerine kurulu olduğu yalanı halka yutturulmaya çalışılmıyorsa.

Bu yüzden, başkanlık seçimi için yürütülen kampanyaların neredeyse tümü birbirine çamur atma yarışı haline geliyor. Gerçekte, farklılık ilüzyonu ancak böyle devam ettirilebilir. Asıl meseleler nadiren tartışılır çünkü, açıkçası, *tartışılacak* bir şey yoktur.

'Büyük Partilerin' bütün adayları önemli meselelerin hepsinde görüş birliği içindedirler. Aynı düşündükleri konular üzerinde tartışarak farklı olduklarıı ilüzyonunu sürdüremez ve seçmenlerden mantıklı bir seçim yapmalarını isteyemezler. Bu yüzden birkaç önemsiz konu üzerinde anlaşmazlığa düşmek için anlaşırlar ve birbirlerinin kişilikleri ve geçmişleri hakkında iftiralarda bulunarak insanların gözünü boyarlar.

Bu yolla seçmenler farklı ideolojiler arasında bir tercih yaptıklarına inandırılırlar. Elbette bu adamlar birbirlerinden çok farklı olmak zorundadırlar, yoksa neden birbirlerinden bu kadar nefret etsinler ki?

Gerçek şu ki birbirlerinden ancak 'profesyonel' güreşçilerin birbirlerinden nefret ettikleri kadar nefret ederler. Sihir perdesini yırtıp gerçeği gösteren kişi olmaktan nefret ediyorum ama bunların hepsi sadece bir gösteri. Işıklar açılıp perdeler kapandığında bu adamların hepsi tekrar arkadaş oluyorlar.

Mesela, 1992 seçimlerindeki iki amansız 'rakip' George Bush'la Bill Clinton'ın aslında Clinton'ın Arkansas Valiliği günlerine uzanan çok yakın bir ilişkileri olduğuna dair araştırmacılar tarafından sunulan bol miktarda kanıt mevcuttur.[5]

Öyle görünüyor ki başarılı vali, eyaletinin, George ve Ollie'nin yasadışı 'Karşı' operasyonları için kullanılmasına izin vercek kadar düşünceliydi. Arkansas, Mena'daki bir havaalanından ülke dışına silah kaçırılıyor ve ülkeye uyuşturucu sokuluyordu. Tabii ki bütün bunlar valinin yönetiminin

5. Bkz. *Compromised* (Penmarin Books, 1995) Terry Reed ve John Cummings, ayrıca *Whiteout* (Verso Books, 1998) Alexander Cockburn ve Jeffrey St. Clair.

bilgisi ve koruması dahilindeydi, özellikle de operasyonu yürütenler gizli bir kampta eğitilmek üzere adamlarını getirmeye başladıkları zaman.

Bu tür operasyonlar çok yüksek miktarlarda nakit para gerektirir. Bu operasyonda sarfedilen paranın bir kısmı da valiye gitmiştir. Neyse ki, karısının ve yakın dostları Web Hubbell ile Vince Foster'ın çalıştıkları Rose Hukuk Firması bu tür kirli paraları aklamakta çok başarılıydı.

Bill Clinton bu pis işten, nakit paradan fazlasını kazandı. Bu sayede George Bush'un yakınındakilerle önemli bağlantılar kurdu ve muhtemelen bu sayede 1992 seçimlerinde Demokratların adayı olma hakkını elde etti.

Bill Clinton'ın bu seçim kampanyasındaki rolü Bush'un takımı için bir sigorta görevi görmekti. Seçmenlerin mevcut yönetimi 'liberal' bir alternatifle değiştirmek istemesi ihtimaline karşı Clinton, Bush'un 'Demokratik' alternatifi olarak desteklendi. Gerçekte, 1992 seçimlerinde oy kullananlar gerçek George Bush ve George Bush'un Bill Clinton adındaki dublörü arasında bir tercih yaptılar. Ülke idaresindeki tek gerçek değişim, demokratik hakların yok edilmesinin, 'liberal' yönetim örtüsü altında hız kazanması olmuştur.

Burada 1992 seçimlerinin bir istisna olduğunu, diğer başkanlık seçimlerinden ya da çoğu valilik ve Kongre seçimlerinden farklı olduğunu anlatmaya çalışmıyorum. Bunların hepsinde aynı rezaletin yaşandığını söylüyorum.

Bu yüzden, başkan Clinton'ı, 2000 yılındaki Birliğe Sesleniş konuşması sonrası, eski Ku Klux Klancı* Strom Thurmond'la kolkola yürürken ve daha bir yıl önce kendisinin mahkemede suçlu bulunması için çalışanlarla el sıkışırken görmek kimseyi şaşırtmamalı.

Büyük seçim kampanyalarında aday olamayan aday adaylarının kendi partilerinin adaylarını, aynı insanlar partideki rakiplerini şeytanın işbirlikçileri olmakla suçlamış olsalar dahi, tüm güçleriyle desteklemeleri de kim-

* ABD iç savaşından sonra güney eyaletlerinde kurulup zencilerin yeni kazandıkları hakları yok etmeye çalışan gizli örgüt.

seyi şaşırtmamalı. Çünkü hepsi bunun sadece bir oyun olduğunu ve herşeyin affedileceğini bilmektedir.

Tabii ki basın da, yapmacık bir şekilde, aradaki düşmanlıklann kısa sürede giderilmesinin ne kadar ilginç olduğunu anlatacaktır. Halbuki onlar da oyunun nasıl oynandığını gayet iyi bimektedirler; sadece, bizim gibi bilmeyenlerin neşesini kaçırmak istemezler. Yani onlar da bu oyunu oynarlar ve rakip adaylar arasındaki farkları ellerinden geldiğince büyük göstermeye çalışırlar.

4. Bölüm
Büyük Adamların Gerçek Yüzlerini Göstermek

Bir sırrı saklamanın en iyi yolu onu başkalarıyla paylaşıyormuş gibi yapmaktır.

Allen W. Dulles (eski CIA başkanı)

Bu ülkedeki seçimlerin hileli olduğunun açık delillerinden biri de "büyük silahların" kampanya esnasında kullanılmamasıdır. Diğer bir ifadeyle, her tarafı kaplayan koca bir çamur seli olmasına rağmen, asıl kaliteli çamur topakları (bilirsiniz işte, içlerinde büyük taşlar olanlar) asla sürüklenmezler.

Geçmiş sayfalarda tartıştığımız 1992 seçimlerinde, bunun nedeni oldukça açıktır. Bütün iyi çamurlar, yani gerçekten zarar verebilecek çamurlar (Ör. Contra çamuru), hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat adayları kirletmek için kullanılmıştı. Hiçbir taraf kendini bulaştırmadan diğerinin rolünü ortaya çıkaramıyordu. Ama durum her zaman böyle değildi.

Yere serilebilecek birçok aday seçim kampanyalarında yarıştı -ama bitirici yumruk hiçbir zaman indirilmedi. Tabii ki, bazen indirildiği de olur, Dukakis'in kampanyasındaki Willie Horton olayında ya da Gary Hart'ın kampanyasındaki Donna Rice olayında olduğu gibi. Ama bu genellikle Beyaz Saray'a yerleşecek kalitede olmayan ya da oyunun kurallarını pek an-

lamayan adayların kaderidir.

Bu aynı zamanda, oyunun kurallarını bildikleri halde, önceden belirlenen galibin yolunu tıkayan adayların da kaderidir. Eğer bu tip bir aday çok popüler olursa, seçimi kazanacak adayın da iyi olması gerekecektir, tabii göreceli olarak. Ama George W. Bush gibi bir aday için böyle bir durum söz konusu değildir. George hık demiş babasının burnundan düşmüş -iyi bir takım oyuncusu ve tahtın sıradaki varisi.

Bu yüzden kendisine çamur topakları fırlatılmayacak. George W.'nun kasasında Michael Dukakis'i utandıracak bir Willie Horton olmasına rağmen, kendisine kimse çamur atmayacak. Belki de siz hala George'un sevecen muhafazakar eylemini duymadınız. Görünüşe bakılırsa valiliği sırasında, 1998'in Haziran'ında, henüz açıklanmayan bazı sıradışı işler yapmış. Ama önce, Bush'un valilik döneminin arka planına kısaca bir göz atalım.

Bu satırlar yazılırken, Texas'ın sırıtkan valisi tam 150 mahkumun infazına onay vermiş bulunuyordu. Ülke tarihi boyunca hiçbir eyaletin hiçbir valisi bu rakama yaklaşamamıştır. Altı yıldan az bir süredir yönetimde olan birisi için hiç de fena bir skor değil. Üstelik vali olarak vakit öldürmek (kelime oyununun kusuruna bakmayın) için iki senesi daha var.

Bu, genellikle, Bush'un muhafazakar tabanı tarafından olumsuz bir özellik olarak değerlendirilmez. Suça karşı sert tedbirler uygulayan bir adamı severler. İnfaz edilenlerden bir kısmının akli dengesinin yerinde olmaması ve/veya akıl hastası olması ya da bazılarının masum olduklarına dair önemli kanıtların bulunması da olumsuz bir durum olarak değerlendirilmez.[1] İnfaz edilenlerden ikisinin kadın olması da -tüm ülkede son yirmi beş yılda idam edilen beş kadından ikisi- negatif bir gelişme olarak görülme-

1. *Chicago Tribune*'ün yürüttüğü bağımsız bir araştırmada şu sonuca ulaşıldı: "Şüpheli deliller, barodan kovulmuş ya da soruşturma altındaki savunma avukatları, yargılama sürecinde yetersiz savunma ve şüpheli psikiyatrik tanıklık sonucunda idama mahkum edilmiş bulunan tutukluların düzinelercesi George W. Bush'un Texas valiliği döneminde infaz edildi." 131 hükmün 23'ünün en azından kısmen cezaevinde yatan muhbirlerin tanıklığı sonucu verildiği, 43'ünde

miştir.

Bush'un kemikleşmiş seçmenlerinin çoğu, infaz edilen suçlulardan bazılarının küçük suçlardan hüküm giymiş olmasından da rahatsız olmazlar. Suçlulara karşı sert olmak iyidir. Bill Clinton başkan adayı olduğunda hemen Arkansas'a dönüp Rick Ray Rector'un infazını onaylamıştı. İnfaz o kadar aceleye getirildi ki gardiyanlar adamın son yemeğini bitirmesine bile izin vermediler. Söylendiğine göre Rick, geri döndüğünde yemeği bitirmek zorunda olduğu konusunda gardiyanları ikna etmiş.

Clinton bunu yapmakla iyi etmişti. Kimse, liberal demokrat bile olsa, suça karşı müsamaha gösteremezdi. İşte bu yüzden Vali Bush'un gireceği ilk ulusal seçimler yaklaşırken yaptığı şey gerçekten sıradışıydı. Söylemek istediğim şu; George Jr.'ın infaz sicili mükemmel değil.

Bush'un valiliği döneminde Texas Eyaleti'nde 150 infaz gerçekleştirildi ama valinin önüne onaylaması için 151 dava getirilmişti. Sadece bir tanesi affedildi (aslında Bush, sadece davanın yeniden görülmesi için, bir tane de infazı *erteleme* kararı verdi. Dava yeniden görüldü ve mahkum -Ricky Nolen McGinn- infaz edildi). Akla gelen ilk soru şu: Vali Bush'un müşfik cumhuriyetçiliğine kim mazhar olmuştu?[2]

Akla ilk gelen, uzun yıllar fiziksel şiddete maruz kaldıktan sonra kocasını öldürmekten suçlu bulunan ve altmış yaşını geçkin bir büyük anne olan Betty Lou Beets oluyor. Ne yazık ki bu yanlış bir tahmin. Betty Lou 24 Şubat 2000'de elektrikli sandalyeye oturtuldu. Doğru cevap: -alkış lütfen- Henry Lee Lucas.

---

görevi suitimal ettikleri gerekçesiyle cezalandırılmış savunma avukatlarının görev aldığı, 29'unun Amerikan Psikiyatri Birliği'nin etik dışı ve güvenilmez bularak kınadığı psikiyatrik tanıklıkları içerdiği, 40'ında ise davalıların mahkemeye hiç kanıt sunmayan ya da bütün yargılama süreci boyunca sadece bir tanık çağıran avukatlar tarafından temsil edildiği anlaşılmıştır (Steve Mills, Ken Armstrong ve Douglas Holt "Flawed Trials Lead to Death Chamber: Bush Confident in System Rife with Problems" *Chicago Tribune,* 11 Haziran, 2000).

2. *The Mojo Wire* 23 Aralık 1999'da (Vince Beiser "Wasted Youth") şunları yazıyordu: "Texaslı Bush bir ölüm cezasını da hafifletti" ama yazıda kimin cezasının hafifletildiği söylenmiyor.

Henry, duymamış olanlar için, suç tarihinin en üretken ve büyük ihtimalle en vahşi seri katilidir. Eğer itirafları ve değişik kanun adamlarının yaptıkları hesaplar doğruysa bu adam bazen kendisine suç ortaklığı yapan Ottis Toole ile birlikte 300 ile 600 arası seri cinayetten sorumludur.

Ve bunlar, alıştığımız seri cinayetlerden değildi. Henry bir nekrofil ve işkence manyağıydı ve suç ortağı da yaptıklarını itiraf etmiş bir kundakçı ve yamyamdı. Kurbanları vahşice işkence edilmiş, hayattayken ve öldükten sonra cinsel tacize uğramış, sakat bırakılmış, organları kesilmiş, etleri yenmiş, kafaları koparılmış ve ikilinin hayal gücünün sınırları içinde kalan daha birçok iğrençliğe maruz bırakılmışlardı.

Bunların yanında yaptıkları çok kötü bir şey daha vardı. Sadece zevk için, Henry ve Ottis, Toole'un yeğenlerini cinayet alemlerine getirmişlerdi. 10 ve 11 yaşlarındaki bu iki çocuk olaya tanıklık etmeye ve bazende kurbanlara işkence etmeye ve cinayete zorlanmışlardı.

Eğer birisi ölüm cezasını savunmak için şeytanın avukatlığına soyunsaydı yasal infazları savunmak için bundan daha iyi bir örnek bulması çok zor olurdu. Eğer bir tek kişi bu cezaya çarptırılacak olsaydı bu Henry olmalıydı. Eğer itiraf ettiği cinayetlerin sayısı doğru ise Henry, Vali Bush'un infazını onayladığı, tabii eğer gerçekten suçlu iseler, diğer 150 kişinin toplamından daha fazla cinayet işlemiş ve Amerikan ulusuna çok daha fazla acı yaşatmıştır.

Bu sayı aynı zamanda Ted Bundy, Jeffrey Dahmer, John Wayne Gacy, Richard Ramirez, Charles Manson ve diğer bazı Amerika'nın meşhur seri katillerinin cinayetlerinin toplamından fazladır -bu durum Henry'nin hayatının Amerika'nın en çok ölüm cezası onaylayan valisi tarafından kurtarılmasını çok daha sıradışı hale getiriyor.

Daha da sıradışı olan -tabii eğer seçim kampanyalarının rakipler arasındaki meşru bir yarış olduğuna inanıyorsanız- kimsenin bu durumdan bahsetmemiş olmasıdır. Bu hikayenin Bush'a olan desteği önemli ölçüde azaltacağını tahmin etmek zor değildir. Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adaylığı için Bush'la yarışanlardan hiçbiri bu konuda onu eleştirmemiştir.

Evet hepsi susmuştur. Steve Forbes, Orrin Hatch, Alan Keyes, Gary Bauer ve isimlerini çoktan unuttuğum diğerleri bu kozu kullanmamayı seçtiler. Hatta, iddia edildiğine göre partinin kilit isimlerinin desteğini almak için şiddetli bir mücadele veren, John McCain bile Henry Lee kartını öne sürmedi. Gore'un başkanlık seçimlerinde bu konudan bahsetmesi de kesinlikle ihtimal dışıydı.

Eğer bana, sadece bir hafta boyunca Bush'un rakiplerinden herhangi birinin -Cumhuriyetçi ya da Demokrat hiç fark etmez- seçim kampanyasını yönetme yetkisi verilseydi, kesinlikle George yarış dışı kalırdı. Şimdiden Willie Horton tarzı seçim ilanlarının ülkeyi kapladığını görebiliyorum. Spiker son derece ciddi bir ses tonuyla Vali Bush'un Texas Af Kurulu'ndan Henry'nin davasının tekrar görülmesi için özel bir istekte bulunduğunu ve sonra da Henry'nin ölüm cezasını hafifletmeye çalıştığını anlatırken ekranda sürekli Henry'nin kurbanlarıyla ilgili bilgiler gösterilirdi.

Bütün seçmenler bunu seyreder, tüm parçalanmış hayatlar -genç, yaşlı, erkek, kadın, çocuk- yüzlercesi ekranda parlar. Ve sonunda da Henry'nin hücresinde rahatça otururken çekilmiş bir fotoğrafı... Belki kameraya bakarak şirince "teşekkürler valim" demesini de sağlayabiliriz. Birisi bana gerekli parayı gönderir göndermez çekimlere başlıyorum.

Bunların hiçbiri Texas Eyaleti'nin Henry Lee'yi öldürmesi gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor. Seçim reklamlarında kan dökmenin savunulmasının iyi bir fikir olduğunu da sanmıyorum. Henry Lee Lucas'ın hikayesini anlatmamızın sebebi insanların ellerindeki herşeyle birbirlerine saldırdıkları politik savaşlar gibi görünen şeylerin gerçekte çok seçici ve sıkı kontrol altında yürütülen bir karşılıklı çamur atma gösterisi olduğunu göstermektir (ve ayrıca idam cezası uygulamalarının gülünç derecede keyfi olduğuna dikkat çekmektir).

Bazı durumlarda çok açık biçimde sınır aşılmıştır ve Henry, görünüşe göre, bunlardan biri. Burada şunu da hatırlatmalıyız ki mesele sadece Bush'un siyasi rakiplerinin Henry Lee Lucas'ı yılın Willie Horton'una çevirmesi değildir. Basın da, pek şaşırtıcı olmayan bir şekilde, meseleyi tama-

men görmezden geldi.

Şöyle de düşünebilirsiniz; evet bu küçük hikaye oldukça ilginç ama George Jr.'ın adaylığını engellemek için yeterli mi? Hiç merak etmeyin, bir destek planım var. Eğer Henry Lee olayı seçmenleri yeteri kadar kızdırmazsa, Bush aile tarihinin iğrenç sayfaları arasında, gerekli etkiyi yapacak pis işleri her zaman bulabiliriz.

Baştan aşağı ahlaksızlıkla dolu bir seçim kampanyasında herşey mübah olduğuna göre Georg'u babasının günahlarından sorumlu tutmamamız için bir sebep göremiyorum. Bunun için, Bush ailesinin şimdiki adayının henüz doğmamış olduğu 1942 yılına dönmemiz gerekiyor. Hayır bunda bir yanlışlık yok. Sadece akrabası olduğunuz için başkalarının suçuna ortak olma, her karşılıklı çamur atma kampanyasında geçerlidir.

1942, okuyucularımız hatırlayacaktır, Amerika'nın İkinci Dünya Savaşı'na, gecikmiş olarak girdiği yıldır. Aslında ABD, 1941 Aralığında savaş ilan etti ama 1942'de, büyük oranda da Pasifik'teki yapmacık operasyonlarda, savaşmaya başladı. Savaşa 'Önce Avrupa' politikasıyla girmiş olmamıza rağmen ancak 1944'ün Haziranında, iki buçuk yıl sonra, ABD Avrupa'daki Nazi tehdidine karşı ilk ciddi direnişi başlattı. Bu konuya daha sonra döneceğiz.

Savaşa girmemizin görünürdeki sebebi, hatırlanacağı gibi, Pearl Harbor'a 7 Aralık 1941'de yapılan saldırıydı. Garip bir şekilde, bu saldırı, Kızıl Ordu Sovyetler Birliği'nin batı yarısını kana bulayan Nazi birliklerini geri püskürtmek için büyük bir karşı atağa başladıktan hemen sonraki *sabah* meydana gelmiştir.[3]

Bu karşı saldırıdan önce Almanların, Sovyet güçlerini kesinlikle yeneceğine inanılıyordu. Ve Amerikalılar da bunu pek dert etmiyorlardı. Çok

3. *Encyclopaedia Brittanica*'da bu iki olayın vuku bulduğu söyleniyor. Ama savaşla ilgili diğer modern tarih kitaplarında olduğu gibi Batı cephesindeki gelişmeler tamamen Doğu cephesindekilerden bağımsız olarak ele alınıyor. Burada amaç elbette okuyucuda bu iki olay arasında herhangi bir bağlantı olmadığı imajını uyandırmaktır.

lazla işin içine girmek istemiyorlardı, aynen Alman Birlikleri Çekoslavakya'yı, Polonya'yı, Macaristan'ı, Romanya'yı, Bulgaristan'ı, Yugoslavya'yı, Belçika'yı, Fransa'yı, Hollanda'yı, Yunanistan'ı ve Norveç'i ezip Sovyetler Birliği'ne saldırmak için 1800 mil uzunluğunda bir cephe hattı oluşturduklarında bütün bu olup bitene karışmak istemedikleri gibi.

Sovyet karşı saldırısının başlamasıyla birlikte Amerika aniden Avrupalı komşularının meselelerine büyük bir ilgi duymaya başladı. Şu ortaya çıktı ki, Mihver Güçleri'nin daha önce saldırdıklarının aksine Kızıl Ordu karşı koyacak ve büyük ihtimalle sonunda Alman Ordusu'nu yenecekti.

Eğer bu gerçekleşirse, Rus 'müttefiklerimiz' bölgeyi Nazilerden arındırma hareketini bazı Batılıların düşündüğünden daha geniş tutup Batı Avrupa'yı kontrolleri altına almaya karar verebilirlerdi. Yani Japonların tam zamanında Pearl Harbor'a saldırarak ABD'ye savaşa girmek için gerekli bahaneyi sağlaması gayet yerinde olmuştu.[4]

Bu konuya daha sonra döneceğiz. Önemli olan nokta 1942'de Amerika'nın Japonya'yla ve Avrupa'daki Mihver Güçleri ile savaş halinde olduğudur. Aynı yıl Birleşik Devletler Yabancı Malları Gözetim Dairesi, Düşmanla Ticaret Kanunu'na dayanarak Wall Street'in en güçlü kurumlarında olan Brown Bothers/Harriman'ın bazı yan kuruluşlarının mal varlıklarına el koydu.[5]

İçlerinde Union Banking Co. ve Hamburg-Amerika Shpping Line'ın da bulunduğu bu yan kuruluşların Nazilere hizmet ettikleri açıklandı ki gerçekte yaptıkları da buydu. Bu meselenin şu anki başkan adayımızla ilgisi şudur; Brown Brothers'ın patronlarından ikisi Prescott Bush ve Herbert Walker'dan (Averell Harriman ile birlikte) başkası değildi. Yani eski Başkan George

---

4. Bu kitap yazılırken ilginç biçimde Free Press yayınlarından Robert S. Stinnetts'in *Day of Deceit* isimli kitabı çıktı. Stinnett Pearl Harbor'ın Amerikanın savaşa girmesini meşrulaştırmak amacıyla Amerikan Hükümeti tarafından tertiplendiğine dair daha önce yayınlanmamış ikna edici deliller sunuyor.

5. Bkz. *The Secret War Against the Jews* (St. Martin's Press, 1994) Mark Aarons ve eski Adalet Bakanlığı dedektifi John Loftus.

Bush'un babası ile büyük babası ve gelecekteki Başkanımız George W. Bush'un büyük babası ile büyük-büyük babası.

Avrupadaki faşist güçlerle aktif bir şekilde ticaret yapan ve onları finanse eden yalnız bu kurumdaki banker ve sanayiciler değildi.[6] Ama bu durum Bush ailesinin sahip olduğu büyük servetin kaynakları konusunda bazı soru işaretleri doğuruyor. Tabii ki bu durum başkanlık seçimlerinde gündeme, daha önceki George'un yarıştığı seçimlerde getirilmediği gibi, getirilmeyecek.

Bu durum Prescott Bush'un ülkenin en etkili senatörlerinden biri ve Başkan Eisenhower'ın danışmanı olmasını engellememişti. Çünkü oyunun nasıl oynandığını bilen politikacılar ve medya, ortalığı karıştıracak bu tür meseleleri gündeme getirmezler.

Garip bir biçimde, bahsettiğimiz bu iki konu genç George'un politik emellerinin yarım kalmasına yol açmadı. Ama Bush'un kasasında üçüncü bir sır var ki sadece George W.'nun değil George H.W.'nun da kariyerine büyük zarar verebilir ama bunu 6. Bölüme saklıyoruz.

Bu uzun ve geniş eleştiriyi özetlemek gerekirse: Bu ülkede gerçek anlamda büyük siyasi partiler yoktur (ikinci bölümde bu konu geniş bir biçimde ele alındı) ve seçim kampanyaları pahalı elbiseler giyen ve hepsi aslında aynı takımda olan adamların şiddetli bir rekabet içindeymiş rolünü oynamalarından başka bir şey değildir. Amerikan politik sistemi, kısaca böyle işler.

Anlattıklarımız bir çok okuyucuya makul gelmeyebilir. Peki o halde sevgili 'liberal' başkanımızın mahkemeye çıkarılmasını nasıl izah ederiz? Mükemmel bir soru ve bunu cevaplamak için yeni bir bölüme ihtiyacımız var.

---

6. Mesela bkz. *Trading With the Enemy,* Charles Higham, Delacorte Press, 1983. Higham; Ford Motors, General Motors, ITT, RCA, Rockefeller ailesinin Standard Oil'ı ve Chase Bank'ı ve diğer birçok sanayi ve finans devinin Nazi Almanyası ile işbirliği içerisinde olduğunu gösteren deliller sunuyor.

5. Bölüm
Suçlama ya da Savaşa Isınmak

Bir yalanın inandırıcılığı büyüklüğüyle doğru orantılıdır; çünkü ulusu oluşturan büyük kitleler, şuurlu ve kasıtlı olarak hazırlanan bir yalandansa, kalplerinin derinliğine işleyen bir yalanla çok daha rahat kandırılırlar. Akıllarının ilkel basitliği, büyük yalanlara küçüklerden daha kolay kanmalarını sağlar, çünkü kendileri genelde küçük yalanlar söyler ama büyüklerini söylemeye utanırlar. Bu şekilde söylenen bir yalanı akıllarına sığdıramazlar. Başkalarının, bütün gerçekleri hiçe sayarak, böyle büyük bir yüzsüzlük gösterebileceğine inanmazlar.

Adolf Hitler, 1923

Eğer, başkentteki 'liberaller' ile 'muhafazakarlar'ın arasında derin görüş ayrılıkları bulunduğunu gösteren bir tek olay olduysa, bu olay, kesinlikle, Başkan Clinton'ın yargılanmasıdır. Bu olay ülkemizde farklı politik partiler ya da ideolojiler bulunmadığını söyleyen gülünç iddianın ne kadar asılsız olduğunu göstermiştir. Yoksa göstermemiş midir?

Bu ülkedeki insanlar arasında 'yargılanma fiyaskosu'yla ilgili iki genel

görüş vardır. Bunlardan biri, olayın, 'liberal' değerleriyle Beyaz Saray'ı ve ulusu lekeleyici ve küçük düşürücü hareketlerde bulunan yozlaşmış bir devlet başkanından ülkeyi kurtarmak amacıyla girişilmiş kanuni ve meşru bir hareket olduğudur.

Diğeri ise, olayın, kanuni olarak seçilmiş ve sevilen bir başkanı her ne şekilde olursa olsun görevden uzaklaştırmak amacıyla yapılan haksız bir saldırı olduğudur. Ben iki görüşün de doğru olmadığını düşünüyorum ama ikinci açıklama *görünürdeki* durumu güzel tasvir etmektedir.

Fakat olayların gerçek yüzü, her zaman göründüğü gibi olmaz. Bence olayın baştan sona çok iyi sahnelenmiş bir oyun olduğunu ileri sürmek gayet makuldür. Saçma mı diyorsunuz? Hangi amaçla mı böyle bir olay tezgahlanmış olabilir? Sormanıza sevindim.

Aslında Bill ve Monica oyununu sahnelemek için birkaç sebep var. Birisi, Clinton'ın ifade vermesinin, diğer herhangi bir olaydan çok daha net bir biçimde Clinton'ın ne kadar liberal olduğunu göstermesidir. Trent Lott, Henry Hyde, Bob Barr, Tom DeLay ve Newt Gingrich gibileri tarafından kuşatılmış olan başkana karşı yürütülen bu çirkin, uzun ve acımasız saldırıların başka ne gibi bir sebebi olabilir?

Muhtemelen amaç, Cumhuriyetçi ve Demokrat gruplar arasında derin farklar olduğu *illüzyonunu* oluşturmaktır. Ne de olsa, beş yıl boyunca gerici politikalar takip etmesi Bill'in maskesinin düşmesine neden olabilirdi. Zavallının kamuoyu desteği düşmeye başlamıştı.

İkinci dönemindeki bir başkan için bu alışılmadık bir şey değildi ama ufukta bir savaş başlatacak olan ABD için kesinlikle kabul edilemezdi. Ve bir savaş, eğer açıkça ilan edilecekse, başarılı yürütülebilmesi için Amerikan halkının makul bir seviyede desteğini almalıdır.

Ve bu savaş, inandırıcılıktan en uzak bahanelerle Amerikan halkına yutturulmaya çalışılacaktı, yani savaş başlamadan önce halkın başkanlarının arkasında sağlam bir şekilde kenetlenmesi sağlanmalıydı ve böylece halk, tabiri caizse, gardını indirmişken avlanacaktı.

Başka hiçbir şeye yaramasa bile, mahkemeye çıkma süreci Clinton'ın,

şimdiye kadar ikinci dönemini yaşayan hiçbir başkanın ulaşamadığı oranda kamuoyu desteği almasını sağladı. Normal işleyen bir zihin bize bunun Cumhuriyetçilerin amaçladıkları şeyin tam tersi olduğunu söyleyecektir. Ama bu uzun ve sıkıcı sürecin her basamağında Clinton'ın desteği artmaya devam etmiştir

Utanç verici Starr Raporu internette yayınlandığında Clinton'ın desteği arttı. Paula Jones davasındaki ifadesinin video kaseti, bıkkınlık verene kadar, defalarca yayınlandığında da desteği arttı. Meclis Adalet Komisyonu suçlamanın maddelerini oyladığında, desteği artmaya devam etti. Meclis aynı maddelerden ikisinin oy birliğiyle reddine karar verdiğinde de desteği arttı.

Süreç Senato'ya, kapalı oturumu seçen tek kuruma ulaştığında Clinton'ın desteği stratosferi geçmişti. Öyle görünüyor ki sağ kanattakiler üzerindeki baskıyı artırdıkça zor durumda bulunan başkan daha da popüler hale geliyordu.

Geriye bakıp düşündüğünde insanın aklına şu geliyor: Neden böyle olmasındı ki? Basının ve Cumhuriyetçilerin, kamuoyunu başkanın aleyhine çevirememeleri karşısında şaşkınlıklarını göstermek için ellerinden geleni yapmalarına karşın basit gerçek; aklı başında, normal her insanın elinde olmadan, geçirdiği 'çetin sınav' da başkanı destekleyeceğidir.

Açılan dava son derece zayıf yasal bahaneler üzerine bina edilmişti. Son tahlilde, başkanın görevden azli için açılan dava bütünüyle başkanın oral seks yaptırıp yaptırmadığı konusunda yalan söylemesi üzerine kuruluydu. Tanrı aşkına! Ve bütün dava, çoğu Amerikalı'nın farkında olduğu üzere, Anayasanın keyfi yorumlanması üzerine kuruluydu.

Solcuların ve merkezdekilerin çoğunun başkanı desteklemek için bir araya gelmeleri hiç şaşırtıcı değildir. Hatta bir çok Cumhuriyetçinin, tabiri caizse gösterinin en heyecanlı yerine gelindiğinde, başkanı destekleyenlere katılmaları bile şaşırtıcı değildir.

Cumhuriyetçi Partidekilerin, yaptıklarına Amerikan halkının sandıkta nasıl bir tepki göstereceği konusunda endişelenmemeleri de şaşırtıcı değil-

dir; Senato'nun ve Meclis'in, kontrolü kaybedebileceklerine dair en ufak bir endişe duymaması da. Sadece böyle bir şeyin gerçekleşmesi pek mümkün olmadığı için değil, gerçekleşse de önemli olmayacağı için endişelenmediler. 'Demokratların' ve 'Cumhuriyetçilerin' sayılarının dışında hiçbir şey değişmezdi.

Yürütülen politikalarla ilgili retorik değişebilir ve gündemin hangi maddelerine öncelik tanınacağı konusunda değişiklikler olabilir ama bir bütün olarak gündem asla değişmez. Cumhuriyetçilerin çoğunlukta olması, Kongre 'halkın temsilcisi' olduğunu iddia ettiği için, faşist politikalarını uygulamada devlete bazı avantajlar sağlayabilir.

Asıl dikkat edilmesi gereken nokta, yapılan suçlamaların, Amerikan halkının büyük çoğunluğunu başkanlarını ateşli bir şekilde desteklemeye yöneltmekte oldukça başarılı olmasıdır.

Ama bu, oyunun son perdesi değildi. Kosova Savaşı'nın ardından, silahların sınırlandırılması anlaşmasının Kongre'de oylanması meselesi vardı. Aslında davanın getirdiği bölünmeden *önce*, Kongre'deki koridorun iki tarafındakilerin de antlaşmayı onaylamaya hiç niyetleri yoktu.

Amerika'nın bu tür anlaşmalarla ilgili sicili dikkate alındığında Kongre'nin anlaşmayı onaylamamasının, Clinton'ın davasındaki sert mücadeleden kalan garezin değil, tarihten gelen bir alışkanlığın[1] sonucu olduğu görülür. Ama basın, vazifesini ifa etmenin bilinci içerisinde, bize anlaşmanın onaylanmamasının başkanın davasının doğrudan bir sonucu olduğunu anlattı. Bu, davadaki suçlamaların 'ikinci kez oylanması' idi.

Basın, haberi yaparken dahi bunun tamamen absürd bir gerekçe olduğunun farkındaydı. Yargı sürecinde oluştuğu varsayılan düşmanlıklar, zaten onaylanmayacak olan bir uluslararası anlaşmanın onaylanmamasının mazereti olarak öne sürüldü. Bu aslında sadece Amerikan politik sistemini oluşturan önceden planlanmış oyunun son perdesi idi.

Clinton'ın yargılanmasının, bir savaş başlatmadan önce başkanın arka-

1. Bkz. *Derailing Democracy*, 1 ve 2. bölümler.

sındaki halk desteğini pekiştirmenin ve önemli bir uluslararası anlaşmanın onaylanması konusundaki beceriksizliği yüzünden Kongre'yi günah keçisi olarak göstermenin yanında sağladığı başka avantajlar da oldu. Bunlardan biri, çok kolay farkedilmese de, sürecin Clinton'ı aklamasıdır.

Burada Senato'nun suçlamanın maddeleriyle ilgili oylamasının sonucundan bahsetmiyorum. Washington'da rakip iki siyasi parti olduğu görüşünde ısrar eden birisi için bile Clinton'ın ara dönemde görevden uzaklaştırılmasının bir anlamı yoktur. Bu durumda yasa gereği başkanlığı Al Gore devralacak ve seçimlere başkan olarak girerek seçilme şansını büyük oranda artıracaktı.

Meseleyi geniş bir çerçevede ele aldığımızda yargı sürecinin William Jefferson Clinton'ın imajını oldukça pozitif bir yönde etkilediğini görüyoruz. İsterseniz başından beri bu yönetimi kuşatan bütün o suçlamaları, söylentileri ve imaları bir hatırlayın. Clinton, aslında içi boş olan -ama oldukça yüksek sayıdaki- cinsel ahlaksızlık suçlamalarının yanında, uyuşturucu ticareti ve kara para aklamaktan cinayete kadar herşeyle suçlandı.

Clinton'ın ilk döneminde, sayılamayacak kadar çok skandal söylentisi ortaya atıldı. Whitewater, Filegate, Travelgate ve Vince Foster ile ilgili iddialar bunlardan sadece bazılarıydı. Clinton bu suçlamaların hiçbirisinden açıkça aklanmadı ama örtülü olarak verilen mesaj gayet açıktı.

Suçlamaları yapan fanatikler bulabildikleri en azılı Clinton muhalifi, mutaassıp bir protestanı, başkanın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarması için görevlendirmediler mi? Ve bu adam ve onun kadar kararlı, neşeli adamlar çetesi binlerce saati ve milyonlarca doları güçlü Bill'i yerinden etme saplantılarını gerçekleştirmek için bir kanıt bulma yolunda harcamadılar mı?

Bu adamlar Clinton'ın Washington ve Arkansas'taki hayatını, gerekli gördüklerinde kanunları da ihlal ederek, en ince ayrıntısına kadar incelemediler mi? Kendilerini, işlerini görecek en ufak bir kanıta ulaştıklarında hedeflerindeki adamı indirmeye adamadılar mı?

Ve bütün yapılan ve söylenenlere rağmen peşinde oldukları adam hakkında yapabildikleri tek suçlama oral seks hakkında söylediği yalan oldu.

Her taşın altına baktılar, her tanığı tehdit ettiler, Arkansas'taki bütün pis işleri araştırdılar ve bu skandalzede başkan hakkında yapabildikleri en büyük suçlama evlilik dışı ilişkisini gizlemesi oldu.

Boşversenize, suçlamayı unutun hadi kırmızı halıyı serelim ve bu adamı 'Ölene Kadar Kral' ilan edelim. Baksanıza, Amerika'daki en dürüst politikacıyı bulduk! İşleyen sürecin başkanın desteğini artırmaktan başka işe yaramadığı son derece açık.[2]

Can sıkıcı söylentiler kesildi. Whitewater, Filegate ve Travelgate hakkındaki asılsız suçlamalar bir daha asla gündeme gelmedi. Ken Starr gibi biri bile hiçbir şey bulamadıysa, ortada bulunacak bir şey yok demektir. Dava kapandı.

Keşke bunlar doğru olsaydı. Maalesef, daha önce bahsettiğimiz gibi, Clinton'ın uyuşturucu ticaretine karıştığına dair kesin kanıtlar var. Ve Whitewater olayının bu ticaretten gelen paranın bir kısmının aklanması için planlanmış olduğuna inanmak için her türlü sebep mevcut. Ve Ken Starr'ın bütün bunlardan haberdar olmaması mümkün değil.

Ama Bill ve aynı zamanda pek de rastlantısal olmayan bir biçimde iş ortağı George Bush -ve biraz genişletirsek oğlu George Jr.- yaptıkları bütün yanlış işlerden aklandılar. Öne sürülen skandalların büyük kısmında suç ortağı konumunda olan Başkan Yardımcısı Al Gore da aklandı. Kendi partilerinin bir sonraki başkan adayı olacak kimselerin böyle yükleri taşımaya devam etmeleri pek yerinde olmazdı.

Monica-Bill şovunun böyle detaylı bir şekilde sahnelenmesinin bir amacı daha vardı. Bu amacı anlayabilmek için önce şunu çok iyi anlamak gerekir: İlüzyon politikaları, bütün iyi politikacıların başka bir sanatçının hünerlerini iyi bilmesini gerektirir -sahne sihirbazının.

---

2. Adı çıkmış Starr Raporu bile başkanın pozitif bir portresini çiziyor. Medyanın cinselliğe odaklanmasının dışına çıkarak tarafsız bir gözle raporu incelediğinizde uzun saatler boyunca durup dinlenmeden insan üstü bir gayretle ülkesine hizmet eden bir adamla karşılaşıyorsunuz. Büyük bir güce hükmeden ama hazin bir seks hayatı olan bu adama acıyoruz.

Bütün kaliteli sihirbazlar size işin özünün karşıdakinin dikkatini dağıtmak ve onu başka yere yönlendirmek olduğunu söyleyecektir. Sihirle ilgili yaptığınız hilede başarılı olmanın yolu hileyi sol elinizle yaparken bütün izleyicilerin sağ elinize bakmasını sağlayabilmektir. Politika sanatı da aynen böyle işler.

Bu özel durumda, herkesin dikkatini kendisinde toplayan yargılama maratonu, sihirbazın sağ eliydi ve hepimiz hipnotize olmuş bir şekilde zengin bir siyahın beyaz bir kadını öldürme suçundan yargılanmasını izler gibi bunu seyrettik. Bütün bunlar olurken ihtiyar sol el, gözlerimizden çok uzaklara uzandı.

Basın bize sürekli olarak hükümetin olay sonuçlanana kadar işleyemez duruma girdiğini söylese de (sağ ele bakmaya devam edebilirsiniz -hiçbir şeyi kaçırmıyorsunuz) Kongre, medyanın projektörlerinden uzakta, hayatınızı başkanın seks hayatından daha çok etkileyecek kanunları hazırlayıp onaylamak için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Gerçekten!

Bu davayla ilgili oldukça ciddi son bir iddiam daha var. Bu sürecin gizli bir amacı daha olabilir. Bütün bu süreç Amerikan halkının anti-demokratik uygulamalara ne ölçüde tepkisiz kalacağını ölçmek için hazırlanmış bir test olabilir.

'Tepki' sözcüğü ile, anketlerde bu tür uygulamalara karşı olduğunu söylemekten biraz daha fazlasını kastediyorum. Daha çok, Washington'a yürüyüp yapılanların durdurulması ve anti-demokratik uygulamaların sona erdirilmesini talep etmeye benzeyen şeylerden bahsediyorum. Sanırım şunu söylemem gereksiz; eğer yaşadıklarımız bu tür bir test idi ise kesinlikle testi geçemedik.

6. Bölüm
Faşizmin Yeniden İnşası

Bizim için yeryüzünde iki tür insan vardır: Serbest girişimi destekleyen Hıristiyanlar ve diğerleri.

John Foster Dulles (Eski ABD Dışişleri Bakanı)

Bundan önceki üç bölümde Amerika'nın aslında tek parti devleti olduğunu anlattık. Kısaca tekrar edersek; çok partili ya da en azından iki partili bir politik sisteme sahip olma iddiası ustaca hazırlanmış bir ilüzyondan ibarettir ve bütün önemli politikacılar, özellikle ulusal seviyedekiler, sahnelenen bu oyunun oyuncularıdır ve oyunun kurallarını gayet iyi bilmektedirler.

Ayrıca, birbirine düşman rakipler arasında geçiyormuş gibi görünen seçim kampanyalarının, bu büyük ilüzyonun, kazanan-hepsini-alır (winner-take-all) yutturmacasıyla hiçbir ilgisi olmayan, dikkatlice hazırlanmış bölümleri olduğu da anlatıldı. Son olarak da, Başkan Clinton'ın yargı sürecinin, başkentteki derin bölünmelerin değil, Washington'da birbiriyle rekabet eden ideolojik gruplar olduğuna dair ilüzyonunun nasıl oluşturulduğunun bir göstergesi olduğu anlatıldı.

Bütün bu argümanlara dayanarak Amerika'nın tek parti devletinde bulunması gereken bütün kriterlere sahip olduğunu iddia ediyorum. Fakat bizim varlığını iddia ettiğimiz kriter tam olarak bu değildi. Hatırlanacağı gibi

Webster'ın *faşizm* tanımında *katı tek parti diktatörlüğü* ifadesi geçiyordu.

Diktatörlük tamamen farklı bir şeydir. Acaba gerçekten farklı mıdır? Ben, tek parti yönetimi ile tek parti diktatörlüğü arasındaki farkın aslında sadece görünüşte olduğunu savunuyorum. Farklı gibi görünürler ama işleyişleri aynıdır. Amerikan tek parti devletinde hükümetin yapısı ve gündemi asla değişmez, değişen yalnızca satıcılann yüzleridir.

En tepedeki satıcının herhangi bir zaman dilimindeki yüzünün pek de bir önemi yoktur. Nazi Almanyası da aynen böyleydi. Yaygın kanaatin aksine, Adolf Hitler faşist devletin olmazsa olmaz unsuru değildi. Doğru, en önde karizmatik bir liderin olması sistemin benimsenmesini kolaylaştınr ama her zaman kenarda başa geçmek için bekleyen bir başkası vardır.

Diğer bir ifadeyle amaç faşist devletin yapısını değiştirmeden dış görünüşünü değiştirmektir. Bizim her dört yılda bir yaptığımız da aynen budur. Ve şunu da eklemeliyim ki yüzlerin değiştiğini de ancak son yirmi yıldır farkediyoruz.

Acaba kimse Ronald Reagan'ın yönetimi süresince gerçekten devlet gemisinin dümeninde olduğuna inanıyor mu? Tabii ki hayır. Hiç olmak istemedi ki. Ronnie sadece televizyonda gösterilecek yakışıklı bir yüz ve orta seviyede bir karizma sağladı ve başka türlü Beyaz Saray'a seçilmesi mümkün olmayan George Bush'un işleri ele almasını kolaylaştırdı. Böylece George işleri idare ederken kendisi de müneccimiyle sohbet edip arada şekerlemeler yapabilecekti.

Sanki bu noktayı vurgulamak istermiş gibi Reagan ve Bush yönetime geldikten kısa bir süre sonra şu açıklama yapıldı: "Reagan yönetiminin üst kademesine uyum getirmek amacıyla Başkan Yardımcısı Bush, Başkanın kıdemli danışmanlanndan alınan bilgiye göre, ulusal güvenlik kriz yönetimi ile ilgili *yeni bir yapılanmanın* başına getirilecek. Bu görevlendirme ile başkan yardımcılan modern zamanlarda daha önce görmediğimiz bir rolü üstlenecek."[1]

1. Martin Schram "White House Revamps Top Policy Roles: Bush to Head Crisis Management" *Washington Post*, 22 Mart 1981(vurgular eklenmiştir).

Garip bir şekilde, sadece sekiz gün sonra John Hinckley'in 30 Mart 1981'de başkanı vurmasıyla bir kriz meydana geldi. Ama biz bu trajik olayın 'kimsesiz bir deli'nin işi olduğunu ve Cumhuriyetçileri Beyaz Saray'a taşımakla vazifesini tamamlamış olan Reagan'ın ortadan kaldırılmasına benzer komplo teorileriyle hiçbir ilgisinin olmadığını biliyorduk.

Bob Woodward'ın sonradan yazdığı gibi, "[CIA Başkanı William] Casey, John Hinckley ile ilgili CIA dosyalarının hepsini teker teker gözden geçirdi. Kennedy suikastinden neredeyse yirmi yıl sonra bile Lee Harvey Oswald ile KGB arasındaki bağlantıya dair soruların ortalıkta dolaştığının farkındaydı ve bu defa emin olmak istiyordu. Ama hiçbir şey bulamadı."[2]

Ama Hinckley ile ilgili Casey'nin gözden kaçırdığı bazı çok ilginç bağlantılar olabilir.[3] Görünüşe göre CIA -Amerika'nın en önemli istihbarat kuruluşu- *Associated Press* haber ajansını takip edemiyor, çünkü eğer etselerdi, vurulma olayının hemen ertesi günü Casey şunu kesinlikle biliyor olacaktı:

"Başkan Reagan'a suikast düzenlemekle suçlanan adamın ailesinin Başkan Yardımcısı George Bush'un ailesi ile tanıştığı ve seçim kampanyasında Bush'a büyük miktarda bağışta bulunduğu bildiriliyor... Reagan'ı vurduğu iddia edilen John W. Hinckley, Jr.'ın kardeşi Scott Hinckley'in, başkan yardımcısının oğullarından Neil Bush'un Denver'daki evinde akşam yemeği yediği öğrenildi... *Houston Post*, babasının Denver merkezli şirketi Vanderbilt Energy'nin başkan yardımcısı olan Scott Hinckley'e ulaşılamadığını bildirdi. Neil Bush Denver'da yaşıyor ve Indiana'daki Standard Oil Co. için çalışıyor. Neil Bush 1978'de, Kongre seçimlerinde kardeşi, baş-

2. Bob Woodward *Veil: The Secret Wars of the CIA 1981-1987*, Pocket Books, 1987.

3. Aynen muhabir Woodward'ın, Oswald'la ilgili şüphelerin onun KGB ile değil CIA ile bağlantılı olabileceği ihtimalini kuvvetlendirdiğini farkedememiş olması gibi. Elbette bu Woodward'un muhabir olmadan önce Donanma İstihbarat Dairesi'nde üst düzey güvenlik muhabiri olarak çalışmasından da kaynaklanabilir (Mark Zepezauer *The CIA's Greatest Hits*, Odonian Press, 1994).

kan yardımcısının büyük oğlu, George W. Bush'un başarısızlıkla sonuçlanan seçim kampanyasını yönetti. Neil 1978'in büyük kısmını, John Hincley'in 1974'ten 1980'e kadar yaşadığı, Texas, Lubbock'ta geçirdi."[4]

Tüm bunlar bazı küçük şüphelere yol açabilir ama bu şüpheler basının hikayenin peşine düşme zahmetine girmesini sağlayacak ya da federal hükümetin herhangi bir biriminin başkan yardımcısı ile başkana suikast girişiminde bulunan kişi arasındaki uygunsuz ilişkiyi araştırmasına yol açacak kadar önemli değildir (dikkatli okuyucularımız bunun -George, Jr'ın bir muhabirle yaptığı konuşmada "Tabii ki benim onunla [John Hinckley, Jr.] karşılaşmış ya da tanıştırılmış olmam mümkündür" demesine rağmen- başkanlık seçimlerinde George W. Bush'un aleyhinde kullanılmayan üçüncü mesele olduğunu farkedeceklerdir).

Tüm bunlar bir rastlantı eseri olabilir. Aslında bu son tahlilde Bush'un işine yaradı, kendisi başkan olmadan önce iki dönem Beyaz Saray'ı perde arkasından yönetti. Ve büyük ihtimalle Reagan, şovu kendisinin yönetmeyeceği mesajını gayet net olarak anladı.

Her nasılsa, sekiz yıl boyunca, gülünç derecede yozlaşmış bir hükümeti yönetmenin sıkıcı detaylarıyla uğraşmanın -ve basın tarafından sürekli hiçbir şey yapmayan bir başkan yardımcısı olarak eleştirilmenin- ardından George sislerin arasından çıkıp kendi adına yönetime geçmeye hazırdı.

Tabii önce Gary Hart isimli baş belasının icabına bakmalı ve sonra da bahsettiğimiz Willie Horton'u Michael Dukakis'e fırlatmalıydı. Bütün bunlar halledildikten sonra Amerikan halkı George'a, Ronnie maskesini takmadan ülkeyi yönetme yetkisini vermeye karar verdi.

Maalesef, dört yıl sonra Amerika bir değişiklik yaparak tamamen yeni bir yönetimi iş başına getirmeye karar verdi. Biz oyunun bu şekilde oynanamayacağını anlamıştık. Bize sadece yüzleri değiştirilebilme yetkisi verilir. Sonuçta bize Bill Clinton isimli şirin 'Demokrat' yüzü verdiler ve biz de onu herşeyiyle yozlaşmış politik yapının üstüne yapıştırdık.

---

4. *Associated Press*, 31 Mart 1981.

Tekrar bir seçim yılındayız ve George Bush'un eski dostu Bill Clinton için gitme vakti geldi. Peki yerine kim geçecek? Eğer ülke demokratik bir haleti ruhiye içinde olursa bu kişinin Bill'in ideolojik oğlu Al Gore olması kararlaştırıldı. Ve eğer muhafazakârlar galip gelirse bu George Bush'un biyolojik oğlu George, Jr.'dan başkası olmayacak. Ve şarkı her iki durumda da aynı eski şarkı olacak.

Eğer Amerika'nın bir tek parti devleti olduğunu ve tek parti devletinin yapı ve işleyiş olarak tek parti diktatörlüğünün eşi olduğunu kabul ediyorsak bu durumda daha önce saydığımız altı özellikten beşini açıklamış oluyoruz. Artık sonuncu maddedeyiz. Geriye kalan tek şey; *muhalefetin güç kullanarak bastırılması.*

Dürüst olmak gerekirse Amerika'da uygulanan, muhalefetin *güç kullanarak* değil *yapısal olarak* bastırılmasıdır. Açıkcası, sistem muhalefete izin verecek şekilde kurulmamıştır. Muhalefet demek, eğer Reform Partisi'nin meşru muhalefet olduğu konusunda ısrarcı değilseniz, bu 'iki' ana partiyle mücadele içerisinde olmak demektir.

Reform Partisi'nin potansiyel adaylarına göz attığımızda pek de reformcu olmadıklarını görüyoruz. Milyarder Donald Trump'un devleti liberalleştirmesi pek mantıklı gelmiyor. Ve partinin başkan adayı da muhtemelen Amerika'nın şu anki en faşist politikacısı.

Pat Buchanan'ın, çirkin görüşlerini meşrulaştırmak için medyada bir yer işgal edebilmek amacıyla, meşru bir siyasi aday olabilmesi bile 'demokrasi'nin bu ülkedeki durumunu yeterince anlatıyor. Burada önemli olan nokta şu ki; eğer Buchanan Reform Partisi'nin adayı olarak başarılı olursa elde edeceğimiz tek reform ülkedeki gizli faşist altyapının, sislerin arasından gün ışığına çıkması olacak.

Reform Partisi, diğer bir ifadeyle, Amerika'nın 'iki-partili' sisteminin doğduğu bataklıktan iğrenç bir mutasyon sonucu ortaya çıkmıştır. Zeki liderlerimizin Amerikalıların, Cumhuriyetçilerle Demokratlar arasındaki farkı hatırlamakta zorluk çektiğini fark etmeleri üzerine kurulmuştur.

İlüzyon çatırdamaya başlamıştı ve Amerikalılar bir alternatif arıyorlar-

dı. Ve reform isteyen vatandaşların talebi doğrultusunda bir parti doğdu. Tabii ki geçen yıllar boyunca Yeşiller Partisi, Barış ve Özgürlük Partisi gibi alternatif partiler oldu; ama hiçbiri bir gecede ulusal bir parti olma başarısını gösteremedi.

Belki bunun sebebi gerçekten reform yapmak istiyor olmalarıydı. Belki de tek bir adam için çok fazla olan bir egoya ve banka hesabına sahip biri tarafından yönetilmiyor olmalarıydı.[5] Ya da belki, büyük şirketlerin kontrolündeki medyada kendilerine pek yer verilmiyor olmasıydı.

Meselenin özü şu ki sistem üçüncü partileri barındıracak şekilde dizayn edilmemiştir. Sistem göstermelik bir üçüncü partiyi ya da partisinden koparak 'Bağımsız' hareket ediyor gibi görünen bir Demokratı veya Cumhuriyetçiyi tolere edebilir ama gerçek bir üçüncü partinin en ufak bir şansı yoktur.

İşte bu yüzden Beyaz Saray'da ve ABD Senatosunda Cumhuriyetçiler ve Demokratlardan başka kimseyi bulamazsınız. Federal hükümetin halka en yakın bölümü olduğu iddia edilen Temsilciler Meclisi'nde bile 435 üyeden sadece biri bağımsızdır.[6]

Çünkü hepimiz üçüncü bir partinin adayına verdiğimiz oyun boşa gideceğini biliyoruz. Maalesef acı gerçek bu. Çünkü Amerikan 'demokrasisi' kazananın hepsini aldığı bir seçim sistemi üzerine kurulu. Ve küçük bir parti-

5. Burada şunu da belirtmekte fayda var; H. Ross Perot bir 'yabancı' olarak ulusal politika sahnesine çıkmasından en az on beş yıl öncesinde CIA'le ilişki içerisindeydi. Yarbay Oliver North'un adi operasyonlarının finanse edilmesi de bu ilişkinin bir parçasıydı (Gordon Thomas *Journey into Madness*, Bantam Books, 1989). Perot'un büyük servetinin kaynağı olan şirketi EDS'de göçmenleri ve diğer ihtiyaç duyulan grupları izlemek amacıyla bilgisayar gözetleme sistemleri geliştirmiştir. Bilgisayarların gözetlenmesi ve izleme sistemleri ile ilgili daha geniş bilgi için bkz. *Derailing Democracy*, 15 ve 22. bölümler.

6. Bu kişi, tek bağımsız sosyalist olduğu iddia edilen ama oylamalardaki tutumu bu iddiayı pek desteklemeyen Bernie Sanders'tır. Sanders, Sırbistan ve Kosova'nın bombalanmasını desteklemesiyle parti bağlantısının hileli gerçekliğinin ortaya çıkması üzerine, yardımcıları tarafından terk edilmiştir.

nın, maddi kaynaklar ve medya desteğinden yoksun adayının en ufak bir kazanma şansı yok.

Eğer Amerka'nın da Avrupa demokrasilerinde olduğu gibi temsili bir seçim sistemi olsaydı kazanmak göreceli bir kavram olacak ve üçüncü partilere verilen oylar boşa gitmeyecekti. Bu tip bir seçim sisteminde Kongre ya da Meclis'deki sandalyeler seçimin sonucuyla orantılı olarak dağıtılacaktı.

Diğer bir ifadeyle; oy verdiğiniz parti temsil edilmek için 'kazanmak' zorunda kalmaz. Bir parti aldığı her oyla daha fazla temsil edilir ve hiçbir oy boşa gitmez. Bu tip bir seçim sisteminin, iki partili sistemi nasıl hızla ortadan kaldıracağını görmek hiç de zor değil.

'Oyunuzu çöpe atmamak' için 'birilerinin' seçilmiş oğluna oy vermek zorunda olmadığınızı düşünün. Ve önceden Cumhuriyetçi ya da Demokrat olan kaç kişinin, oylarının gerçekten birşeyleri değiştirdiğini gördüğünde, aynı şeyi yapacağını düşünün.

Ama bunları düşünmek için fazla vaktinizi harcamayın çünkü böyle bir şey olmayacak. Üçüncü partilere yönelik yapısal engeller her zaman var olacak çünkü şanlı 'Kurucu Babalarımız' böyle olmasını istedi. Böyle yapmasalardı, bize gerçek bir demokrasi bırakmış olacaklardı.

Bunun yerine bize meşru muhalefetin yapısal olarak bastırıldığı bir sistem bıraktılar. Ve yapısal baskı, bana göre, güç kullanarak bastırmanın üstü kapalı şeklidir. Diğer bir ifadeyle, yapısal baskı uygulandığında, muhalefetin açıkça güç kullanılarak bastırılması çoğu durumda gereksiz hale gelir.

Ama bazen yapısal baskı tek başına yeterli olmaz. Seattle, Philadelphia ya da Los Angeles'taki son protesto gösterilerine katılan herkesin kabul edeceği gibi, muhalefetin derecesi sisteme potansiyel bir tehdit oluşturacak düzeydeyse muhalefeti bastırmak için güç kullanılabilir. Bu kesinlikle yeni bir gelişme değildir.

Ludlow, Colorado'daki Rockefeller'a ait Colorado Yakıt ve Demir Şirketi'nde 20 Nisan 1914'te, grev yapan otuz üç işçinin öldürülmesi ve Detroit, Michigan'da 20 Nisan 1943'te meydana gelen ayaklanmada

ABD Ordu birlikleri tarafından otuz dört zenci protestocunun öldürülmesi ve bin kadarının da yaralanması, bu yüzyılda muhalefetin güç kullanarak bastırılmasının daha kötü örnekleridir. Bahsettiğimiz ikinci olay, tam da on binlerce zenci, Atlantik'in öbür tarafında Avrupa'yı bu tür bir faşist diktatörlükten kurtarmak için savaşırken olmuştur.

Muhalefeti kontrol altında tutmak için tercih edilen yolun yapısal baskı olduğunu kabul ettiğimizde, faşizmle ilgili tanımımızı tamamlamak için *diktatör* yerine *devlet; güç kullanarak* yerine *yapısal* kelimelerini kullanmak gibi bazı küçük değişiklikler yapmamız yetecektir: *Katı tek-parti devleti, muhalefetin güç kullanılarak bastırılması, merkezi hükümetin kontrolü altında serbest ekonomik girişim, saldırgan milliyetçilik, ırkçılık ve militarizm tarafından karakterize edilen yönetim şekli, vs.*

Ve karşınızda Amerikan politik sisteminin özeti. Ama durun. Nasıl olur da devletimiz faşist olur? İkinci Dünya Savaşı'nda dünyayı Avrupa ve Asya faşizmlerinin tehdidinden kurtarmak için fedakârca birliklerimizi uzak diyarlara gönderen bizler değil miydik? Ve bunda başarılı olmamış mıydık?

7. Bölüm
İkinci Dünya Savaşı'na Aynanın Arkasından Bakmak

İnsanları savaşa soktuğunuzda, hoşgörü diye bir şeyin var olduğunu unuturlar. Savaşmak için vahşi ve acımasız olmak zorundasınızdır, bu vahşet ve acımasızlık ulusal hayatımızı işgal eder. Kongre, mahkemeler, devriye gezen polisler ve sokaktaki insanlar bir anda bu salgının kurbanları haline gelirler

New York World Frank L. Cobb, 1917

İkinci Dünya Savaşı, Amerikan tarihindeki, mitolojik bir olay haline getirilip çarpıtılan vakalardan birisidir. Ama bu olayın bir farkı vardır: Amerika'nın geçmişte askeri güç kullandığı diğer bütün olayları eleştirenler bile bu savaşı Amerika'nın 'doğru olanı yapmasının' en belirgin örneği sayarak yüceltirler.

Okullarımız ve medyamız -hem haber hem de eğlence programları- sürekli Amerika'nın savaş halindeki Avrupa'yı kurtardığı temasını işler. Peki bunun ne kadarı tarihi gerçekleri yansıtmaktadır ve ne kadarı tarihin yeniden yazılmasıdır? Aslında, İkinci Dünya Savaşı hakkında 'bildiklerimizin' çoğu ikinci kategoriye girer.

Bu bölümün amacı İkinci Dünya Savaşı hakkındaki, neredeyse evrensel tarihi gerçekler olarak kabul edilen, başlıca mitlerden bazılarını incelemektir. Savaş hakkındaki hayal ürünü görüşlerden biriyle başlıyacağız:

Mit #1: Avrupa'nın bazı ulusları, savaşan ülkeler tarafından kuşatılmış olmalarına rağmen, savaş boyunca tarafsız kalmayı başarabildiler.

İsveç ve İsviçre'nin bu tür ülkeler olduklarına inanılır. Ama gerçekte, ABD yetkilileri tarafından da bilindiği gibi -ki bu yetkililer bu tarafsızlık ilüzyonunun oluşmasını ve günümüzde de devam etmesini sağladılar- her iki ülke de savaş boyunca üçüncü Reich'a hayati hizmetlerde bulundular.

İsviçre bankaları, çok iyi bilindiği gibi, Reich'ın kirli finansal işlerinin büyük kısmını yürütüyordu.[1] Almanya tarafından yağmalanan altının çoğu, toplama kamplarındaki cesetlerin dişlerinden sökülen tonlarcası da dahil, İsviçre'deki banka hesaplarında yapılan karmaşık işlemlerle aklandılar. Bu bankalar bugüne kadar, insanlığa karşı işlenen bu suçlardaki payları dolayısıyla ödemeleri gereken tazminatı ödemeyi reddettiler.

İsveç'in, Alman savaş makinasının işleyişinde oynadığı rol ise pek bilinmez. Modern mekanize bir ordunun hareket edebimesi için sürekli ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de metal bilyelerdir. Bunlar olmadan uçaklar havalanamaz, jipler ve tanklar hareket edemez ve toplar ateşlenemez.

Neyse ki, Nazi rejimi'nin SKF ile, İsveç devletininde ortak olduğu İsveç metal bilye şirketi, dostane ilişkileri vardı.[2] SKF dünyanın en büyük metal bilye üreticisiydi ve tek başına Avrupa pazarının %80'ini kontrol ediyordu. Savaş süresince, SKF'nin üretiminin %60'ı Almanya tarafından kullanıldı.

Hikayedeki karakterleri incelediğimizde bunun hiç de şaşırtıcı olmadığını görürüz. SFK hikayesi ki bu çok daha büyük bir oyunun küçük bir parçasıdır, bize Amerikan ve Alman sanayici ve finansörleri arasındaki danı-

---

1. Mesela, bkz. John Loftus ve Mark Aaron *Unholy Trinity: The Vatican The Nazis and The Swiss Banks,* St. Martin's Press, 1998 ve *A&E Investigative Reports* "Blood Money: Switzerland's Nazi Gold."

2. SKF hakkındaki bilgilerin tümü Charles Higham'ın *Trading With the Enemy* isimli eserinden alınmıştır.

çıklı dövüşün derecesi hakkında bir fikir verir.

SFK'nın yöneticilerinden biri olan Hugo van Rosen, *Lutwaffe*'nin* başkanı Hermann Goering'in kuzeniydi. Bir diğer yönetici William L. Batt aynı zamanda I.G. Farben kartelinin bir yan kuruluşu olan Amerikan Bosch'un başkanıydı. Diğer birçok Nazi şirketiyle birlikte bu iki kurum da Wall Street'teki Sullivan&Cromwell'den John Foster Dulles tarafından temsil ediliyor ve korunuyordu.

Başkan Roosevelt, Nazi kartelleriyle olan yoğun bağlantılarına rağmen (ya da bu yüzden) Batt'ı Savaş Ürünleri Konseyi'nin başkan yardımcılığına atadı. Batt aynı zamanda Bush'un iş ortağı Avarell Harriman'ın yakın dostuydu. Savaş sona erdiğinde, Batt hemen Almanya'ya giderek ordunun Berlin'deki 'kartellerin dağıtılması'ndan sorumlu birimine bir ziyarette bulundu.

SKF büyük oranda, Almanya'nın *Reichsbank*'ının İsveç'teki karşılığı olan, *Enskilda* Bankası tarafından finanse ediliyordu. *Enskilda* Bankası'nın en önemli yatırımcılarından biri, uzun süre ABD istihbaratının paravan şirketlerinden biri olan ITT'nin başkanı, 'Albay' Sosthenes Behn idi. ITT Reich'a, savaş süresince, muhaberata ve güdümlü mermi teknolojisine dair paha biçilmez bilgiler sağladı.

Ve bağlantılar böyle devam ediyor. Burada altını çizmek istediğimiz nokta İsveç'in savaş süresince tarafsız kalmaktan çok uzak olduğudur. Aynen İsviçre gibi İsveç de tüm kurumsal ve finansal altyapısıyla Nazileri desteklemiştir. Amerika'yı yönetenler bunu bilmekle kalmıyor aynı zamanda bütün kalpleriyle de destekliyorlardı.

Mit #2: Mihver güçlerinin asli amaçları Sovyetler Birliği'ni işgal etmek değildi. Hitler, Rusya'yı kolayca işgal edip ardından Batı'ya doğru yeni bir harekâta başlayabileceğine inanarak bu pek de mantıklı olmayan kararı vermişti. Ama bunun stratejik olarak büyük bir hata olduğu anlaşıldı: Hitler, kuvvetlerini Doğu Cephesi'ne kaydırmak zorunda kaldı.

---

* · Nazi rejiminde Alman hava kuvvetleri, ç.n.

Bu görüşü destekleyecek hiçbir tarihi kanıt yoktur. Bütün olgular, Sovyetler Birliği'nin savaşın başlangıcından itibaren Avrupa'daki Mihver güçlerinin hedefi olduğunu göstermektedir. Alman Ordusu'nun Sovyetler Birliği'ne saldırmadan önceki bütün askeri operasyonları, nihai hedef olan Sovyetler Birliği'ne saldırmak için stratejik avantaj kazanmak amacıyla yapılmıştır.

Almanya için birinci sorun Kızıl tehdide saldırmak için bir üssünün olmamasıydı. Sovyetler Birliği ile arasında birçok devlet vardı. Bunlar kuzeyden güneye: Norveç, Finlandiya, Baltık ülkeleri Estonya, Latviya ve Letonya, Polonya, Çekoslavakya, Macaristan, Romanya ve Bulgaristan'dı.

Sovyetler Birliği'nin batı sınırına en kestirme yol Polonya ve Çekoslavakya'dan geçiyordu. Bunlar Avusturya'nın Mart 1938'de kendi isteğiyle ilhak edilmesinden sonra Reich tarafından 1939 yılının Mart ve Eylül aylarında, ilk işgal edilen ülkelerdi.

Yakın zamanda ortaya çıkan veriler Polonya'ya karşı yapılan acımasız saldırının Almanya ve Sovyetler Birliği tarafından ortaklaşa planlanıp gerçekleştirildiğini göstermektedir. O tarihlerde, Sovyetler Birliği konuyla ilgili Berlin'den yayınlanan raporları Nazi propagandası olduğu gerekçesiyle ateşli bir şekilde reddetmiş, Batılı haber ajansları da Sovyetleri desteklemişti.[3]

Alman birlikleri Polonya'ya 1 Eylül'de yıldırım harekâtıyla girip Polonya'nın batı sınırında geniş bir hat oluşturdular. Sovyet birlikleri 17 Eylül'e

---

3. Bu ve bir sonraki bölümde İkinci Dünya Savaşı'na dair verilen bilgiler birbirine aykırı iki kaynaktan derlenmiştir: Aralarında *Encyclopaedia Britannica* ve *Microsoft's Encarta Encyclopedia* ile Norman Davies'in *Europe*'unun da (Oxford University Press, 1996) bulunduğu savaşla ilgili modern, ana akımı oluşturan kaynaklar ve olayları *olduğu gibi* yazan, Herman C. Morris ve Harry B. Henderson'un üç ciltlik büyüleyici *World War II in Pictures*'ı *(Volumes I and II*, Doubleday, Doran&Company, 1942; ve *Volume III*, The Greystone Press, 1946). Kayıplara dair bu ve sonraki bölümde verilen rakamlar iki ansiklopediden ve Davies'in *Europe*'undan alınmıştır, Ek III.

kadar beklediler ve sonra hızlı bir şekilde Polonya'nın doğu yansını ele geçirip iki gün içinde Almanlarla ortada buluştular.

Diğer bir ifadeyle, Sovyetler çok az bir direnişle karşılaştılar ve Almanya'nın on dokuz günde ele geçirebildiği toprağı iki günde ele geçirdiler.

Sovyetler de o tarihte hiç şüphesiz Almanların uzun vadedeki hedeflerini biliyorlardı ve hiç vakit kaybetmeden kuzey batı sınırında tampon bölgeler oluşturmaya başladılar. Sovyetler, Polonya'ya girmelerinin üzerinden bir ay geçmeden Baltık kıyılarını işgal edip, Fin sınırından açılacak topçu ateşine karşı savunmasız durumda bulunan Leningrad'ın güvenliğinin sağlanması için Finlandiya ile görüşmelere başlamışlardı.

Görüşmeler bir sonuç vermeyince Sovyetler işgale başladılar ve sonunda istediklerini aldıkları bir ateşkes imzaladılar. Bütün bunların Sovyetler Birliği'nin güvenliği için gerekli olduğu konusunda ısrar etseler de Sovyetler'in bu hareketleri geniş biçimde ve şiddetle kınandı -hatta Milletler Cemiyeti'nden çıkarıldılar.

Sovyetler Birliği bu filmin -Birinci Dünya Savaşı isimli- orijinal versiyonunu daha önce görmüştü ve senaryoyu biliyordu.[4]

---

4. Birinci Dünya Savaşı 28 Temmuz 1914'te gûya Sırbistan ile Avusturya/Macaristan arasındaki bölgesel bir sorun yüzünden çıktı. Almanya 1 Ağustos'ta, tabii ki Rusya'ya, savaş ilan ederek savaşa dahil oldu. Savaşın büyük kısmı bu cephede gerçekleşirken Doğu Cephesi neredeyse bütün savaş boyunca hareketsiz kaldı. Günün modası siper savaşıydı ve taraflar kazdıkları karşılıklı siperlerde 'kimsenin olmayan' aradaki toprakla birbirlerinden ayrılmışlardı. Kayıplar büyük olmasına rağmen iki taraf da ilerliyemiyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda tekrarlanacağı gibi Birleşik Devletler savaşın büyük kısmında dışarıdan seyretti. Kongre 6 Nisan 1917'e kadar savaş ilan etmedi ve Nisan 1918'e kadar Amerikan birlikleri savaşa katılmadı. 11 Kasım'da ateşkes imzalanacak böylece sene sona ermeden savaş bitecekti. Savaşı sonunda Rusların kayıpları -ölü, yaralı, esir ve kayıplar dahil- 9.150.000 idi. Amerikan kayıplarının sayısı ise 350.300 idi. Birinci Dünya Savaşı'nın hiçbir sorunu çözmediği söylense de durum pek öyle değildir. Savaş üç büyük imparatorluğu yıkmıştır: Orta Doğu'daki Osmanlı İmparatorluğu, Avusturya-Macaristan Monarşisi ve Çarlık Rusyası. Sonuçta savaşın parçaladığı bu alanlar istikrarsızlaştırılmış ve faşist yönetimlere yol açacak komplolara zemin hazırlanmıştır.

Altı ay sonra, Nisan 1940'ta, Almanlar ciddi bir direnişle karşılaşmadan Danimarka'yı geçip Norveç'i işgal ettiler. Hollanda ve Belçika'nın bir ay sonra gerçekleşecek olan işgalleri gibi bu da daha başlamadan bitmişti.

Düşme sırası Fransa'daydı -Haziran 1940- ve bu sayede Almanlar, Fransız ordusunun donanımının ve bütün Atlantik kıyı şeridinin de aralarında bulunduğu çok önemli stratejik avantajlara sahip oldular. Bu da çok önemli bir direnişle karşılaşmadan gerçekleşti. Örneğin, Paris 'açık şehir' ilan edilmiş ve hiç direnmeden teslim olmuştu; bunu yapan ilk Avrupa başkentiydi.

Kasım 1940'da Macaristan ve Romanya'da işgal edilmiş ve Rus/Alman sınırı Polonya'nın güneyine ulaşmıştı. Romanya'da da, Polonya'da olduğu gibi, Sovyetler Birliği, Mihver Güçleri'ni engellemek için harekete geçmiş, zengin petrol yataklarını ele geçirmiş ve Bulgaristan'la doğrudan teması engellemişti.

Buna rağmen Almanlar Yugoslavya ve Yunanistan'ın üzerinden geçerek Bulgaristan'ı yağmalamaya devam ettiler. Şubat 1941'de Bulgaristan tamamen işgal edilmişti ve bunu Nisan'da Yugoslavya'nın, Mayıs'ta da Yunanistan'ın işgali izledi. Üçüncü Reich'ın artık sağlam bir Doğu Cephesi vardı ve bu cephenin gerisinde kuzeyde Norveç'ten güneyde Bulgaristan'a uzanan sağlam bir hat bulunuyordu.

Bir ay sonra, 22 Haziran 1941'de, Almanlar, 1800 millik bu cephenin tamamından tarihin kaydettiği en büyük askeri güç olan üç milyon kişilik bir kuvvetle saldırıya geçtiler. Kuzeyde Fin, güneyde Romen ve merkezde de Macar birlikleri Almanlar'a katılmıştı. Ayrıca büyük İtalyan ve İspanyol ihtiyat birlikleri de Almanlar'ı destekliyordu. Bu aslında pek de mantıksız bir karar değildi.

Bunu takip eden üç yıl boyunca Avrupa'daki savaş, Doğu Cephesi'nde geçti. Mihver Güçleri'nin bu süre içinde Batı Avrupa'da gerçekleştirdiği tek saldırı İngiltere'yi bombalamak oldu (bu konu daha sonra tartışılacak). ABD, tabii ki, bir düzinenin üzerinde bağımsız devlet işgal edilmiş olmasına rağmen, henüz savaşa girmemişti.

ABD, Nazi birliklerinin, Sovyet topraklarını işgal edip yağmaladığı yaz ve sonbahar ayları boyunca gelişmelere ilgisiz kalmaya devam etti. Ve ancak 6/7 Aralık 1941'de olup bitenin farkına varabildi. 6 Aralık'ta, hatırlanacağı gibi, Sovyetler kendilerinden pek beklenmeyen bir şey yaptılar -Alman kuvvetlerini geri püskürtecek olan büyük bir karşı saldırıya geçtiler.

Ve 7 Aralık sabahında, herkesin bildiği gibi, Pearl Harbour bombalandı, Amerika hemen savaşa girdi. Bunun sonucunda İkinci Dünya Savaşı hakkındaki bir diğer mit ortaya çıktı:

Mit #3: Pearl Harbor'ın bombalanması sürpriz bir saldırıydı.

Birçok araştırmacı ve tarihçi yıllar içinde, ABD'nin yapılacak saldırıdan haberdar olduğuna ama savaşa girmeyi istemeyen vatandaşlarını bu sevimsiz savaşa sokmak için saldırıdan habersizmiş gibi davrandığına dair ikna edici kanıtlar sundu.[5]

Beklenmeyen Sovyet karşı saldırısından önce, kamuoyunun ABD'nin savaşa girmesini istememesi için çok yoğun bir kampanya yürütülüyordu. Bu kampanya Charles Linderbergh, Father Coughlin ve Henry Ford gibi ünlüler, America First gibi kurumlar tarafından sürdürülüyordu. Görünen oydu ki kamuoyu desteği ibresinin ters yönü göstermesi için acilen çok büyük, şok etkisi yapacak bir olaya ihtiyaç vardı.

Saldırının zamanlaması, ABD'nin sadece olaydan haberdar olduğunu değil aynı zamanda büyük ihtimalle suç ortağı olduğu ihtimalini de akla getiriyor. Saldırıya yol açan ve saldırı gününde gerçekleşen olayların tümü bunun sürpriz bir saldırı olmadığını gösteriyor. O tarihteki[6] merkez medyanın yaptığı haberlere göre olay şöyle gerçekleşti:

Ağustos sonu, 1941'de Kichisaburo Nomura ABD/Japonya görüşmelerine başlamak üzere Washington'a gönderildi.

---

5. Bkz. en son, *Day of Deceit* ve Michael Zezima'nın *Saving Private Power*, Soft Skull Press, 2000.

6. *World War II in Pictures.*

21 Eylül'de görüşmeler kilitlendi.

15 Kasım'da arabulucu Saburo Kurusu Japon tarafına katıldı ve görüşmeler yeniden başladı.

3 Aralık'ta görüşmeler yeniden çıkmaza girdi.

7 Aralık'ta Kurusu ve Nomura ABD Dışişleri Bakanı Cordell Hull ile Washington'da yeniden görüşmelere başladılar. Bu arada, Pearl Harbor'da bir ABD devriye gemisi saat 6:30'da bir Japon denizaltısını fark etti ve hemen denizaltının bulunduğu yere hava saldırısı yapılmasını emretti fakat hava mürettebatı alarma geçmedi. 7:02'de Pearl Harbor'ın radar sistemini kullanan Onbaşı Joseph Lockard, Oahu'nun sadece 130 mil kuzey doğusunda büyük bir Japon uçak filosunu fark etti. Üsleri anlaşılmaz bir şekilde bunların Amerikan uçakları olduğunu söyleyerek haberi ciddiye almadılar.

Saat 7:45'de başka bir Japon denizaltısı görüldü ve üssü koruyan denizaltı ağının içine sızdı. Hiçbir Amerikan reaksiyonu yoktu. On dakika sonra, daha Washington'daki görüşmeler sürerken ABD'nin Pasifik Filosu'nu kullanılamaz hale getirmeyi amaçlayan büyük saldırılarının ilk bombaları donanma üssüne atılmaya başlandı. Garip bir biçimde, sahildeki mühimmat ve yakıt depoları hedef alınmamıştı. Ve çok büyük bir şans eseri, filonun en değerli varlıkları olan uçak gemilerinin üçü de denize açılmışlardı.

Açıktır ki bu saldırı askeri bir amaca hizmet etmiyordu, ama Amerikan halkını sinirlendirmeye hizmet etti. Sonuçta, Pasifik Filosu'na çok az zarar verilmişti. Sekiz savaş gemisinden altısı, daha önce söylediğimiz gibi üç uçak gemisi ve gemilerin hareket edebilmesi için hayati öneme sahip olan sahildeki mühimmat tesisleri kurtulmuş ve Amerika savaşa son derece iyi bir donanımla girmişti.

Mit #4: Birleşik Devletler savaşa Avrupa'daki Nazi saldırganlığını durdurmak için girdi. Pasifik'teki savaş ikinci derecede önemliydi.

Senaryo pek bu şekilde ilerlemedi. Amerika savaşa *resmen* 'Önce Avrupa' hedefiyle girdi. Ama gerçekte, Sovyet lideri Stalin'e verilen sözlere rağmen Avrupa'da bir Batı Cephesi'nin açılması iki buçuk yılı bulacaktı. Bu ara-

da, ABD birliklerinin çoğu Pasifik'teki operasyonlarda kullanılıyordu.

İtalya'da 1943'ün ortalarında bir Güney Cephesi açmaya yönelik zayıf girişimi saymazsak -ki bunun hiçbir stratejik öneminin olmadığı ortaya çıktı (aslında bu daha sonra açıklayacağımız gizli bir planın parçasıydı)- Amerikan birlikleri 1944'teki D-Günü'ne* kadar Avrupa'dan uzak durdu. Aynı iki buçuk yıl boyunca Sovyet güçleri Nazi işgal dalgalarını durdurmak ve ülkelerini geri almak için savaşıyorlardı.

Bu işgal kuvvetleri -Almanya'nın ve müttefiklerinin düzenli ordu birliklerine ek olarak- *Einsatzgruppen* ve *Einsatzkommando* birimleri olarak adlandırılan ama aslında gezici soykırım mangaları olan birlikleri de içeriyordu. Bu birimler Sovyet işgalinin başlamasıyla aktif hale getirilmişlerdi ve görevleri düzenli ordu birliklerini geriden takip ederek Reich'a 'tehdit' oluşturabilecek herkesin toplu infazını gerçekleştirmekti. Bunların gerisinden *Waffen SS* ve *Gestapo* birlikleri geliyor ve hayatta kalanları soykırıma tabi tutuyorlardı.[7]

Bu büyük ölüm makinasına karşı Sovyetler büyük oranda tek başlarına direndiler.[8] Ve sonunda üstün geldiler. 25 Mart 1944'te Sovyet birlikleri -üç yıldan sonra ilk kez- savaş öncesi sınırlara ulaştılar. Haziran'da Nazilerin Doğu Cephesi tamamen püskürtüldü ve Almanya'nın yenilgisi kaçınılmaz hale geldi; tam bu sırada ABD çokça abartılan, Normandiya Sahili'ne 6 Haziran'daki D-Günü saldırısını yaptı.

Bundan önce, daha önce değindiğimiz gibi, Amerika Pasifik'te oldukça meşguldü, Faşist Japon güçleri tarafından işgal edilmiş olan sayısız adayı geri almak için büyük bir harekât yürütüyordu. Bu da diğer bir miti getiriyor:

---

*. Müttefiklerin İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa'ya asker çıkarma günü (6.6.1944), ç.n.

7. *A&E Investigative Reports* "The Nazis' Secret Killing Squads," 21 Nisan, 2000.

8. Davies *Europe*'ta Anglo-Sovyet paktı zamanında 150 Alman tümeninin Sovyet sınırında ve diğer tek cephe olan Kuzey Afrika'da yalnızca dört tümen bulunduğunu yazıyor.

Mit #5: Mihver güçleri hayal edilebilecek en vahşi ve iğrenç şeyleri hiç çekinmeden yaparken, Amerika hayran olunacak kadar temiz bir şekilde savaştı.

Bu tabii ki yalnızca bu savaşa özgü bir mit değil. Düşman her zaman kötülenir ve Amerika kahraman olarak gösterilir, aslında nadiren -eğer olduysa- durum böyledir. Gerçi İkinci Dünya Savaşı'nda 'düşmanlar' gerçekten korkunçtular ama Amerika da vahşette pek geri kalır gibi değildi.

Mesela, Okyanus'ta bir nokta olan sekiz milkarelik Iwo Jima adasını ele alalım. Ada, ilk birliğin ayak basmasından önce tam 72 gün aralıksız bombalandı. 1991'deki Körfez Savaşı'nda Irak daha az bombalanmıştı.

Bunu takiben, birkaç yüz gemi ve çıkarma aracından oluşan bir kuvvet, bombardıman uçakları yukarıdan napalm ve diğer bombaları atmaya devam ederken, 72 saat boyunca adayı kuşattı. Ancak bundan sonra birlikler Iwo Jima'ya ayak bastılar, siperlere ve tünellere gizlenmiş olabilecek direnişi temizlediler.[9]

Bu görevde yardımcı olması için ABD askeri teçhizatına bazı yeni cihazlar ekledi -elde taşınabilen ve tanklara monte edilebilen alev-püskürtücüler.[10] Amaç düşmanı sığınağında diri diri yakmaktı. Ve çok işe yaradı. Ayrıca Donanma Savaş Köpekleri Birliği kuruldu -köpekler özellikle düşmanı bulup ona saldırmaları için eğitiliyorlardı.[11] Sonunda sadece yüz civarında düşman askeri canlı ele geçirilebildi.

Diğer adalar da benzer taktiklerle ele geçirildiler. *Atlantic Monthly*'den

---

9. *World War II in Pictures.* İnsan ruhunun yıkılmayan azmini bir kez daha ispatlarcasına hemen direnişle karşılaşıldı.

10. *World War II in Pictures.* Bu teknik Amerika tarafından yeni kullanılmaya başlanmıştı ama ilk kez kullanılmıyordu. Robin Lumsden'in *Himmler's Black Order 1923-45* (Sutton, 1997)'de belirttiği gibi alev-püskürtücüler ilk defa Almanlar tarafından Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarında kullanılmıştı. Özellikle, daha sonra Himmler'in elit *SS*'lerini oluşturacak olan, özel 'ölüm reisi' birlikleri tarafından büyük bir maharetle kullanılıyorlardı.

11. *World War II in Pictures.*

bir savaş muhabiri okuyucularına Amerikan birliklerinin Pasifik'teki vahşetini şöyle aktarıyordu: "Esirleri soğuk kanlılıkla vurduk, hastaneleri yok ettik, cankurtaran botlarını bombaladık, düşmanımız olan sivilleri öldürdük ya da onlara kötü muamele ettik, yaralıları öldürdük, ağır yaralıları ölülerle aynı mezarlara tıktık ve masa süsü yapmak için düşmanın kafatasındaki etleri kaynattık ya da kemiklerini büküp mektup açacağı olarak kullandık."[12]

Time dergisi Iwo Jima'daki vahşeti daha sonra şöyle meşrulaştırmıştı: "Sıradan mantıksız bir Japon cahildir. İnsanlığı şüphe götürür. Bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktur."[13] 1944'te "çekici bir sarışının Pasifik'teki nişanlısının gönderdiği Japon kafatası ile çekilmiş tam sayfalık bir fotoğrafı" *Life* dergisinde yayınlandı. *Time* sevinçle şöyle haber veriyordu:[14] "İyi tutuşturulduklarında, Japon şehirleri sonbahar yaprakları gibi yanacak."[15]

Evet, aynen öyle oldu. Savaşın son yılında Tokyo, Nagoya, Osaka, Kobe, Kore, Yokohama ve 'ölüm listesi'ndeki diğer altmış şehir uçan-kaleler olarak bilinen B-29'lar tarafından halı-bombardımanıyla yerle bir edildi. Ölü sayısı korkunçtu. Sadece Tokyo'da, 1.665 ton yangın bombasının atılması sonucu bir gecede, 9/10 Mart 1945'de, 85.000 Japon hayatını kaybetti.[16]

Savaşın sonunda ölüm listesindeki şehirlerin yüzölçümlerinin %40'ı imha edilmişti. 3 Temmuz 1945'te, Tokyo hükümeti bombardımanlar sonucunda öldürülen, yaralanan ve evsiz kalan Japonlar'ın sayısının beş milyonu bulduğunu açıkladı. Hava saldırılarını komuta eden General Curtis LeMay vahşeti şöyle itiraf etmişti: "Sanırım, savaşı kaybetseydim, savaş suçlusu olarak yargılanırdım."[17]

---

12. David E. Stannard *American Holocaust,* Oxford University Press, 1992.
13. Howard Zinn *A People's History of the United States,* Harper and Row, 1995.
14. *American Holocaust.*
15. *Saving Private Power.*
16. *Saving Private Power.*
17. *Saving Private Power.*

Ve, az daha unutuyorduk, Hiroşima ve Nagazaki'ye -donanması ve hava gücü imha edilmiş, hava ve denizden abluka altına alınmış, o tarihte aslında tamamen yenilmiş bulunan bir ülkeye- atom bombaları atan da bizdik. Bu savaş hakkındaki başka bir miti doğurdu ama buna geçmeden önce Amerikan vahşetinin Pasifik'teki tiyatro ile sınırlı olmadığını göstereceğiz.

ABD ve İngiliz hava kuvvetleri Avrupa'da da bir çok yeri yakıp yıktılar. Savaşın modern anlatıları sürekli *Luftwaffe* bombardıman uçaklarının Londra'ya yaptığı saldırılar üzerinde dururken resmi rakamlar durumun zannettiğimizden biraz daha farklı olduğunu ortaya koyuyor. Eğer bu rakamlar doğruysa tüm savaş boyunca Birleşik Krallık'ta toplam 60,000 sivil hayatını kaybetti. Bu kesinlikle, yüksek bir rakam sayılmaz.

ABD ve İngiliz hava kuvvetlerinin gerçekleştirdiği tek bir sürekli hava saldırısı sonucunda Dresden'de 130,000 Alman öldürüldü.[18] Diğer bir ifadeyle, bir tek Alman şehrinde, sadece bir hafta sonunda, bütün savaş boyunca öldürülen İngiliz sivillerin iki katı Alman sivil öldürüldü. Bir diğer 50.000 de Hamburg'da öldürüldü. Ve diğerleri...

Bu, *Luftwaffe*'nin sivilleri toplu halde katletmediği ya da Alman birliklerinin iğrenç savaş suçları işlemediği anlamına gelmiyor. Kesinlikle bunları yaptılar, tıpkı Japonlar'ın Pasifik'te yaptıkları gibi. Ama bu Amerikalıların onursuzca davranışları için bir mazeret olamaz.

Mit #6: Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atılması Japonya'nın hemen teslim olmasını ve bu sayede yüz binlerce insanın hayatının kurtulmasını sağladı.

---

18. Dresden genelde sanatçıların ve zanaatkârların yaşadığı, çok küçük bir sanayinin olduğu ve neredeyse hiç savunma sanayi üretiminin yapılmadığı bir şehirdi. Yani burası Nazi rejimine karşı en şiddetli *direnişin* beklenebileceği bir topluluğa ev sahipliği yapıyordu. Michael Parenti ve diğerleri, Amerikan pilotlarının, Almanya'daki Amerikan şirketlerinin yatırımlarının bulunduğu tesisleri bombalamamaları için özel talimatlar aldıklarını belirtiyorlar.

Burada ele alınması gereken içiçe geçmiş bir çok mit bulunuyor. Ama insanlık tarihinde çığır açan bu olayı anlayabilmek için öncelikle Pasifik'teki savaşı kısaca gözden geçirmemiz gerekiyor.

Japonya İkinci Dünya Savaşı'nın açılış salvolarını 1931'de, büyük mali yatırımlarının bulunduğu Mançurya'yı işgal ederek ateşledi. ABD bu illegal saldırgan hareketi tamamen görmezlikten geldi. Japon birlikleri oradan Sovyet topraklarına geçeceklerinin sinyallerini veriyorlardı.

Sonraki yıl, 1932'de, ABD, Japon cephane fabrikalarına uçak bombası yapmaları için 13,000 ton hurda demir ihraç ediyordu. Japonya o tarihte 'Kara Ejder Topluluğu' olarak bilinen gizli -gerçi o zaman pek gizli bir tarafı olmayan- bir örgüt tarafından yönetiliyordu, ama bu konuları konuşmak bugün 'komplo teorisi geliştirmek' oluyor.[19] Bu topluluk, suikasti siyasi bir araç olarak kullanıyor ve 100'den fazla daha küçük örgütle ülkenin politikacılarının ve askeri liderlerinin çoğunu kontrol ediyordu.

Bunu izleyen yıl, 1933'te, ABD gemilerinin Japonya'ya taşıdığı hurda demir on katın üzerinde artarak 142.000 tona ulaştı. Bu arada Hitler Almanya'da iktidarı ele geçirdi ve ülkeyi Sovyetler Birliği'ne saldırmak için hazırlamaya başladı. 1936'da Almanya ve Japonya anti-Komintern anlaşmasını imzaladılar. Bir sonraki yılın Aralık ayında Japon savaş uçakları bir ABD askeri gemisi olan Panay'ı batırdılar ve botlarıyla ümitsizce sahile çıkmaya çalışan mürettebatı makinalı tüfek ateşiyle taradılar. ABD bu vahşi saldırıyı da görmezden geldi.

1938'de Japonya yeniden Sovyetler Birliği ile sınır çatışmalarına girdi ve Kızıl Ordu tarafından sürekli ezildi. Bunu izleyen yıl ABD hurda demir satışını 607,000 tona çıkardı. Bunun yanında, imal edilmesini sağladığı cephanelerin dağıtımına yardımcı olmak için yüksek oktanlı hava yakıtı da

19. *World War II in Pictures* Topluluğun ve hurda demir gemilerinin varlığını açıkça gösteriyor. Kitapta değinilmeyen nokta Almanya'nın da büyük ölçüde sıkı örgütlenmiş, aralarında *Gesellschaft* ve *Germanenorden* (Kutsal Olmayan İttifak)'ında bulunduğu 'gizli topluluklar' tarafından yönetildiğidir.

satıyordu.

Japonya, Sovyetler'le yürüttüğü düellonun yanında, görüş alanına giren bütün ülkelere ve adalara saldırıyor ve buraları işgal ediyordu. Japonlar izledikleri yol üzerinde sanat eseri hava alanları yaptılar ki bunlar daha sonra ABD tarafından işgal edilecek ve kullanılacaktı. Bu hava alanları daha sonra ölüm listesindeki şehirlerin bombalanmasında hayati rol oynayacaktı.

Eylül 1940'ta Almanya, Japonya ve İtalya arasında meşhur Berlin Paktı imzalandı. Yedi ay sonra Japonya, Sovyetler'le, Nazilerin Stalin'e Ağustos 1939'da sundukları -Sovyetler'i kuşkulandırmamaya yönelik açık bir hareket olan- anlaşmaya benzer bir saldırmazlık anlaşması yaptı.

Aralık 1941'de de tabii ki Amerika'nın savaşa girmesiyle Pasifik'in kontrolü için uzun ve kanlı bir muharebe başladı. Haziran 1944'te Japonya kazandığı toprakların hepsini Amerika'ya bıraktı ve Japonya'daki sivil merkezlerin bombalanması başladı. Kasım ayına gelindiğinde bombardımanlar dramatik bir biçimde artmıştı.

6 Ağustos 1945'te atomik bir silah ilk kez saldırı amaçlı kullanıldı ve bir uranyum bombası Birleşik Devletler tarafından hiçbir şeyden haberi olmayan Hiroşimalılar üzerine saat 8:15'te atıldı. 68.00 bina ve yüz binin üzerinde erkek, kadın ve çocuk anında yok edildi.

İki gün sonra, V-E Günü'nü* takip eden doksan gün boyunca Pasifik'teki savaşa karışmamayı kabul eden SSCB Japonya'ya savaş ilan ederek Mançurya'ya ve Kore'ye girdi. Aynı gün Sovyet Dış İlişkiler Komiseri Molotov, Tokyo'nun bir ay önce yapılan Postdam Konferansı'ndan önce barış teklifinde bulunduğunu açıkladı.

Bir sonraki gün, Amerika'nın yeni silahının biraz değişik bir versiyonu -bir plütonyum bombası- Nagazaki'ye atıldı ve on binlerce Japon sivil insan daha hayatını kaybetti. Beş gün sonra Japonya teslim oldu ama Sovyetler'le olan savaş bir hafta daha devam etti ve SSCB Mançurya'nın

---

* Avrupa Zaferi Günü: 8 Mayıs 1945.

500.000 milkarelik bir kısmını ara bölge olarak işgal etti.

Bu durumda, bütün bunlardan sonra, atom bombasının kullanılmasını nasıl izah ederiz? Çok açık bir biçimde görülüyor ki atom bombasının kullanılması *zorunlu* değildi. Daha önce de belirttiğimiz gibi Hiroşima'nın bombalanmasından günler önce, ABD'nin başarıyla bütün Japon limanlarına mayın döşediği esnada, Japon hava ve deniz gücünün savaş alanında olduğu açıklanmıştı. Yani ülkenin dış dünyayla olan bağlantısı kesilmiş ve askeri gücü kullanılamaz hale getirilmişti.

Peki atılan bombalar savaşın sona ermesini *hızlandırdı mı?* Pek öyle görünmüyor. Yeni silah kesinlikle korkunç bir yıkım gücüne sahip olmasına rağmen Hiroşima ve Nagazaki'nin durumu ölüm listesindeki diğer şehirlerden daha kötü değildi. Amerika daha önce de defalarca atom bombasına baş vurmadan da dehşet verici oranlarda maddi zarar verebileceğini ve insanın akıl sağlığını zorlayacak kadar çok insanı kısa sürede öldürebileceğini kanıtlamıştı. (Tabii ki atom bombaları savaş bittikten çok uzun süre sonra da öldürmeye devam ediyordu, ama bu o zaman bilinmiyordu.)

Gerçi ilk bomba Japonların teslim olmasını sağlayamamıştı ama ikincisinin atılmasının nedeni bu değildi.[20] Sanki Amerika iki farklı silahın etki gücünü karşılaştırmak istemişti. İkinci bomba bile Japonlar'ın hemen tepki vermesine neden olmadı. Japonya'nın teslim olmasının en muhtemel nedeni, birçok ciddi tarihçinin kabul ettiği ve savaştan hemen bir yıl sonra ABD'nin yaptığı çok gizli bir araştırmanın doğruladığı gibi, Sovyetler Birliği'nin savaşa girmesiydi.[21]

---

20. Aslında iki bomba da Sovyetler Birliği'ne uyarıydı. Soğuk Savaş diye bilinen şeyin ilk saldırılarıydı. Prag Yazarlar Şenliği'nde yapılan bir röportajda George Vidal şunları söylüyordu: "Atom bombasının atılmasını onaylayan bir tek general dahi olduğunu sanmıyorum ve hepsi hemen kamuoyu önünde Başkomutan Truman'ı kınadılar. Truman'ın bombayı atmasının tek bir nedeni vardı: Stalin'in gözünü korkutmak, onu Pasifikteki savaşın dışında tutmak ve Japonya'ya empoze edeceğimiz barıştan pay almasını engellemek." (*Guardian Unlimited,* 29 Mart 2001).

21. *Saving Private Power*

Bombaların birçok hayatı kurtarmasına gelince bu herkesin fark edebileceği kadar absürd bir iddia. Başkan Truman ve diğerleri, yıllar boyu, yaptıkları açıklamalarda Japon topraklarının işgaline girişilmemesinin milyona yakın Amerikalı'nın hayatını kurtardığını söyleyip durdular. Bunun Amerikalılar'ın savaş boyunca kaybettikleri insan sayısının dört katı olduğu göz önüne alınınca bu iddia biraz yanıltıcı görünüyor.

On binlerce insanın hayatına son verecek silahları kullanıp sonra da bunun hayat *kurtarmak* için yapıldığını savunmak, her zaman ve her durumda, yorum yapmayı bile gerektirmeyecek kadar saçma bir iddiadır. Fransa'nın D-Günü'nde işgaline dönersek: Haziran 1944 ve Birleşik Devletler sonunda söz verdiği Batı Cephesini açtı. Bu da bize bir sonraki miti getiriyor:

Mit #7: Batı Cephesi'nin açılması savaşın kaderini değiştirdi ve Nazi Almanyası'nın yenilmesinde başlıca etken oldu.

Pek sayılmaz. Biz savaşsak da savaşmasak da Almanya'nın yakında yenileceği D-Gününde belliydi. Müttefikler Haziran 1944'te zahmet edip Batı Cephesi'ni kurduklarında, SSCB savaş öncesindeki sınırlara ulaşmıştı ve durmaya pek niyetli olmadığı görülüyordu.

Son yirmi beş yılda Batı'dan gelen iki büyük istilaya maruz kalan SSCB sürekli bir tampon bölge oluşturma ve Alman savaş makinasını yok etme konusunda kesin kararlıydı. Polonya ve Litvanya'ya sızmaya başlamıştı bile.

Tam bu sırada Hitler'e yönelik, bir darbe girişimi yaşandı. Almanya'nın Kızıl Ordu'yu durduramayacağı bilindiğinden faşist rejimin başına yeni bir yüzü getirerek bir barış anlaşması yapılması amaçlanıyordu.

Amerikan istihbarat servisleri Reich'a karşı yapılan bu hareketi tüm güçleriyle destekliyorlardı. İsviçre'nin Bern kentindeki OSS'nin* başında

---

* Office of Strategic Services. CIA öncesinde ABD'nin merkezi istihbarat teşkilatı, ç.n.

bulunan Amerika'nın bir numaralı casusu Allen Dulles, Nazilerle arabuluculuk yapıyordu. Hiç şüphesiz Dulles, Hitler başta olduğu sürece Batı kamuoyunun herhangi bir barışı kabul etmeyeceğini biliyordu.[22]

Bu sıralarda Dulles, *SS*'lerle, Günışığı Operasyonu diye isimlendirilen, Kuzey İtalya'daki Alman birliklerinin teslim olmasını ve böylece Müttefik güçlerinin liman şehri Trieste'ye girmelerini amaçlayan, gizli görüşmeleri de yürütüyordu. Oradan hareketle, Avusturya, Macaristan ve Yugoslavya'ya Kızıl Ordu'dan önce girilebilecekti.[23]

Darbe girişimi başarıya ulaşsaydı Batı Cephesi kurulmadan savaş bitebilecek ve Doğu Avrupa, Mihver güçlerinin elinde emniyette olacaktı. Büyük bir ihtimalle SSCB böyle bir 'barış'ı kabul etmeyecekti. Ve muhtemelen böyle bir durumda Müttefikler, Mihver güçleriyle birleşip Sovyetler'e saldıracaktı ve SSCB, ateşkesi kabul etmeyen saldırgan taraf olarak gösterilecekti.

Ama bunu asla bilemeyeceğiz çünkü darbe girişimi başarısız oldu. Bu sırada Kızıl Ordu Varşova'dan 100 mil uzaktaydı ve ilerliyordu. Alman birliklerinin %80'i Doğu Cephesi'ndeydi.[24]

Avrupa'daki savaş dokuz ay içinde bitecekti. Bu süre boyunca Berlin'e önce girebilmek için, Batı Cephesi'ndeki Müttefiklerin kaybedeceği bir yarış yaşandı. Batıya doğru ilerleyişini biraz gevşeten Sovyetler işgal ve takviye amaçlı olarak birliklerini Baltık ülkelerine, Romanya'ya, Bulgaristan'a, Yugoslavya'ya ve Macaristan'a gönderdi.

Soğuk Savaşın sınırları çizildi ve Birleşik Devletler'le Britanya bir gecede, Avrupa'daki Mihver güçleri İtalya ve Almanya'yı, doğudaki eski müttefiklerine karşı, müttefikleri olarak kucakladı. Çok mu karışık? Hiç karışık değil. Gerçekte, Soğuk Savaş'ın sınırları, İkinci Dünya Savaşı'nda ya da Bi-

22. Christopher Simpson *The Splendid Blonde Beast*, Grove Press, 1993 ve Martin Lee *The Beast Reawakens*, Routledge, 2000.

23. *The Splendid Blond Beast*

24. *A People's History of the United States*

rinci Dünya Savaşı'nda savaşılan sınırlardan hiç de farklı değildi. Bu da son miti getiriyor.

Mit #8: İkinci Dünya Savaşı, Avrupa Yahudiliğine karşı yapılan bir savaştı.

Dikkat, bu çok hassas bir konu. Çünkü her an Yahudi düşmanlığı ve daha kötüsü Soykırım'ı inkar etmekle suçlanabilirsiniz. Amacım Yahudi dinini karalamak ya da, altı milyon Yahudi'nin İkinci Dünya Savaşı'nda hunharca katledildiğini inkar etmek değil.

Şüphesiz, bu yaşandı. Ama, altı milyon ölünün, İkinci Dünya Savaşı'nda ölen insanların %10'unu, belki de daha azını, oluşturduğu da bir diğer gerçek. Sürekli altı milyonun üzerinde yoğunlaşıp diğer altmış milyonu görmezden gelerek savaşın gerçek sebebine gözlerimizi yumuyoruz.

Öldürülen insanların on üç buçuk milyonu Çinliydi. Ve yirmi beş milyonu Sovyetti. Sekiz ya da dokuz milyonu Polonyalıydı. Beş ilâ sekiz milyon arasındaki kısmı Alman ya da Avusturyalıydı. Polonya, Almanya/Avusturya ve Sovyetler Birliği'nde çok sayıda Yahudi'nin öldürüldüğü doğru ama öldürülenlerin çoğunluğu Yahudiler değildi.

Ve Çin'de öldürülenlerin Yahudi olması düşük bir ihtimal. Hiçbir zaman katledilen milyonların hatırasına saygı göstermek için bir Çin Soykırımı'ndan bahsetmedik. Ya da kimse bir Rus veya Polonyalı Soykırımı'ndan söz etmedi.

Ama herkes Yahudi Soykırımı'nı biliyor, zaten Soykırım sözü sadece bunu ifade ediyor. Ben soykırımın Avrupa Yahudilerine özgü tarihte benzeri olmayan bir olay olduğu fikrine katılmıyorum. Aslında bu, içinde gerçekleştiği savaşa özgü bir olay da değildi.

Bu, Yahudilerin *sadece* siyasi inançları sebebiyle hedef alındıkları anlamına gelmiyor. Şüphesiz Yahudiler özellikle bir etnik grup olarak eziyete uğratıldılar. Ama burada önemli olan nokta şu ki Yahudiler *asıl* hedef değildi, faşist devletin gerçek düşmanlarının kimliğini ortaya koymamak için kullandıkları ikincil hedeflerdi (bunun sebepleri dokuzuncu bölümde ele alınacak).

8. Bölüm
Rakamlarla İkinci Dünya Savaşı

Faşizm; birçok liberal, muzaffer canavarın[Demokrasi] önünde eğilirken, gerici olduğunu söylemekten korkmadığı gibi, bugün de kendini antiliberal olarak tanımlamaktan çekinmez.

Benito Mussolini, 1923

Önceki bölümde, İkinci Dünya Savaşı ile ilgili rakamların Yahudilerin asıl kurban olduğu tezini desteklemediğini gördük. Kırk milyonu sivil olmak üzere altmış ilâ yetmiş milyon arasında insanın öldüğü bir savaşta öldürülen Yahudi sayısı altı milyonu geçmiyordu.

Bu akla şu soruyu getiriyor: Peki biz neden sadece bu altı milyonu hatırlıyoruz? Yahudilerin uluslararası alanda sempati toplamak için gerçekleştirdikleri bir tür komplodan bahsettiğim zannedilmesin. Kastettiğim bu değil.

Burada şunu da eklemekte fayda var ki Avrupalı Yahudilerin düştüğü durumun uluslararası alanda oluşturduğu sempati kısa vadede de bir amaca hizmet ediyordu: 1948'de İsrail Devleti'nin kurulması. Bu insani bir ha-

reket olarak gösterilmeye çalışıldı ama asıl amaç Orta Doğu'da, Batılı güç lerin doğrudan kontrolü altında bulunan bir askeri güç (bir nükleer güç) oluşturmaktı.

İsrail Devleti'nin Birleşmiş Milletler'de tanınması için gerekli oy sayısı na ulaşmak üzere yürütülen lobi faaliyetlerinden sorumlu olan John Foster Dulles ve Nelson Rockefeller'ın ikisinin de savaş sırasında Yahudiler'in du rumundan hiçbir rahatsızlık duymamış olmaları da asıl amacın bir piyon devleti kurmak olduğunu gösteriyor. Sonuçta, Nazi savaş makinası, Roc kefeller'ın Standard Oil'ı sayesinde teklemeden çalışabilmişti.

İkinci Dünya Savaşı'nın, Avrupalı Yahudilere karşı yapılan bir savaş ol duğu inancının gerçekleri yansıtmadığı ölülere ait rakamlarla gösterildiği gibi, savaşa ait diğer mitlerin iç yüzü de aynı yolla gösterilebilir. Rusya'nın işgalinin Hitler'in şahsi arzularının bir sonucu olduğunu söyleyen mitte ol duğu gibi. Eğer öyleyse bu inanılmaz derecede kanlı bir arzuydu.

Daha önce de belirttiğimiz gibi savaşta yaklaşık yirmi beş milyon Rus öldü. Bu, Avrupa'da öldürülen toplam elli milyon insanın yarısını oluştur maktadır. Bu rakam bile hikayenin tümünü ortaya koymamaktadır. Al manya'nın üç ilâ dört milyon arasındaki askeri kaybının büyük kısmı ile 600.000 Romanyalı, Finli ve Macar asker de Rusya'daki savaş meydanla rında öldü.

Avrupa'daki kayıpların 2/3'ü Sovyet ve Polonya topraklarında veril miştir ve Doğu Cephesi'nin genelinde bu rakam çok daha fazladır. Doğu Avrupa'daki (Bulgaristan, Çekoslavakya, Yunanistan, Macaristan, Roman ya, Yugoslavya, Polonya, Sovyetler Birliği ve Almanya/Avusturya) toplam ölü sayısı kırk beş milyon civarındadır.

Diğer taraftan, Batı Avrupa ülkelerindeki (Belçika, Danimarka, Fransa, Hollanda, Norveç, Finlandiya ve İtalya) toplam ölü sayısı sadece bir buçuk milyondur ki bu da Avrupa'daki toplam kayıpların %3'üne eşittir. Doğu Cep hesi'nin Batı Cephesi'ne göre ikinci derecede önemli olduğu yönündeki iddi aların tümü saçmadır.

Savaşla ilgili nadiren dile getirilen diğer olgular da Batı'nın, Üçüncü Re-

lı lı'ın savaş planını hazırlayan kurmaylarının gözünde pek bir öneminin olmadığını göstermektedir. Savaşın başında Batı Avrupa'yı kontrolleri altına aldıktan sonra Nazilerin Batı'da yaptığı tek saldırı, iddia edildiğine göre İngiltere'nin işgaline bir hazırlık olarak bombalanmasıydı.

Britanya Adalarının ele geçirilmesinin Alman savaş makinasının ana hedeflerinden biri olduğu iddia edilse de, İngiltere üzerinde uçağı düşürülüp yakalanan Alman pilotlarının çoğunun genç ve iyi eğitilmemiş olması hatta bazılarının yirmi yaşından küçük olmaları ve kullandıkları uçakların, *Luftwaffe*'nin korku salan savaş uçağı filosundaki eski uçaklar olması, bu iddiayla çelişmektedir.[1]

Bunlar, bir diğer ifadeyle, gözden çıkarılmış uçakları kullanan gözden çıkarılmış pilotlardı, Alman Hava Kuvvetleri'nin asıl gücü Doğu Cephesi'ndeydi. Aynı şey Normandiya çıkarmasından sonra Müttefikler'le çarpışmaları için gönderilen Alman birlikleri için de geçerliydi.

İşgale karşı direnecek olan ilk birlik *12. SS-Panzer Tümeni*'ydi, toplam 10,000 'adam'dan oluşuyordu ve bunların hepsi on yedi yaşındaki 'Hitler Gençliği' gönüllüleriydi, bu birlik savaş sonunda 455 askerle bir tek tanka düşürülmüştü.[2] Himmler'in elit *SS* birlikleri, söylemeye bile gerek yok, Doğu'da yeterince meşguldüler ve Yankilerle savaşmak gibi basit şeylere ayıracak vakitleri yoktu.

Gerçek ortada: İkinci Dünya Savaşı Avrupa sahnesinde, esas olarak Sovyetler Birliği'ne karşı yapılmış bir savaştı. Ve savaşın Pasifik'teki kısmı da Çin'e karşı yürütülmüştü. Pasifik'teki toplam on beş buçuk milyon ölünün on üç buçuk milyonu Çinliydi.

Şunu da eklemeliyiz ki Pasifik'teki ölü sayısına dair verilen rakamlar gerçeğin çok altındadır. Bu rakamlar savaşa katılan üç büyük ülkeyi, Japonya, Çin ve Filipinler, içermektedir. Önce Japonların daha sonra da Amerika ve müttefiklerinin vahşi saldırılarına maruz kalan sayısız adada öldürülen insanlar bu rakamlara dahil edilmemiştir.

---

1. *The World War II in Pictures.*
2. *Himmler's Black Order 1923-45.*

Daha önce belirttiğimiz gibi, bu adalardaki muharebelerde çok fazla sayıda can kaybı olmuştur ve bu kayıplara dair rakamların olmaması savaşın bu yönü hakkında bilgi sahibi olmamızı engellemektedir. Rakamların yanıltıcılığı Asya Kıtası'yla ilgili verilen resmi rakamlarda da görülür. Buna göre ölen sivil Japon sayısı 400.000'dir. Ama acı gerçek şu ki atom bombası atılan Hiroşima ve Nagazaki ile yangın bombaları atılan Tokyo dikkate alındığında sadece bu üç şehirdeki ölü sayısı bile bu rakamı geçmektedir.

Kayıp rakamları, İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bütün gerçekleri açığa çıkarmasa da çoğu gerçeği açığa çıkarıyor -Avrupa'daki savaşın çok büyük bölümünün Doğu Cephesi'nde gerçekleştiği gibi. Aynı zamanda, Batı Avrupa'daki ülkelerin sadece simgesel bir direniş gösterdiği, Doğu Avrupa'daki ülkelerin ise işgalcilere karşı şiddetli muharebelere girdiği gerçeğini açığa çıkarıyor.

Örneğin, Danimarka sadece 1.800 Norveç ise yalnızca 3.000 askeri kayıp verdi. Hollanda ve Belçika'nın kayıpları biraz daha yüksekti: 7.900 ve 12.000. Diğer taraftan Yunanistan 88.000, Polonya 123.000 Yugoslavya da 305.000 askerini kaybetti. Sovyetler Birliği, sekiz ilâ on iki *milyon* arasında askeri personelini kaybetti.

Peki Amerika'nın Batı Cephesi'nde verdiği kayıpları bunlarla kıyasladığımızda durum nedir diye merak edebilirsiniz. Aslında bilmek istemezsiniz. Amerika'nın savaş boyunca verdiği *toplam* askeri kayıp 292.000'dir.

Bu kayıpların çoğu Pasifik'te verilmiştir ve Amerika, Pasifik'te Avrupa'daki savaşa katılmadan iki yıl önce savaşmaya başlamış ve Avrupa'daki çatışmaların sona ermesinin ardından birkaç ay daha bu savaşı sürdürmüştür. Kayıpların bir kısmı da Afrika ve Orta Doğu'da ve birkaç bini de Pearl Harbor denilen yerde verilmiştir.

Amerikan kayıplarının *en fazla* üçte biri geç açılan Batı Cephesi'nde verilmiştir. Peki ya savaşa Amerika'dan iki yıl önce giren İngilizler'de durum nedir? Onlar da, bir kısmı başka cephelerde olmak üzere, 300.000'in altında kayıp vermiştir.

9. Bölüm
F-Kelimesi İle Uyuşmak

Burjuvazinin büyük kriz dönemlerinde, Faşizm anti-kapitalist bir söylemi benimser, ama bir kez devlet gemisinin dümenine geçtikten sonra anti-kapitalist gevezelikleri bir yana bırakır ve büyük sermayenin terörist diktatörlüğü olduğunu açıklar. Faşizm, mali sermayenin en gerici, en şovenist ve emperyalist unsurlarının terörist diktatörlüğüdür.

Palme Dutt, 1933

Rahatsız edici gerçek şu ki; ABD 1941'de, Avrupa faşizminin yayılmasını önlemek amacıyla savaşa girmedi. Bunun yerine, Nazilerin tasfiyesi sürecini idare edeceğimizden emin olduğumuz zaman savaşa dahil olduk. Almanya'nın ABD işgali altındaki batı yarısında, Batı Avrupa'nın geri kalan kısmında olduğu gibi, önceki döneme ait ekonomik ve politik altyapı varlığını sürdürdü.[1]

---

1. Bkz. *The Beast Reawakens* ve *The Splendid Blonde Beast.*

ABD ayrıca birçok savaş suçlusunun yargılanmamasını ve ülke dışına kaçmasını da sağladı. Bunların önde gelenlerinden bazıları Güney Amerika'ya gönderildi -tabii ki Amerikan istihbarat servislerinin yardımıyla- ve buralarda darbe düzenlemek, ölüm mangalarını eğitmek, silah ve uyuşturucu ticareti yapmak ve suikastlar düzenlemek türü eylemlere bulaştılar.[2]

Diğerleri de, Doğu Avrupa'daki faşist eğilimli grupları Soğuk Savaş'ın propaganda araçları olarak örgütlemek ve yönlendirmekte kullanıldılar.[3] Bütün Nazi istihbarat ağı -meşhur Gehlen Örgütü[4] ve Otto Skorzeny komando birliği[5] de dahil olmak üzere- ABD istihbarat servislerinin bünyesine monte edilmiştir.

Bir de tabii ki, Amerika'ya getirilen en meşhurları Amerika'yı aya gönderen Werner von Braun yönetimindeki roket uzmanları ekibi olan, Naziler vardır. Bu ekip, buz dağının sadece suyun üstündeki görünen kısmıdır. Savaş süresince yaptıklarına bakılmadan çok sayıda bilim adamı, doktor ve akademisyene kucak açılmıştır.[6]

Bu insanlar ülkedeki askeri birimlere yerleştirildiler. Savunma sanayi ve diğer önemli kurumlarda kullanıldılar. ABD'nin biyolojik ve kimyasal savaş merkezleri olan Fort Detrick ve Edgewood Arsenal'de bu insanların yeteneklerinden önemli ölçüde faydalanıldı. Ve belki de daha kötüsü, bu insanlara ülkenin bütün üniversitelerinde profesörlükler verildi.

Faşizm kanserini durdurmak ve tedavi etmek yerine yayılmasına izin

---

2. Bkz. Ladislas Farago *Aftermath*, Simon and Schuster, 1974, Peter Lavenda *Unholy Alliance*, Avon, 1995 ve Alexander Cockburn ve Jeffrey St. Clair *Whiteout*, Verso, 1998.

3. Christopher Simpson *Blowback*, Weidenfeld and Nicholson, 1988.

4. *Blowback;* Linda Hunt *Secret Agenda*, St. Martin's Press, 1991; Carl Oglesby "The Secret Treaty of Fort Hunt" *Covert Action Information Bulletin # 35, Sonbahar 1990.*

5. *Unholy Alliance* ve *The Beast Reawakens.*

6. *Blowback, Secret Agenda.*

verdik. Bunun en trajik sonuçları Orta ve Güney Amerika'da görüldü. Ama Kuzey Amerika da bundan etkilendi, Amerika'nın üniversitelerinde, şirketlerinde, askeri kurumlarında ve toplumunda faşizm kök saldı.

Peki ya Japonya? Amerika, Avrupa'daki savaşa Nazileri yenmek için değil, rejimin sağladığı 'kârlar'dan olabildiğince fazlasını koruyabilmek için katıldı, ama aynı şey tabii ki Pasifik'teki durum için geçerli değildi. Avrupa'da yaptıklarının tam tersine, Amerika, Japonya'ya karşı uzun ve kural tanımaz bir savaş sürdürdü.

Hitler'in Asya'daki ortağı, Almanya'dan bu kadar farklı bir muameleye tabi tutulmak için ne yapmıştı? Ve Japonya, Amerika'yı savaşa sokmaktan başka bir işe yaramayan, başka askeri saldırılarla desteklenmeyen ve bağımsız bir eylemmiş gibi görünen o garip saldırıyı Pearl Harbor'a neden yaptı? Ve açıkça ırkçı prensipler üzerine inşa edilen, Ari ırkının üstünlüğü doktrinine bağlı bir rejim neden Asyalı bir müttefike kucak açtı?

Bu son soru belki diğer cevapları da getirebilir. Naziler rejiminin azgın ırkçılığına rağmen Alman-Japon ittifakının nasıl gerçekleştiğinin ciddi olarak sorgulanmamış olması ilginçtir. Japonya'nın, belki de farkında olmadan, Almanya (ve gizli ortakları) tarafından Batı'nın amaçları doğrultusunda kullanılmış olabileceği ihtimali akla yakın görünüyor.

Almanya'nın Japon ittifakını kabul etmesi samimi bir hareket değil, bu, ülkenin askeri gücünden faydalanarak Asya'nın büyük kısmı üzerinde söz sahibi olabilmek için yürütülen sinsi bir hareketti. Yüz binlerce Japon, komşularını 'yatıştırmak' ve işgal etmek için yürütülen kirli savaşta hayatını kaybetti ve bu işin bütün kaymağını Batı yedi.

Japonya'nın Pearl Harbor'a saldırmaya kendi başına karar vermiş olması pek inandırıcı değil. Avrupalı Faşist güçlerin teşvikinin olmaması da düşünülemez. Aksi takdirde, bu hareketin tek izahı, Japonya'nın son derece yetenekli askeri kurmaylarının bir anlık dalgınlıkları sonucu bu saldırıyı geçekleştirdikleridir.

Japonya'nın bir saldırı savaşı yapmayı düşünmemesi durumunda Amerika'ya saldırmasının hiçbir anlamı olamaz. Ve böyle bir saldırı planının ol-

madığı da ortadadır. Kendisini, kasten, çok büyük bir askeri güç karşısında, galibiyeti durumunda dahi elde edeceği pek bir şey yokken, savunma savaşı yapacak pozisyona geçmesinin tek açıklaması; Japonya'nın, sonradan Avrupa'da olduğu gibi, göstermelik bir saldırının ötesinde bir şey beklemiyor olmasıdır.

Japonya gerçekten, bölgeyi acımasızca kontrolü altına aldıktan sonra da ABD'yi savaşa sokarak kendi sonunu hazırlayacak kadar saf mıydı? Böylece ABD'nin, yağmaladıkları herşeyi ele geçirmesine ve direnişi zaten kırılmış olan yerleri kolayca işgal etmesine neden oldular, inşa ettikleri bütün o hava alanlarını saymıyorum bile.

Bunların hepsi elbette büyük ölçüde spekülasyon. Ama son tahlilde, tarih dediğimiz şey de eldeki kanıtlardan yola çıkarak yapılan bir spekülasyon değil mi? Maalesef, gerçek, hükümet kasalarında güvenle muhafaza ediliyor. Bu durumda bizim yapabileceğimiz tek şey bilinen gerçeklerden yola çıkarak spekülasyonda bulunmaktır. Bilinen gerçeklerden biri, Pasifik'e faşist bir gücü yenmek için gittiğimiz halde sonuçta sadece kontrolünü başka bir faşist güce verdiğimizdir.

Bu, Amerikalı askerlerin, görevlerinin faşizm salgınını yok etmek olduğu inancıyla ve bu niyetle okyanusun öbür tarafına gitmediği anlamına gelmiyor. Çoğu böyle yaptı, aynen 'uluslararası komünizm' ile savaştığına inanan yüz binlerce askerin Vietnam ve Kore'ye gitmeleri gibi.

Çoğu durumda, savaş için Amerikan halkına ve askerlerine sunulan gerekçeler, Amerika'nın askeri güce başvurmasının gerçek sebepleri değildir. Emperyalist bir ulus olmanın sorunlu yanlarından biri de budur: Saldırgan bir ülke olarak sürekli birileriyle savaşmanız gerekir ama insanlarınıza neden ölüme gönderildiklerini söyleyemezsiniz.

İkinci Dünya Savaşı'nın, neredeyse tüm dünyada kabul edilenin aksine, askeri gücün yüksek moral değerler için kullanıldığı bir savaş olmaması kimseyi şaşırtmamalı. Neden bu savaş diğerlerinden farklı olsun ki? Sonuçta ABD bütün yüzyıl boyunca, dünyanın her tarafında, gücünü demokratik yönetimleri yıkıp yerine faşist askeri rejimler kurmak için kullan-

madı mı?[7]

Tabii ki bazıları, Almanya'da koruduğumuz şeyin *faşist* altyapı değil *serbest piyasa* altyapısı olduğunu iddia edecektir. Bu mantığa göre sorun ekonomik sistem değil sadece azgın emperyalizm ve soykırımdır.

Esas itibariyle aynı iddia ABD'nin üçüncü dünyada yaptığı müdahaleleri meşrulaştırmak için de öne sürülmüştür: Sadece serbest piyasayı, 'demokratik' reformları teşvik ediyoruz. Bu 'reformlar'a eşlik eden, şiddet kullanarak bastırmalar, ölüm mangaları ve ara sıra yaşanan Soykırımlar'dan ise tamamen Amerika'nın kontrolü dışında gelişen, öngörülemeyen olaylar olarak bahsedilir.

Diğer bir ifadeyle biz *merkezi hükümetin kontrolündeki serbest girişim* ile savaşmıyoruz; *saldırgan milliyetçilik, ırkçılık, militarizm, muhalefetin güç kullanılarak bastırılması* ve *tek-parti diktatörlüğü* ile savaşıyoruz. Dolayısıyla *Webster*'ın f-kelimesinin tanımından serbest girişimle ilgili kısmı çıkarmasının bir önemi yok; tanımdan çıkarılan özelliğin faşizmin diğer özellikleriyle bir bağlantısı yoktur ve faşist devletin tek olumlu yanı bu özelliğidir.

Eğer tamamen yanlış bir fikir üzerine kurulu olmasaydı, bu anlatılanlar hoş bir hikaye olabilirdi. Gerçekte faşist devleti tanımlayan tamamen serbest girişimin yapısıdır. Benito Mussolini gibi bir otorite "Faşizm korporatizmdir" tanımını yapmıştır. Devletin korporatist kontrolü, faşizmin asıl amacıdır.

Faşizmin diğer tüm uygulamaları -saldırgan milliyetçilik, militarizm, ırkçılık vs.- devletin bu asıl amacı gerçekleştirmek için kullandığı araçlardır. Ve bu araçlar sistemin devamı için gereklidir; onlar olmadan korporatist devlet ayakta duramaz. Çok küçük bir azınlığın çıkarları için kullanılan

---

7. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Amerika'nın gizli ve açık tüm askeri operasyonlarının kronolojisi için bkz. William Blum, *Killing Hope,* Common Courage Press, 1995. Blum ABD'nin dünyanın düzinelerce ülkesinde nasıl anti-demokratik amaçlar için çaba sarfettiğine dair bol miktarda döküman sunuyor.

halk yığınları böyle bir sistemin varlığını sürdürmesine izin vermezler. İşte bu yüzden, ABD'nin de aralarında olduğu 'Batı Demokrasileri' bu iğrenç araçları değişen ölçülerde kullanmaktadırlar.

Piyasanın hiçbir kısıtlamaya tabi olmadan işlemesine izin verildiği durumlarda bu araçlar da açıkça kullanılmaktadır. Açık faşizm, diğer bir ifadeyle kapitalizmin en saf hali, tekelci korporatist kapitalizmdir ve bugün Amerika'da uygulanmaktadır.

Korporatizmin sınırlandırmaları kalktıkça ırkçılık, militarizm vb. daha alenî hale gelmektedir. Çünkü bunlar, bahsettiğimiz gibi, sistemi meşrulaştıran araçlardır. Bunlar sayesinde devlet halkı bölmekte, içte ve dışta yalancı düşmanlar oluşturmaktadırlar. Bölünmüş, kendi iç çatışmalarına dalmış bir halk, devlet için bir tehdit oluşturmaz. Toplumun sorunları için bir etnik gurubu günah keçisi yapmaya çalışan insanlar aslında tüm etnik grupların düşmanının faşist devlet olduğunu göremezler.

Alman ve Avusturyalıların öfke ve hayal kırıklıklarını yöneltmeleri için seçilen günah keçileri Yahudilerdi. Ve şu an Amerika'da göçmenler uygun günah keçileri olarak görünüyor; aynen Siyahlar, Yahudiler ve toplumu kamplaştıracak diğer gruplar gibi.

Halkın öfke ve hayal kırıklıklarını yanlış hedeflere yönlendirmede ırkçılık kilit rol oynar, bu yolla sosyal çürümenin gerçek kaynağı olan antidemokratik sistem ve korporatizm dikkatlerden kaçırılır ve devletin istikrarı sağlanır.

Militarizm ve saldırgan milliyetçilik de sistemin istikrarını sağlayan araçlardır. Dışarıdaki yalancı düşmanlar da en az içeridekiler kadar önemlidir. Belki daha da önemlidir çünkü dışarıdaki düşmanlar, insanların öfkesini suçsuz bir gruba yöneltmenin yanında, korporatist devletin ayrılmaz bir unsuru olan emperyalist askeri müdaheleler için de gerekçe oluştururlar.

Korporatist kapitalist devlet, yani faşist devlet, tanımı gereği emperyalisttir. Küçük azınlığın daha fazla kâr elde etmek için sınırsız açgözlülüğü başka toprakların işgalini gerektirir. Yeni iş gücü kaynakları bastırılmalı ve

sömürülmelidir; yeni hammadde kaynakları zorla ele geçirilmeli ve yağmalanmalıdır; ve yeni pazarlar oluşturulmalıdır. Faşist devlet, bütün pazarları tüketmeden durmayacaktır.

Küreselleşmenin çarkları (küresel faşizmin medyatik ifadesi) dönmeye devam edecek. Dünyanın daha büyük kısmı 'serbest piyasa'nın ağına düştükçe yeni düşmanlar ortaya çıkacak ve Amerikan toplumu kendi içinde daha fazla bölünecek. Oyun böyle oynanıyor.

2
İllüzyonlar Asrı-Amerika Başkanlığı, 1901-2001

Faşizm için, imparatorluğun büyümesi, yani ulusun genişlemesi canlılığın en önemli belirtisidir, bunun tersi de çürümenin göstergesidir. Ama imparatorluk disiplin ister, bütün güçlerin eşgüdümünü ve derin bir görev ve fedakarlık bilincini gerektirir: Bu gerçek, rejimin işleyişinin değişik yönlerini, Devletteki güçlerin yapısını, kendiliğinden ve kaçınılmaz bir biçimde gelişen bu harekete muhalefet edenlere karşı alınan sert tedbirleri açıklar. Ulusumuz daha önce hiçbir zaman bu ölçüde otorite, düzen ve yönetilme ihtiyacı içerisinde olmadı.

Benito Mussolini, 1932

10. Bölüm
Kral-Boy, 1901-1909

Theodore Roosevelt, Jr, 27 Ekim 1858'de, son derece varlıklı ve siyasi açıdan etkili iki ailenin birleşmesinden doğdu. Annesi Martha Bulloch (belki mağazalar zincirlerini duymuşsunuzdur) ve babası, Amerika'ya Hollanda'dan 1649'da gelen Claes Martenssen van Rosenvelt'in torunlannndan Theodore Roosevelt, Sr.'dır. Teddy, Sr., İç Savaş'ta cephedeki Birlik askerlerine 'danışman' olarak hizmet etti.

Genç Teddy 1872'nin başında ortadan kayboldu. Bu, başkan olacak kişilerde sık rastlanan bir durumdur ve merak edilecek bir şey yoktur. Almanya'da, Almanya'nın neresinde olduğu belirtilmedi, bir ailenin yanında kaldığı söylendi. Teddy, 1880'de mezun olduğu Harvard Üniversitesi'ne başlamak için tam zamanında geri döndü.

Mezuniyetten bir yıl sonra Teddy ilk seçimini kazandı. New York eyalet meclisine girdi ve hemen Cumhuriyetçi azınlığın lideri oldu. Bu sırada yirmi üç yaşındaydı. Ama 1884'te Teddy yeterince politikayla uğraştığını düşündü ve ikinci dönem için seçimlere katılmayı reddetti, bunun yerine vaktini kovboy ve çiftçi olarak geçirmeyi seçti.

Beş yıl sonra, Başkan Benjamin Harrison genç Theo'yu yaşadığı çiftlikten (ya da gerçekte nerede yaşıyorsa oradan) çekip çıkararak Birleşik Devletler İç Hizmetler Komiserliği'ne atadı. 1895'te New York şehri polis meclisi başkanı oldu ve polisler arasındaki yozlaşmaya karşı, büyük kısmı göstermelik olan, bir savaş başlattı.

1897'de, artık otuz sekiz yaşında olgun bir adam olan Teddy, Başkan William McKinley tarafından donanma bakan yardımcılığına getirildi. Elbette, bu durum akla hemen bir kovboyun ABD Donanması'nı yönetmek hakkında ne bilebileceği sorusunu getiriyor. Sonradan bayağı bir şey bildiği ortaya çıktı. Teddy Amerikan Donanması'nın gücünü göstermek için çok beklemeyecekti.

25 Şubat 1898'de -patron şehir dışındayken, idareyi, bakan vekili olan Teddy ele alıyordu- Tuğamiral George Dewey'e telgraf çekerek İspanya'ya karşı harekete geçmeye hazırlanmak için Hong Kong'a doğru yelken açmasını emretti. Kısa bir süre sonra McKinley, Kongre'den ABD ordusunun savaş hazırlıklan için 50 milyon dolar istedi.

30 Nisan'da Dewey, Manila Bay'deki İspanyol filosuna saldırdı ve İspanyol-Amerikan Savaşı başladı. Aslında bu yanlış bir adlandırmadır, çünkü Amerika'nın pek savaştığı söylenemez.

Savaşın sebepleri Amerika'da yaşayan Kübalılann kışkırttığı 1895'teki Küba isyanına kadar uzanır. 1897'nin sonlannda Kübalılar İspanyollan yenip dört yüz yıllık koloni yönetimine son vermek üzereydiler. Aynı yılın Aralık ayında *Maine* isimli savaş gemisi Amerikan çıkarlannı korumak bahanesiyle Havana limanına gönderildi.

Bunlar yaşanırken William Randolph Hearst'ün ve Joseph Pulitzer'in gazeteleri utanmadan Amerika'nın savaşa girerek, sözde İspanyol barbarlığına son verip kolonileri özgürleştirmesi için propaganda yapıyordu. 24 Ocak'ta *Maine,* Havana'da demirledi; üç hafta sonra infilak etti ve en az 260 Amerikan askeri öldü. Olayın hemen ardından geminin batmasının İspanyol sabotajı olduğu söylendi, ama yıllar sonra olayın gemideki bir arızadan kaynaklandığı kabul edildi.

McKinley'in önergesi üzerine Kongre, başkan tarafından da 20 Nisan'da onaylanan, bir karar çıkararak İspanya'nın Küba'dan çekilmesini istedi. İki gün sonra McKinley Küba'nın denizden ablukaya alınmasını emretti, amacı savaş kararını hızlandırmaktı. ABD Kongresi de buna uydu ve ertesi gün Küba'ya savaş ilan etti.

O kadar methedilen İspanyol filosu Dewey'in taarruzuyla kısa sürede yok edildi. Yirmi dört saat içinde filo paramparça edilmişti ve Manila Bay'in kontrolü Amerikalılar'a geçti. Amerikan tarafında kayıp yoktu, sadece yedi asker yaralanmıştı. Ağustos'ta İspanyollar Filipinler'den tamamen çıkarıldılar.

Mayıs'ta Roosevelt görevinden istifa etti ve Amerikan mitolojisinde Haşin Süvariler (Rough Riders) olarak bilinen ve 'kovboylar'dan oluşan bir süvari birliği kurarak başına geçti. Aslında grubun büyük kısmı Sarmaşık Ligi (Ivy League)* aristokratlarından, OSS'nin selefi olan 'İhtiyar Delikanlılar' ağının öncülerinden oluşuyordu. Teddy yarbay rütbesiyle görev yapıyordu.

14 Haziran'da Teddy'nin 'sivil' birliği, binlerce sivil olmayan askerle birlikte Florida, Tampa'dan Küba'ya hareket etti. Alayların çoğu Afro-Amerikalılardan ve diğer esmer-derili etnik gruplardan oluşuyordu. Bunlara 'Bağışıklılar' deniyordu, çünkü karşılaşılması muhtemel olan sıtma ve sarı humma gibi hastalıklara karşı bu insanların daha dayanıklı oldukları düşünülüyordu.

Bu birlikler için daha uygun bir tabir 'gözden çıkarılabilenler' olurdu. Bu birlikler Teddy tarafından saldırıya geçen askerin önünde düşman topçusuna yem olarak kullanılmıştı -efsanevi San Juan Tepesi muharebesi de dahil olamak üzere- ve sürekli olarak korkaklarla kaçakların kurşuna dizilecekleri telkini yapılıyordu.

Bir aydan kısa bir süre içerisinde çatışmalar sona erdi ve Santiago 17

---

* ABD'nin meşhur Yale, Harvard, Columbia, Princeton, Darthmouth, Cornell, Pennsylvania ve Brown üniversitelerinden oluşan grup, ç.n.

Temmuz'da resmen teslim oldu. Yüzyıllardır dalgalanan İspanyol bayrağının yerine yıldızlar ve şeritler çekildi; Küba bayrağı ya da isyancılar ortalıkta görünmüyordu.

Bu olaydan önce Roosevelt daha resmi olan 'Theodore' ismi ile anılıyordu. Ama artık gazete makalelerinde ve karikatürlerde 'Teddy' diye geçiyordu ve yaptığı sömürüler Hearst ve diğerleri tarafından utanmadan romantikleştiriliyordu.

Bunlardan biri de ünlü yazar Stephen Crane idi, Haşin Süvariler'e gazeteci olarak eşlik etmiş ve maceralarını belgelemişti. Thomas Edison savaşı görüntülemeleri için bir kamera ekibi göndermişti, ama çekebildikleri tek şey savaş hazırlığı yapan birliklerdi. Savaş sahneleri, eve dönülünce New Jersey'de 'canlandırma' yapılarak çekildi.

Teddy muzaffer bir komutan olarak karşılandı ve kısa sürede New York valisi oldu. Ama bu pek uzun sürmedi; bir sonraki yıl, yeniden seçilmeye çalışan Mckinley'in başkan yardımcısı adayı olarak seçimlere girdi.

McKinley, ilk yardımcısı Garret Hobbart'ı değiştirmeye karar vermişti - bu hareketin görevdeki başkanların ortalama hayat sürelerini kısalttığı tespit edilmiştir. McKinley yeniden seçildi ve Mart 1901'de Teddy başkan yardımcısı oldu. Ama bu geçici bir durumdu.

6 Eylül'de McKinley, New York, Buffalo'da, iddiaya göre Leon Czolgosz isimli bir anarşist tarafından vuruldu. Kurşunlardan biri başkanın kaburga kemiğini sıyırmış bir diğeri de karnına saplanmıştı, fakat iki yara da hayati değildi. Ama McKinley sekiz gün sonra, iddiaya göre kangrenden öldü ve kral-boy Amerika'nın 26. başkanı oldu. İki ay içinde Czolgosz ebediyen susturuldu; yargılandı, suçlu bulundu ve idam edildi.

Roosevelt yönetimi 3 Kasım 1903'te, o tarihte Kolombiya'ya bağlı olan, Panama'daki bir ayaklanmayı kışkırttı ve destekledi. Amerikan donanması isyanın bastırılmasını engelledi ve üç gün sonra, 6 Kasım'da ABD yeni Panama Devleti'ni resmen tanıdı. Ve hemen Panama Kanalı'nın inşasına başlandı.

1904'te, ikinci kez seçilmek için çalışan Roosevelt'in karşısına

Ohio'dan Cumhuriyetçi Mark Hanna çıktı. Hanna, McKinley'in en büyük destekçisi ve valilik ve başkanlık seçimlerindeki finansörüydü. Bu Teddy için sorun olabilirdi ama şans eseri Hanna, Cumhuriyetçilerin başkan adayı seçilemeden öldü ve Roosevelt adaylığını perçinledi.

İkinci döneminde Roosevelt 'Büyük Beyaz Filo'nun bir dünya turu yaparak Amerika'nın denizlerdeki üstünlüğünü -ve Amerikan saldırganlığını- göstermesini emretti. Aynı anda, Başkan Harrison döneminde dışişleri bakanlığı yapmış olan John Watson Foster'ı, Boxer isyanı ve Japon-Rus savaşı yüzünden iyice zayıf duruma düşmüş olan Çin hükümetiyle görüşmesi için Hague Konferansı'na gönderdi. Foster genç torunu John Foster Dulles'ı da delegasyonun kâtibi olarak yanında götürdü.

John Watson Foster daha önce 1893'te Hawaii'de Kraliçe Liliuokalani'ye karşı bir isyanı kışkırtarak kendini göstermişti. Amerikalı işadamları ABD birliklerinin yardımıyla- kraliçeyi tahttan indirmiş ve adaların ilhakına giden yolu açmışlardı. Stanford B. Dole'ün meşru olmayan geçici hükümetini desteklemek için daha fazla ABD birliği bölgede konuşlandırılmıştı.

11. Bölüm
Tedyy'nin Değişken Egosu, 1909-1913

William Howard Taft, 15 Eylül 1857'de New England'da İngiliz kökenli bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Babası hakimlik, ABD başsavcılığı ve Başkan Ulysses S. Grant'ın savaş bakanlığı görevlerinde bulunmuştu. 1878'de Genç William Yale'den mezun oldu ve iki sene sonra da Cincinnati Hukuk Fakültesi'nden hukuk derecesini aldı.

Birkaç ay sonra Taft, Ohio, Hamilton County'ye savcı yardımcısı olarak atandı. 1882'de Cincinnati'nin vergi toplayıcısı ve 1885'te eyaletin başsavcı yardımcısı oldu. İki yıl sonra, ara dönemde Ohio Yüksek Mahkemesi'ne seçildi. Daha otuz yaşında bile değildi.

Buradaki dönemi tamamladıktan sonra, Taft, yeni dönemde yargıçlar kuruluna seçildi ve sonraki yıl Başkan Harrison tarafından ABD başsavcı yardımcılığına atandı. Sadece otuz iki yaşındaydı. Bunu izleyen yıl Cincinnati'ye dönerek gezici mahkeme yargıçlığı yapmaya başladı. Yaklaşık on yılını bu görevde, işçi liderlerine ve işçi sendikalarına karşı yasak kararları

çıkararak geçirdi.

1900'de Başkan McKinley, Taft'ı, Emilio Aguinaldo tarafından yönetilen isyancıların Amerikan istilasına karşı aktif olarak direndiği Filipinler'e 'barış' getirmek amacıyla kurulan bir komisyonun başına getirdi. Direnişe son verdikleri an yaklaşık yarım milyon Filipinli öldürülmüştü.

Ağustos 1898'de, İspanyol filosunun yenilmesinden birkaç ay sonra, İspanya, Manila'da sahte bir muharebe yapıp ardından ABD'ye teslim olmayı ve Filipinler'i devretmeyi kabul etmişti. Bunun teorik olarak İspanyol-Amerikan Savaşı'nı bitirmesi gerekiyordu.

Ama Amerika'nın 'özgürleşmiş' ülkeyi kendi haline bırakmaya hiç niyeti yoktu. Barış görüşmeleri, Küba ve Filipinler temsilcileri olmadan, Ekim'de, Paris'te başladı. 10 Aralık'ta bir anlaşma imzalandı ve İspanya; Küba, Guam, Porto Riko ve Filipinler'deki haklarından vazgeçerek buraları Birleşik Devletler'e bıraktı.

Şubat 1899'da Senato anlaşmayı, neredeyse oybirliğiyle, onayladı ve ABD ilk kolonilerine sahip oldu. Anlaşmanın onaylanmasını garantiye almak Senator Henry Cabot Lodge gibi önemli isimlerin bütün çabalarına rağmen pek olası görünmüyordu. Amerikan güçleri, Senato oylamasından iki gün önce, Filipin gerillalarını saldırmaları için kışkırttı. Çatışmalar büyüdü ve tam üç gün devam etti.

Bu olay, her zaman söylendiğinin aksine, ABD emperyalizminin başlangıcı değildi. Bu illegal genişlemeden yedi yıl önce yüzlerce Lakota yerlisi -üçte ikisinden çoğu kadınlar ve çocuklar olmak üzere- Birleşik Devletler Yedinci Süvari Alayı tarafından Güney Dakota, Wounded Knee'de, kibarca 'Yerli Savaşları' olarak adlandırılan çatışmaların sonuncusunda katledildi.

Hayatta kalanlar bulundu ve teker teker öldürüldü. Sadece bir yaşındaki bir bebek, General William Colby tarafından, para karşılığında sergilenmek üzere, 'savaş nişanı' olarak sağ bırakıldı. Bu ve bundan önceki birçok soykırım hareketleri daha sonra Hitler'in, *Lebensraum* politikasına, Aryan ırkı için gerekli olan 'hayat alanı'nı zorla ele geçirmeyi meşrulaştırmasına model olacaktı. Ama şu an konumuz bu değil.

1901'de, Taft, yıl sonundan önce Başkan olacak olan Teddy'nin tam desteğini alarak, yerle bir olmuş olan Filipinler'in geçici valiliğine atandı. Eylül'ün yirmi dördünde, Roosevelt'in başkan olmasından sadece sekiz gün sonra, tek silahları palaları olan Filipinli gerillalar ABD ordugâhına saldırarak kırk sekiz Amerikan askerini öldürdüler.

Saldırı yeni yönetime karşı düşmanca bir hareket olarak algılandı ve Amerika'nın cevabı hızlı ve vahşi oldu. Eli silah tutan herkesin öldürülmesi emredildi ve ada 'ıssız bir arazi' haline geldi. Ölü sayısı insanı sersemletecek kadar yüksekti. Nisan 1902'de isyancıların teslim olmaktan başka seçenekleri kalmamıştı.

Filipinler'i 'uysallaştırdıktan' sonra, Taft 1903'te Washington'a döndü ve Roosevelt'in savaş bakanı ve 'kişisel elçisi' olarak hizmet etti. Teddy ikinci döneminin ardından çekildi ve Taft'ın 1908 seçimlerinde Cumhuriyetçilerin başkan adayı olmasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Franklin Roosevelt de, görünüşte bir Demokrattı, bu konuda yardımcı oldu.

Taft seçimi kazandı ve 1909'da Birleşik Devletler'in 27. başkanı oldu. Ama sadece bir dönem başkanlık yapabildi, çünkü ufukta bir savaş vardı ve bu gibi durumlarda Beyaz Saray'da bir Demokrat'ın bulunması her zaman için en iyisiydi. Bunu gerçekleştirmek için Teddy 'Bull Mouse' (Theodore Roosevelt başkanlığındaki *Progressive Party*'nin simgesi) adayı olarak, gülünç bir biçimde Taft'ın amansız rakibi rolünü oynadı.

Cumhuriyetçi Parti bölününce Woodrow Wilson kolay bir zafer kazandı. 1916'da Roosevelt ve Taft yeniden kanka olmuşlardı. 1918'de güya Demokrat olan Woodrow Wilson, Taft'ı, tam bir işçi karşıtı olduğunu bilmesine rağmen, Birinci Dünya Savaşı sırasında biriken sorunlar konusunda arabuluculuk yapmak için kurulan Ulusal Savaş İşçileri Konseyi'nin başkanlığına getirdi. Bunu takiben Başkan Harding, Taft'ı Anayasa Mahkemesi'nin baş hakimliğine atadı.

12. Bölüm
Bilgin Hortlak, 1913-1921

Thomas Woodrow Wilson, 28 Aralık 1856'da Virginia, Staunton'da doğdu. New Jersey Üniversitesi'ni bitirdi. 1882'de Virginia Üniversitesi'nden hukuk derecesi aldı. Ardından bir hukuk bürosu açmak amacıyla Atlanta, Georgia'ya yerleşti.

Ama bu kısa ömürlü bir girişim olarak kaldı. Bir yıl sonra Woody, hukuk bürosunu bıraktı ve Johns Hopkins Üniversitesi'nde doktora programına başladı. 1890'da New Jersey Üniversitesi'nde profesör oldu, altı yıl sonra da Princeton Üniversitesi'ne geçti. 1902'de Princeton'ın rektörü oldu ve göreve başlangıç törenine Başkan Theodore Roosevelt ve eski Başkan Grover Cleveland gibi ünlüler katıldı.

Wilson'ın öğrencilerinden biri, Princeton'a on altı yaşında kaydolan, John Foster Dulles'tu. Wilson, 1907'de dedesiyle Haugue Konferansı'na katılması için genç Dulles'a resmi izin verdi. Dört yıl sonra Dulles Wall Street'teki Sullivan&Cromwell'e katıldı. Özellikle Latin Amerika üzerinde yoğunlaşıyordu. En önemli müşterisi Panama Hükümetiydi; Sullivan&Cromwell bu görevi gayrimeşru, kukla rejiminin 1903'te kurulmasından beri ye-

rine getiriyordu.

Wilson, 1912'de Demokratik Parti'nin başkan adaylığı için yarışmaya başladı, ama görünüşe göre pek istikbal vaad etmiyordu. Desteği o kadar zayıftı ki kırk altı oyla aday gösterilmesi büyük şaşkınlığa yol açtı. 20 Ekim'de Princeton'daki görevinden istifa etti ve kasımdaki seçimlerden, Teddy'nin Cumhuriyetçilerin oylarını bölmesi sayesinde, zaferle çıktı.

1913'te, Wilson, Amerika'nın 28. başkanı olarak göreve başladı. Göreve başlangıç töreninde yürüyüş yapan Askeri Öğrenciler Merkez Kıtasının A Bölüğünün başında, o sırada on sekiz yaşında olan, John Edgar Hoover bulunuyordu. Hoover'in mütevazi bir kökeni olduğu söylenir, buna rağmen okuduğu, Washington'ın en varlıklı semtinde bulunan prestijli okulu birincilikle bitirecekti.

Mezuniyetinin ardından Hoover, aynı ölçüde prestijli olan George Washington Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi. İddiaya göre gece programına devam ediyor ve gündüzleri de Kongre Kütüphanesi'nde hukuk memurluğu yapıyordu. Tuhaf bir biçimde bu fakir mahalle çocuğuna kütüphanenin yeni dosyalama sistemini hazırlama yetkisi verildi ve üniversite kampüsündeki, elitist Kappa Alpha öğrenci derneğine ait olan yurdun başına getirildi.

Varlıklı ve etkili bir Texaslı olan 'Albay' Edward House yeni başkanın en önemli danışmanı ve Wilson yönetiminin en nüfuzlu kişisiydi. John Foster ve Allen Dulles'ın amcalarından biri olan Robert Lansing de, 1915'ten itibaren, dışişleri bakanı olarak görev yapıyordu. Lansing bu göreve Lusitania'nın* batırılmasından hemen sonra 17 Mayıs 1915'te getirildi.

Dışişleri bakanı olarak kazayla ilgili soruşturmayı yönetti ve Lusitania'nın bir savaş aracı olarak kayıtlı bulunduğu, silahlı olduğu ve batırıldığı sırada silah sevkiyatı yapmakta olduğu gibi gerçeklerin gizli kalmasını sağladı. Allen Dulles da aynı yıl amcasının yanında göreve başladı.

---

* Almanlar tarafından 07.05.1915'te K.Atlantik'te batırılan lüks İngiliz yolcu gemisi, ç.n.

Wilson'ın babası, İç Savaş süresince Konfederasyon sempatizanı idi ve yönetim, teamüllere uymayarak ulusun başkentinde ayrımcılığa izin vermeye başladı. 1915'te Ku Klux Klan önemli bir canlanma gösterdi ve D.W. Griffith'in *Bir Ulusun Doğuşu* (Birth of a Nation) isimli üç saatlik filmi Beyaz Saray'da gösterilen ilk film oldu. Açıkça ırkçı olan yapıtın -Başkan Wilson'ın arkadaşı olan Thomas Dixon'ın *Clansman* adlı romanından uyarlanmıştı- tarihteki ilk propaganda filmi olduğu söylenebilir.

6 Nisan 1917'de Başkan Wilson gecikmiş bir kararla Amerika'yı Birinci Dünya Savaşı'na soktu ama ABD birlikleri katıldığında savaş zaten bitmek üzereydi. Aynı yıl John Foster Dulles, dışişlerine girerek amcası Bob'un emrinde çalışmaya başladı. Kardeşi Allen da ABD Dış İstihbaratı'nın bir ajanı olarak İsviçre'nin Bern şehrine gönderildi, bir sonraki dünya savaşının bitimine doğru bu göreve yeniden atanacaktı.

1917'nin yazında J. Edgar Hoover hukuk fakültesini bitirdi ve eyaletin baro sınavını geçti. Aile bağlantıları sayesinde askerlikten muaf tutuldu ve hemen Adalet Bakanlığı tarafından 'devlet düşmanları' ile ilgili bilgilerin tasnifinde çalışmak üzere işe alındı. Kongre Kütüphanesi'nde olduğu gibi, Hoover kendini, büyük bir dosyalama sistemi geliştirmeye adayarak, şüphelenilen muhalifleri fişledi. Yirmi üç yaşındaydı.

Aynı yılın sonbaharında Wilson ve House, New York'taki 'akademisyenleri soruşturma' adı verilen bir hareketin altında topladılar. Grup, House'un kayın biraderi Sidney Mezes tarafından yönetiliyordu ve gazeteci olduğu söylenen William Bullitt de grubun içindeydi. Bu hareket, pek rastlantı gibi gözükmüyor; Rusya'daki Ekim Devrimi'nin hemen ardından doğmuştu.

Başkan Wilson, 1918'deki Senato seçimlerinde doğuştan faşist ve Yahudi düşmanı olan Henry Ford'u destekledi. Ford daha sonra, *Uluslararası Yahudi: Dünyanın En Öncelikli Sorunu* (The International Jew: The World's Foremost Problem) adlı kitabı yazacak ve bunun için Hitler'in *Mein Kampf*'ında övülecekti. Başkanın desteğine rağmen Ford seçimi az farkla kaybetti.

Aynı yılın yazında, John Foster Dulles, devrimi bastırmak için SSCB'ye para pompalamak amacıyla kurulan istihbarat örgütlerinin emrindeki Russian Bureau, Inc.'in sekreteri ve veznedarı oldu.

Haziran 1919'da, 'terörist' bombaların, Amerika'nın on iki şehrinde, bir tanesinin Franklin Roosevelt'in yakınında infilak ettiği belirtildi. Zaten Kızıl-karşıtlığı ile dolu olan medyanın eline fırsat geçmişti. 'Komünist' saldırganlık olarak gösterilen şeye karşılık olarak J. Edgar Hoover, Adalet Bakanlığı Araştırma Bürosu'nun yeni bir birimi olan Genel İstihbarat Dairesi'nin başına getirildi.

Ekim'de Hoover'ın bölümü 150.000 isimlik ve hızla genişleyen bir veri tabanına ulaşmıştı. Bunu takib eden Ocak ayında faşist Hoover'ın, 10.000'in üzerinde Amerikalı'nın tutuklanması planını yürürlüğe koymasıyla, ABD tarihindeki en büyük kitlesel tutuklama olayı gerçekleşti.

Haziran 1919'da Wilson o çok övündüğü 14 Prensibini, Versailles Barış Konferansı'na taşıdığı zaman da yanında Dulles/Lansing klanından birçok isim vardı. John Foster Dulles, ABD delegasyonuna hukuki danışman olarak katılıyordu, kardeşi Allen da peşlerine takılmıştı. Allen, Amiral William Colby Chester'ın yanında, Türkiye'yle barış yapmaya çalışıyordu.

Robert Lansing de, Savaş Suçları Komisyonu'nun başkanı olarak, Versailles'de idi. Savaş suçları davalarındaki sevimsiz tutumu neredeyse konferansı raydan çıkaracaktı. Wilson Delegasyonu, savaş tazminatları dahil, birçok konuda müttefikleriyle fikir ayrılığı içindeydi.

İngiliz delegasyonu Almanya'dan $90 milyarlık tazminat istiyordu, Fransızlar daha da ileri gidiyor ve $200 milyar istiyorlardı. Eleanor Lansing ve Eleanor Lansing Dulles'ın da içinde bulunduğu ABD delegasyonu $25 ile $30 milyar arasında bir tazminatın uygun olacağına karar verdi, aslında Wilson'ın ekibi kendi arasında bu miktarın da çok fazla olduğunu düşünmüştü. ABD sözünü dinletti ve otuz yılda ödenmek koşuluyla $25 ile $30 milyar arasında bir tazminata karar verildi. Henüz toy olan Sovyetler Birliği durumdan pek memnun değildi.

Bu arada Allen Dulles, Sudettenland'ın ve bunun içindeki Almanca ko-

nuşan toplulukların bölündüğü, savaş sonrası sınırları çizmekle meşguldü. Bu sınırlar daha sonra, Nazi Almanyası'nın İkinci Dünya Savaşı'nın başlarındaki bahanesini oluşturacaktı.

Versailles'deki diğer ünlüler arasında Herbert Hoover ve William Howard'ın oğlu Robert Taft da bulunuyordu. Sonraki sene, Albay House, William Bullitt'i Güncel İstihbarat Dairesi'nin başına getirdi. Allen Dulles Berlin'deki ABD delegasyonunda görevlendirildi.

Kardeşi John Foster da sonbaharda kendisine katıldı. Her ikisi de, Almanya'da güç kullanarak faşist bir yönetim kurmayı amaçlayan ama başarısızlıkla sonuçlanan Kapp Putsch hareketi için ellerinden geleni yapmışlardı. Darbe girişimi 3000 eski subay ve ast subay tarafından yürütülmüştü.

John Foster Dulles, Berlin'de bulunduğu süre içerisinde, daha sonra Hitler'in finans sihirbazı olacak olan Hjalmar Schacht ile bir ittifak kurmuştu. Almanya'dan döndükten sonra, Dulles, Sullivan&Cromvell'ın küçük ortaklarından biri oldu. Aynı yıl, Dulles kardeşlerin çocukluk arkadaşı ve Rockefeller Foundation'ın temsilcisi olan William 'Vahşi Bill' Donovan, 'delil toplama' göreviyle Sibirya'ya gönderildi.

13. Bölüm
Kısa Soluklu, 1921-1923

Warren Gamaliel Harding, Ohio, Corsica'da 2 Kasım 1865'te, iddiaya göre bir çiftlikte doğdu. Warren'ın 1879'da Ohio Central Üniversitesi'ne girdiği söylendi, ama o sırada on dört yaşında bile değildi. Üç yıl sonra aile Ohio, Marion'a yerleşti. On yedi yaşındaki Harding'in burada sigortacılık yaptığı, hukuk fakültesine devam ettiği, öğretmenlik yaptığı ve *Marion Democratic Mirror*'da muhabir, matbaacı ve baskıcı olarak çalıştığı iddia edildi.

1884'te hâlâ yirmi yaşın altında olan Harding ve bir arkadaşı bir şekilde *Mirror*'ın işleri pek iyi gitmeyen rakibi *Marion Star*'ı satın aldılar. Yedi yıl sonra, arkadaşının hisselerini satın almış olan Harding, varlıklı ve iyi bağlantıları olan 'düşes' lakaplı bir dulla evlendi ve eşinin aile servetiyle haftalık *Star*'ı etkili bir günlük gazete haline getirdi.

Harding siyasete 1898 yılında Ohio eyalet senatosuna seçilerek girdi. İki yıl sonra ikinci dönem için yeniden seçildi ve 1903'te Ohio eyaleti vali yardımcılığına getirildi. 1910'daki valilik seçimini kaybetmesinin ardından 1914'te ABD Senatosuna seçildi.

Haziran 1920'de Chicago'daki Cumhuriyetçi Parti Ulusal Kongresi'nde bulunan delegeler başkanlık adaylığı için yarışan üç adayın arasında bir tercih yapamıyorlardı. Aralarında Henry Cabot Lodge'un da bulunduğu bir grup seçkin 'muhafazakâr' bir akşam Blackstone Oteli'nde kapalı kapılar arkasında bir araya gelerek *üç adayı da* atlayıp acemi bir senatörü, üzerinde 'uzlaşılan' aday olarak seçip sorunu çözdüler. Bu toplantı ülkeye 'dumanaltı oda' deyimini kazandırdı.

Harding seçimi kazandı ve Birleşik Devletler'in 29. başkanı oldu. Yardımcısı ise Calvin Coolidge idi. Harding'in yönetimi kendisini kısa sürede mali skandalların ve her tarafı sarmış olan yolsuzlukların içinde buldu. Şubat 1923'te Ordu Emeklileri Bürosu'nun başkanı ve Harding'in yakın arkadaşı olan Charles R. Forbes, hükümeti dolandırarak 200 milyon dolar zarara soktuktan sonra, istifa edip ülkeyi terk etmeye zorlandı.

Harding'in, başında Harry Daugherty'nin bulunduğu Adalet Bakanlığı da skandallarla anılıyordu. Memurlar içki yasağına uymayanlardan rüşvet almakla suçlanıyordu. Daugherty'nin de BASF'tan* rüşvet aldığı iddia ediliyordu. John Foster Dulles 1920'de, bir Sullivan&Cromwell müşterisi olan şirkete Yabancı Mülkler Muhafaza Kurumu'ndan kurtulması için iflasını ilan etmesini önerdi.

'Demliğin Tepesi' adı verilen bir diğer mali dolandırıcılık vakası da Harding'in Savunma Bakanlığı'nda meydana geldi. Bütün bu gelişmelerin ortasında Başkan Harding 20 Haziran 1923'te kıtalar arası bir seyahate çıktı. Ama sadece Vancouver'a kadar gidebildi. Burada, 29 Haziran'da, yığılıp kaldı. Apar topar San Francisco'daki Palace Hotel'e götürüldü. Kendisinde iyileşme belirtileri görülmeye başlandı.

2 Ağustos'ta tekrar bayıldı. Ama bu defa ayılamadı. Beyaz Saray doktoru General Sawyer, Düşes Harding'le beraber başkanın yanında bulunuyordu. General Sawyer ölüm sebebinin damar tıkanıklığı olduğunu söyledi ama bir otopsi olmadan bu sonuca nasıl vardığı bugün hala gizemini koruyor.

---

* Alman kimya devi, ç.n.

Yaklaşık bir yıl sonra, Harding'in dul karısı tarafından ziyaret edildiği sırada, General Sawyer da aynı şekilde öldü. *New York Times*'ın haberine göre ölümü, "Başkan Warren G. Harding'in San Francisco'da, General Sawyer yanındayken, gerçekleşen ölümüyle neredeyse tamamen aynıydı." Bunda alışılmadık hiçbir şey yok.

Harding'in öldüğü ay, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından yapılan Sevr Antlaşması'nın yerine Lozan Antlaşması imzalandı. Böylece bağımsız bir Ermeni Cumhuriyeti ile ilgili politikalar terkedildi ve savaş suçlusu olmakla suçlanan *İttihatçılar* (Naziler gibi) tamamen affedildi. Tabii ki Allen Dulles bütün bunlarda kilit rol oynadı.

Yine 1923'te uluslararası banker J.P. Morgan, John Foster Dulles'ı, Versailles Antlaşması'nda kararlaştırılan savaş tazminatlarının ödenmesini sağlamak için ABD ve İngiliz bankaları tarafından kurulan Dawes Komitesi'ne danışmanlık etmesi için ikna etti. Dulles çok ustaca bir plan yaptı: Amerikan ve diğer yabancı bankalar Almanya'ya borç veriyorlardı, Almanya bu parayı Avrupalı ülkelere savaş tazminatı olarak veriyordu ve Avrupalı ülkeler de bu parayla ABD'ye olan savaş borçlarını ödüyorlardı.

Almanya'yı savaş tazminatlarını ödemenin yükünden kurtardığı için Dulles gerçek bir dâhiydi. Dulles 1923'te, bu sefer Beer Hall Putsch adlı gurubu kullanarak, faşist bir yönetim kurma girişiminde bulundu. Darbe girişimi başarısız olduğunda bu sefer bir çok 'arkadaşı' ile birlikte kız kardeş Eleanor Lansing Dulles göreve hazırdı.

Bir sonraki senenin Mart ayında skandalların paramparça ettiği Adalet Bakanı Daugherty, Harding'in halefi Calvin Coolidge tarafından görevden alındı. Daugherty 1927'de iki kez yargılandı, ikisinde de jüri bir karara varamadı. Daugherty daha sonra, *The Clansman*'ın yazarı Thomas Dixon'ın yardımıyla, *The Inside Story of Thomas Tragedy* (Thomas Trajedisi'nin İçyüzü) isimli kendisinin ve ölmüş bulunan Başkanın suçsuz olduğunu anlatan kitabı yazdı.

Çoğu kimse Daugherty'nin suçsuzluk iddialarına inanmadı. Aslında birçok Amerikan vatandaşı adalet bakanının buz dağının su üzerinde kalan

kısmı olduğuna ve hükümetlerde ve kanun uygulayıcıları arasında bulunan bir çok kişinin içki yasağından kâr ettiğine inanıyordu. Gerçekte mesele bundan ibaretti.

Hükümetin dışında da içkiden uzak durma hareketinden büyük paralar kazananlar vardı. Bunların başında da, efsaneye göre, ilk kez 1918'de New York'ta karşılaşan üç adam geliyordu. Bunlardan biri, yirmi bir yaşındaki Sicilya doğumlu Salvatore Luciano, diğeri on altı yaşındaki Rusya'nın Grodna şehrinden Maier Suchowljansky, üçüncü de Brooklyn'in yerlisi olan on iki yaşındaki Benjamin Siegelbaum idi.

Bu üç adam, daha yaygın isimleriyle Charles "Şanslı" Luciano, Meyer Lansky ve "Bugsy" Siegel, ileride Amerika'daki organize suçu kökünden değiştireceklerdi. Bu üçlünün (aslında bu üçlünün, 1919'daki Dünya Beyzbol Şampiyonasını 'ayarlamakla' ünlü olan, Arnold 'Beyin' Rothstein isimli sessiz bir ortakları daha vardı) bir hayali vardı: Ülkedeki bütün mafya operasyonlarını tek bir çatı altında toplamak.

Bunu gerçekleştirmek için eski kafalı bütün mafya patronlarının yok edilmesi gerekiyordu. Planlarını uygulayabilmek için üçlünün paraya, hem de çok paraya ihtiyaçları vardı. Sorun da buradaydı geleneksel mafya operasyonlarının tümü bu eski kafalı patronların kontrolündeydi. Peki o halde üçlü bu muhteşem ele geçirme planını nasıl gerçekleştirecekti?

Şans eseri, Ocak 1920'de içki yasağının başlamasıyla, çete için bir gecede yepyeni bir iş sahası açılmış oldu. Genelde Kongre'nin bu büyüleyici yasasının içki karşıtı hareketin baskılarından doğduğu söylenir. Gerçekte ise içki karşıtı topluluklar Amerika'da 1808'den beri vardı ve 1826'dan beri bir ulusal içki karşıtları örgütü bulunuyordu.

Diğer bir ifadeyle içki yasağı talepleri 1920'lerde başlamadı. Ne sebeple olursa olsun 20'ler içki yasağı yılları oldu. Bu durumdan kâr sağlamak için en hızlı davranan Luciano/Lansky/Siegel çetesi oldu, daha sonra Dutch Schultz, Joe Adonis, Carlo Gambino, Vito Genovese, Alphonse Capone, Albert Anastasia ve daha bir çok kişide bu çeteye katıldı.

Grup hızlı bir şekilde, gayri menkuller, şişeleme ve baskı şirketleri,

kamyon ve bot filolarından oluşan büyük bir illegal likör üretim, şişeleme ve dağıtım ağı oluşturdu. Ayrıca yerel politikacıları ve polis memurlarını da satın almaya başladılar. 20'ler sona ermeden New York'ta 100.000 Capone'un kontrolündeki Chicago'da da 20.000 gizli meyhane bulunuyordu.

1922'den itibaren, likörün sağladığı finansmanla, Luciano gücü tek elde toplamak amacıyla bir çok mafya savaşına katıldı. 1925'te, New York'u yöneten iki farklı mafya ailesinden birinin başında bulunan 'Patron Joe' Masseria'nın sağ kolu haline geldi, ama sadakati Lansky çetesineydi. 1929'da Luciano ve arkadaşlarının komploları sonucunda Masseria'nın çetesi Salvatore Maranzallo'nun çetesine saldırdı ve Castellamarese savaşı başladı.

15 Nisan 1931'de Luciano, Masseria'nın Coney Island'daki bir restoranda öldürülmesi emrini verdi ve hemen Maranzano'nun rakip çetesine katıldı. Beş ay sonra Luciano aynı şekilde Maranzano'nun öldürülmesi emrini verdi. Eski kafalı patronlar ortadan kalkınca (birkaç sene önce öldürülen Rothstein da dahil), yeni kuşak gangsterler Kasım ayında New York'taki Franconia Otel'inde bir zirve toplantısı düzenlediler.

Artık New York'u yönetiyorlardı, ama bu sadece bir başlangıçtı.

14. Bölüm
Kuzeyli Serseri Züppe, 1923-1929

John Calvin Coolidge 4 Temmuz 1872'de doğdu. Black River Akademisi'ne ardından da Amherst Üniversitesi'ne devam etti ve buradan 1895'te mezun oldu. Daha sonra hukuk eğitimi almak üzere Massachusetts, Northampton'a gitti. 1897'de avukatlığa hak kazandı ve 1919'a kadar başında bulunacağı kendi hukuk şirketini kurdu.

Coolidge 1898'den itibaren yerel politikayla ilgilenmeye başladı. Önce belediyede encümen üyesi oldu. 1900-1911 arası şehrin hukuk müşavirliği, zabıt katipliği, Massachusetts yasama kurulu üyeliği ve Northampton belediye başkanlığı görevlerinde bulundu.

1912'de, Coolidge, Massachusetts eyalet senatosuna seçildi ve ilk döneminin başlangıcından sadece iki yıl sonra senato başkanlığına getirildi. Coolidge, 1916'da vali yardımcılığı için senatodan ayrıldı ve iki yıl sonra Massachusetts eyaletinin valisi oldu. Bu baş döndürücü yükselişine devam eden Cal, 1920'de Warren Harding'in yardımcısı olarak seçimlere katılmaya hak kazandı.

Coolidge 1921'de başkan yardımcısı oldu ve burada da iki yıl bekledikten sonra, Harding'in 3 Ağustos 1923'te ölümünün ardından, Birleşik Devletler'in 30. başkanı oldu. Coolidge pek de popüler bir başkan olamadı. 1924 seçimlerinde Cumhuriyetçi Parti'nin adayı olmayı başardı ama Wisconsin senatörü Robert M. LaFolette 'Progressive' Partisi'nin adayı olarak seçimlere katılıp Demokratların oylarını bölmeseydi seçimi kazanamayacaktı.

Coolidge'in yönetimi iş çevrelerine fazlasıyla yakındı ve özellikle antitekel yasalarını çıkartmakta çok gevşek davranıyordu. Yönetim aynı zamanda, aralarında Nikaragua ve Meksika'nın da bulunduğu en az on Latin Amerika ülkesine yoğun ekonomik ve askeri baskı uyguluyordu.

10 Mayıs 1924'te, J. Edgar Hoover Adalet Bakanlığı Araştırma Bürosu'nun başına getirildi. Henüz otuz yaşında bile değildi. Coolidge, Bill Donovan'ı Adalet Bakanlığı'nın Ceza Dairesi Başkanlığı'na getirdi. Gücün Hoover'a geçişini Donovan yönetti.

Bir önceki yıl Donovan, Vahşi Bill'in yakın ilişki içinde bulunduğu sosyalist olduğu iddia edilen John Reed'in dul kalan karısı ile evlenmişti. 1925'te Coolidge Frank B. Kellog'u -Amerikan öjen* hareketinin en büyük destekçisi- Dışişleri Bakanlığı'na getirdi.

Aynı yıl Allen Dulles, silah ticareti ile ilgili Cenevre Konferansı'na delege olarak katıldı. Bir sonraki sene Silahsızlanma Konferansı'nın delegesi olarak görev yaptı. Ağabey John Foster, Allen'a her iki dış görevde de eşlik etti.

Bu iki yıl içerisinde Sullivan&Cromwell başlıca ortaklarından bir kaçını kaybetti. İlki 1925'te aniden öldü. Bir sonraki Foster'ın kısa süre önce satın aldığı, arkadaşı ve komşusu Charles Lindbergh'in evinin yakınında bulunan, Cold Springs limanındaki evine giderken botta öldü.

Bu prestijli şirketi yönetme sırası kendisine gelen kişi aniden emekliye

* Kalıtım yolu ile insan ırkını zihnen/bedenen düzeltmeyi/geliştirmeyi amaçlayan akım, ç.n.

ayrıldığını ilan etti -görünüşe göre zekice bir hareket- ve John Foster Dulles, Sullivan &Cromwell'in en büyük ortağı oldu. Aynı yıl Allen şirkete katıldı.

Ağustos 1927'de, ilk döneminin sonlarına doğru Güney Dakota, Black Hill'deki tatil evinden kısa ve özlü bir açıklamada bulundu: "1928 seçimlerinde aday olmayacağım" böylece Herbert Hoover'ın adaylığının yolu açılmış oluyordu.

Sessiz Cal'ın yönetiminin son döneminde Dışişleri Bakanı Kellog, Fransız meslektaşı Aristide Briand ile, sorunların barışçı yollardan çözülmesini söyleyen Briand-Kellogg Paktı'nı imzaladı. Bu, Birleşik Devletler'in, faşizm dünyada yayılırken, İspanya'nın, Çin'in ve Avrupa'nın büyük kısmının yardımına koşmasını engelleyecekti.

15. Bölüm
Hiçbir Yerden Olmayan Adam, 1929-1933

Herbert Clark Hoover hiç şüphesiz yirminci yüzyılın en esrarengiz başkanıdır. Bu adamın kim olduğu ya da gerçekte nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. 10 Ağustos 1874'te Iowa, West Branch'te doğdu ve sekiz yaşında anne ve babasını kaybetti. Bundan sonraki dokuz yıl boyunca ortalıkta gözükmedi. İddiaya göre 'Newberg'te -Oregon'daki toplumdan uzak yaşayan bir Quaker topluluğunda- çalıştı ve eğitildi.

1891'de açıklanamaz bir biçimde Stanford Üniversitesi'ne kabul edildi. Dört yıl sonra buradan mezun oldu ve hemen San Francisco'daki bir 'inşa' mühendisliği firmasında işe başladı. 1898'de, Hoover, California'da kullanılan maden tekniklerini öğretmek bahanesiyle Avusturalya'ya gönderildi ve kısa sürede zengin biri haline geldi.

Bir sonraki yıl Çin'e transfer oldu, ertesi yıl patlak verecek olan Boxer İsyanı'nda (Avrupa ve Japon etkisine karşı milliyetçi bir ayaklanma) hazır bulunmak için tam zamanında yapılmış bir geçiş. Haziran 1900'de, Başkan McKinley binlerce ABD askerini bölgeye gönderirken, Hoover ve 'mühendis' arkadaşlarının, Boxer saldırılarına karşı koruyucu bir duvar inşa ettikleri söylendi.

Aynı yıl içinde Hoover İngiltere'ye gönderildi ve kendisine, sivil bir maden şirketi olduğu iddia edilen, Mısır, Avusturalya, Yeni Zelanda, Güney Afrika, Kanada ve Nevada'da yatırımları bulunan Bewick, Moering şirketinin hisselerinin %20'si verildi. Bunu izleyen on beş yılı önemli bir 'maden danışmanı' olarak dünyayı dolaşarak geçirdi.

Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle Hoover'a, Avrupa'da zor durumda kalmış bulunan Amerikalıların eve dönmesini organize etmek, evsiz ve aç Avrupalılara barınak, yiyecek ve elbise sağlamak görevi verildi -ya da en azından resmiyette bunu yapıyordu. Bu görev sayesinde düşman orduların geri hatlarında dolaşabiliyor ve kuşatma altındaki yerlere rahatça girip çıkabiliyordu.

1917'de Başkan Wilson, Hoover'ı Avrupa'dan getirdi ve ABD Gıda Yönetimi'nin başına geçirdi. Hoover, yeni görevinde, Amerikan halkına savaş propagandası yapabilecekti. Savaşın bitiminde Amerikan Yardım Yönetimi'nin başkanı olarak tekrar Avrupa'ya gönderildi -görünüşte Avrupa'nın yeniden yapılanmasına yardım ediyordu- ve hemen Almanya üzerindeki sınırlandırmaların zayıflatılması için çalışmaya başladı.

1921'de Hoover kendisini İkinci Uluslararası Irk Gelişimi Kongresi'nin sponsoru olarak buldu ve aynı yıl Harding yönetiminin ticaret bakanı oldu ve dönemin her yeri kaplayan yozlaşma ve yolsuzluklarından en ufak bir yara almadan sıyrılmasını bildi.

Harding'in ölümü ve Coolidge'ın saf dışı edilmesi üzerine 1928'de önü açılan Hoover, daha önce hiçbir göreve seçimle gelmemiş olmasına rağmen, ilk turda Cumhuriyetçi partinin adaylığını kazandı. En ateşli destekçilerinden birisi Teddy'nin dul karısı Edith Roosevelt idi. Hoover seçimleri kazandı ve 1929'da ABD'nin 31. başkanı oldu.

Hoover yönetiminin ilk altı ayında borsa endeksi daha önce görülmemiş şekilde yükseldi. Gereğinden fazla hisse senedi almak -son derece riskli bir girişim- moda haline geldi ve 300 milyon civarında hisse senedi, çoğu bu riski karşılayamayacak durumda olan insanlar tarafından satın alındı. Sonunda piyasa çöktü ve pastadaki paylarının güvende olduğunu zan-

neden orta sınıftan milyonlarca Amerikalıyı da herşeylerini kaybetmeye sürükledi.

Amerika'da ve dünyanın diğer yerlerinde büyük bir ekonomik bunalım yaşanmaya başlandı. Toplumsal karışıklıklar ve servetin küçük bir kesimin elinde toplanması dünyadaki, özellikle de Amerika'daki, faşist hareketlerin hızla büyümesine neden oldu.

1932'de toplumsal şartlar son derece kötüleşti ve 10.000 Birinci Dünya Savaşı gazisi 1924'te çıkarılan senetlerin erken ödenmesi için Washington'a yürüdü. Gazilerin bu talebi ABD Senatosu tarafından reddedildi ve Başkan Hoover, General Douglas MacArthur komutasındaki birliklere, göz yaşartıcı gaz ve süngü kullanarak gazileri dağıtmaları emrini verdi.

Hoover Beyaz Saray'da ikinci bir dönem geçiremedi ve başkanlığı 1933'te FDR'ye bıraktı. Ama bunu takip eden çeyrek yüzyıl boyunca ABD siyasi hayatında korkunç bir güç olarak etkisini sürdürdü. J. Edgar Hoover, akraba olmadıkları iddia edilen, Herbert Hoover tarafından yeniden atandı ve yaklaşık kırk yıl boyunca aynı derecede korkunç bir güç olmayı sürdürdü.

1938'in başlarında, eski başkan, Avusturya'yı ve ardından Sudettenland'ı ilhakıyla İkinci Dünya Savaşı'nı başlatmasından kısa bir süre önce, Adolf Hitler'le görüştü. Bir sonraki yıl, Hoover, savaş uçaklarında Nazi gamalı haçını gururla taşıyan Finlandiya'ya, kendisini SSCB'ye karşı koruyabilmesinde yardımcı olmak amacıyla bir fon kurdu. Görünüşe bakılırsa Nazi Almanyası'nın işgaliyle karşı karşıya bulunan ülkelere yardım için bir fon kurmak hiç aklına gelmemiş.

1941'de, eski başkan, Londra'da bir dizi üst düzey, gizli görüşmede bulundu. Görünüşe bakılırsa amaç, Sovyetler'e karşı genel bir taarruza başlamadan önce Almanya ile bir barış antlaşması imzalamaktı.

Savaştan kısa bir süre sonra Hoover, tabii ki insani amaçlarla ya da maden danışmanı olarak, bazı yurt dışı gezileri yaptı. 1947'deki gezilerinin birinin ardından, I.G. Farben ve Krupp'un -Nazi Almanyası'nın motoru konumundaki iki büyük sanayi karteli- Almanya'nın yeniden yapılanmasına

öncülük edemeyeceği konusunda önemli uyarılarda bulunan bir rapor sundu.

Yine 1947'de, yaşlı Herbie Başkan Truman tarafından Hükümetin Yürütme Kolunun Organizasyonu Komisyonu'nun, daha yaygın adıyla Hoover Komisyonu'nun başkanlığına getirildi. Bu komisyonun amacı, Truman yönetiminin savaş sonrasında yaptığı diğer birçok işin yanında, ulusal istihbarat devletinin kurulmasını sağlamaktı.

Bunun için Ulusal Güvenlik Konseyi'nin ve CIA'in kurulması, askeri istihbarat servislerinin yeniden düzenlenerek 'sivillerin' kontrolüne verilmesi gibi birçok yol izlendi. 1953'te Başkan Eisonhower, Hoover'ı federal hükümetin yeniden yapılanmasını geliştirmek için yeniden bir komisyon kurması için görevlendirdi. Bu ikinci Hoover Komisyonu bir sonraki yıl aşağıdaki raporu yayınladı:

"Amacı dünyayı kontrol etmek olan acımasız bir düşmanla karşı karşıya bulunduğumuz artık açık bir şekilde ortadadır.... Bu oyunun hiçbir kuralı yoktur. Şimdiye kadar geliştirilen insan davranışlarına dair normlar geçersizdir... Eğer Birleşik Devletler varlığını sürdürmek istiyorsa centilmenliğe dair eski Amerikan kavramları yeniden gözden geçirilmelidir. Etkili bir casusluk ve karşı-casusluk servisi geliştirmeli ve düşmanımızı daha zekice, daha ince ve daha etkili metodlarla alt etmeyi, sabote etmeyi ve yok etmeyi öğrenmeliyiz."

Komisyon çalışmalarını paketledi ve -hiçbir yerden gelip politik gücün zirvelerine tırmanan- yaşlı savaş atı 1955'te resmen emekli oldu. Dokuz yıl daha yaşadı ve Başkan John Kennedy suikastının üzerinden çok geçmeden öldü.

16. Bölüm
Kral-Boy'un Dönüşü, 1933-1945

Bu hikayeyi daha önce duyduğunuzu hissettiğiniz anda beni durdurmaktan çekinmeyin. Franklin Delano Roosevelt, 30 Ocak 1882'de, New York, Hyde Park'ta doğdu. Hayatının ilk dönemlerinde Frank genellikle yazları ortadan kayboluyordu, çoğunlukla Avrupa'ya gidiyordu.

Kuzeni Teddy gibi Franklin de kısmen Kayzer Wilhelm'in Almanyasında eğitildi. Gençliğinde, en azından bir kere, babasının samimi dostu Başkan Grover Cleveland ile tanışması için Beyaz Saray'a götürüldü.

1896'da Roosevelt, Massachusetts'in seçkin okulu Groton'a kaydoldu. Mezuniyetten sonra Harvard'a kabul edildi ve sonunda Demokrat olacak olan Roosevelt hemen kampüsteki Cumhuriyetçi bir kulübe üye oldu. Franklin 1903'te mezun oldu ama Harvard'da kalarak öğrenci gazetesinin editörlüğünü yapmaya başladı. Üniversitenin yazın verdiği aralardan birinde, yurtdışında Kayzer'in özel yatıyla tatil yaptı.

17 Mart 1905'te (ve işte bundan sonra işler tüyler ürpertici bir duruma gelmeye başladı) Franklin, kuzeni Anna Eleanor Roosevelt ile evlendi. Ni-

kah töreninde gelini damada diğer kuzen Başkan Theodore Roosevelt verdi. Bütün bunlarda sıra dışı hiçbir şey yok ama bana, bir ara gördüğüm *The X-Files*'ın bölümlerinden birini hatırlattı.

Franklin, 1907'de üç yıldır devam ettiği Columbia Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi'nden mezun olmadan ayrıldı ama baro sınavlarını kazandı. İddiaya göre New York City'de sıradan bir hukuk memuru olarak çalışmaya başladı. Gene aynı yıl Demokrat Parti'ye katıldı ama bu, bir sonraki yıl başkanlık peşinde koşan gerici William Taft'ı desteklemesini engellemedi.

1910'da Roosevelt, New York eyalet senatosuna seçildi. İki yıl sonra senatoya yeniden seçildi ama yeni Wilson yönetiminin donanma bakan yardımcılığına getirilince senatodaki görevinden istifa ederek Washington'a geçti. Kral-boy sadece otuz bir yaşındaydı ve donanmayla ilgili hiçbir tecrübesi yoktu, en azından kayıtlarda böyle görünüyordu.

FDR 1920'ye kadar bu görevi yürüttü ve ülkenin önde gelen amirallerinin tümüyle yakın dostluklar geliştirdi. Kuzeninin İspanyol-Amerikan savaşında yaptığı gibi, Roosevelt de Birinci Dünya Savaşı'nda donanmayı yönetti. Roosevelt'in yardımcılığını yaptığı kişi, birçok kez Demokrat partinin başkan adayı ve Wilson yönetiminin dışişleri bakanı olan William Jennings Bryan'ın yerine geçen Josephus Daniels'ti.

1918'de, Roosevelt üç aylık bir 'görev turu'na çıkarak Fransa'daki Batı Cephesi'ni ziyaret etti. Ağustos 1920'de görevinden istifa ederek Demokrat Parti'nin başkan yardımcılığı adaylığı için kampanya faaliyetlerine girişti. Daha sonra politikayı bırakarak, en azından kamuoyuna böyle söylendi, büyük bir bankanın başkan yardımcılığını yapmaya başladı.

Roosevelt politikaya 1928 yılında New York vali adayı olarak döndü. Seçimi kazandı ve bir sonraki yıl ilk dönemine başladı. 1932'de Demokratların başkan adayı oldu ve popülaritesini çoktan yitirmiş bulunan Hoover'a karşı kolay bir zafer kazandı ve ABD'nin 32. başkanı oldu.

Bu arada Adolf Hitler de, Paul von Hindenburg tarafından 30 Ocak 1933'te yeni Alman şansölyesi olarak atandı. Şubat'ın 27'sinde Reichstag (Alman Parlamentosu) kundaklanarak tahrip edildi. Olayın, Hollandalı bir

komünist tarafından gerçekleştirildiği öne sürüldü ama kanıtlar, Almanları kendi saflarına çekmek isteyen Nazilerin bir komplosu olduğunu gösteriyordu. 23 Mart'ta Reichstag Hitler'e diktatör yetkileri veren bir kanun çıkardı.

Şimdi bu bölümün normal akışının dışına çıkarak Lansky çetesindeki son gelişmelere bakalım: 1932'de Lansky, New York'un üst kısmındaki Saratoga Springs'te bulunan kumarhaneleri organize etti ve Luciano'da New York'taki tüm uyuşturucu, kumar ve fuhuş işlerinin kontrolünü ele geçirdi. Gösterileri daha yeni başlıyordu, güçlerini şehir şehir genişleterek yetmiş eski kafalı mafya patronunu saf dışı bıraktılar.

Çete amacına ulaşmak için Cinayet A.Ş.'yi kurdu. Bu ülke genelinde kiralık katillerden oluşan bir ağ idi. Bu grup 1940'larda ortadan kalkıncaya kadar binlerce cinayet işledi. Cinayetlerin çoğu Lansky çetesinin acımasız ele geçirme işlerini kolaylaştırmak için işlenmişti.

FDR'nin aday seçildiği 1932'deki Demokrat Parti'nin Ulusal Kongresi'nde, Lansky, Louisiana Valisi Huey 'Kingfish' ile görüşerek kendisine New Orleans'taki kumar işleri üzerindeki kontrol yetkisine karşılık yıllık 3-4 milyon dolar vermek üzere anlaştı. 1933'te Lansky işleri Hot Springs, Arkansas, Miami, Florida ve Kentucky'ye kadar genişletti.

Bu devasa suç örgütü sıkı bir şekilde kontrol ediliyor ve hızla büyüyordu. Çete artık sadece yasa dışı likör ticaretinden gelen paraya bağımlı değildi. Bu yüzden Kongre, 5 Aralık 1933'te Anayasa'nın 21. maddensindeki bir paragrafa dayanarak içki yasağını kaldırdı.

Sadece aylar sonra Lansky, Luciano ve Louis Kepke ulusal suç sendikasını kurmak üzere Waldorf-Astoria'da buluştular. Lansky daha sonra gururla organizasyonlarını, Rockefeller'ın Standard Oil şirketini model alarak kurduklarını söylemiştir. 1970'te Lansky'nin insanı hayrette bırakan 300 milyon dolarlık bir serveti vardı.

Bu toplantıdan kısa bir süre sonra Lansky, başkanlık seçimlerine hazırlanan Fulgencio Batistay Zalvidar ile bir ittifak kurmak için, sık sık Küba'ya gitmeye başladı. 1936'da Lansky, Santos Trafficante'nin idaresinde, Hava-

na'daki kumar tekelini elinde bulunduruyordu ve 30-50 yıl ceza almış bulunan Luciano da Clinton Eyalet Hapishanesi'nde gün sayıyordu.

Garip bir biçimde, Luciano'ya ailesi ve arkadaşları tarafından kaydedilmeyen ziyaretler yapılıyordu, hatta bir keresinde kendisini mahkum eden hakim, Luciano'ya kişisel bir ziyarette bulundu. Sanırım bu yüzden kendisine Lucky (Şanslı) diyorlardı. Bu arada Siegel da dümeni Hollywood'a kırmıştı.

1930'ların bu ilk yarısında J. Edgar Hoover başında bulunduğu birimi yeniden dizayn ederek bir 'suçla mücadele' birimine dönüştürdü ve polisin yetkilerinin genişletilmesi medya tarafından pompalanan ganster korkusu ile meşrulaştırıldı. Hoover ilk modern kriminal laboratuvarı kurdu ve bütün Amerikalıların parmak izlerini almaya başladı. Hoover'ın emrindeki memurlara, her durumda tutuklama yapabilme ve adam öldürme yetkisi verilmişti.

Hoover'ın peşine düştüğü gangsterler ulusal suç sendikasındakiler değildi. FBI başkanının organize suçun varlığını kabul etmesi için çeyrek yüzyıl daha geçmesi gerekecekti. O zamana kadar gangsterlerin lokal bir sorun olduğunu ve bu sorunun yerel polis tarafından ele alınması gerektiğini savundu.

Hoover'ın adamları, en azından bir kısmı, kendilerini, medyanın oluşturduğu 'suçlular'ı yakalamaya adadılar. Bunlar Şeker Çocuk Floyd, Makinalı Tüfek Kelly ve Bebek Yüzlü Nelson gibi alışılmadık isimlerdi. Bu kişiler aynı zamanda Lansky çetesinin ele geçirme planları için sorun oluşturan kimselerdi.

Hoover'ın başında bulunduğu birim 1935'te Federal Araştırma Bürosu (FBI) adını aldı ve Roosevelt yıllarında sürecek olan hızlı büyümesine başladı. Aynı sıralarda Hollywood da büronun dedektiflerinin ve onların şeytani-düşmanlarının mücadelesini destansı bir şekilde anlatıyordu. 1936'da Başkan Roosevelt Hoover ile özel bir görüşme yaparak FBI'ın yetkisini Amerikan vatandaşlarını gizlice araştırabilecek şekilde genişleten gizli bir emri imzaladı.

Şimdi asıl konumuza dönebiliriz.

Gerçi Roosevelt sonunda daha önce görülmemiş bir biçimde dört dönem için seçilecekti ama yönetimi daha başlamadan el değiştirmişti. 15 Şubat 1933'te Giuseppe Zangara adında bir şahıs FDR'ye bir suikast düzenledi ama onun yerine, daha sonra aldığı yara yüzünden ölecek olan Chicago Belediye Başkanı Anton Cermak'ı vurdu. Zangara beş haftadan az bir sürede mahkemeye çıkarıldı, suçlu bulundu ve idam edildi.

Başlangıçta Roosevelt yönetimine başlıca muhalefet, şaşırtıcı bir biçimde, politik soldan geliyordu. FDR sonunda çok övülen Yeni Sistem (New Deal)* kanununu çıkardı ve 1938'in sonuna kadar uyguladı. Ayrıca SSCB'ye 1917 devriminden sonraki ilk Amerikan 'büyükelçisini' -Roosevelt'in seçim kampanyasındaki konuşmalarını yazan ve kısa bir süre dışişleri bakanının özel yardımcılığını yapan William Bullitt'i- gönderdi.

Bullitt'in deniz ateşesi Amiral Roscoe Hillenkoetter daha sonra CIA'in ilk başkanı olacaktı. Bullitt sık sık Büyükelçi William Dodd'u Berlin'deki Amerikan Büyükelçiliğinde ziyaret ediyordu, Hjalmar Schact ve John Foster Dulles da ziyaretçiler arasındaydı. Bullitt'in büyükelçi olarak başarılarından biri, Hitler'in 1940'a kadar Fransa'yı işgalini engelleyen, Fransız-Sovyet paktının bozulmasını kışkırtmak olmuştur.

Ekim 1933'te John Foster Dulles ki kendisi Dış İlişkiler Konseyi'nin sözcüsü konumundaydı ve kardeşi de konseyin sekreterliğini yapıyordu, *Foreign Affairs*'te Almanya'yı savunuyordu. 1932 ve 1933 yılları boyunca -artık, Hamburg ve Berlin'de ofisleri bulunan, Sullivan&Cromwell'in bir ortağı olan- Allen, DuPont'la birlikte Almanya'nın gizlice yeniden silahlanması için çalıştı.

Roosevelt 1934'te, hisse senedi ve bono satışlarını düzenlemek için Tahvil Borsası Denetleme Kurulu'nu (Securities and Exchange Comission) kurdu ve başına Joseph P. Kennedy'yi geçirdi. Roosevelt yönetiminin ilk

* ABD'de 1930 yıllarında işsizlere iş bulmayı, toplumsal ve ekonomik durumu düzeltmeyi amaçlayan hükümet politikası.

yıllarında ayrıca, ülkedeki milyonlarca işsiz adama iş sahası açmak için geliştirilen kamu projeleri olan WPA ve CCC* de kuruldu. Bu girişimler aynı tarihlerde Hitler tarafından başlatılan kamu girişimleriyle büyük benzerlikler taşıyordu.

Bu girişimler ülkenin askeri bir süper güç haline gelebilmesi için gerekli endüstriyel altyapıyı oluşturdu. Yollar, caddeler, barajlar, köprüler ve kamu binaları başka zaman mümkün olmayacak derecede düşük iş gücü maliyetleriyle yapıldı. Özellikle CCC ülkenin umutsuz yığınlarını şehrin, kenar mahallelerinden alarak ABD ordusunun subaylarının denetimindeki askeri-stilde inşa edilmiş kamplarda köle ücretleriyle çalıştırdı.

1935-36'da Vahşi Bill Donovan'a Mussolini tarafından Etyopya'daki İtalyan birliklerinin ezip geçtiği savaş alanlarını gezme yetkisi verildi. Bundan kısa bir sonra Bill İspanya'da ön saflardaydı, Franco'nun saflarında tabii ki. Bunu takiben tank manevralarıyla ilgili gözlemlerde bulunmak üzere Almanya'ya geçti. John Foster Dulles da, doğal olarak, Franco hükümetinin, aynı zamanda hükümetin mali kolu olan İspanya Bankası'nın, avukatlığını yapıyordu.

Bu arada William Bullitt, FDR tarafından bu sefer Fransa büyükelçiliğine atandı. Kasım 1937'de *Luftwaffe*'nin başkanı Herman Goering ile görüştü. Birkaç yıl içerisinde Roscoe Hillenkoetter ve Douglas McArthur, Jr. da Bullitt'in Paris'teki ekibine katıldılar.

Roosevelt 1937'de devasa bir deniz gücünün inşasına başladı. Bunun için bir milyar dolarlık bir ödenek talebinde bulundu ve bunun hemen ardından daha fazla ödenek talep etti. Bu ödeneklerle ülkenin daha önce sahip olamadığı 'iki okyanuslu' bir donanma inşa edildi. Aynı yıl Franklin Roosevelt, Jr. Ethel DuPont ile evlendi. Ethel'in ailesi 1933 yılında Remington silah şirketini satın almış ve patlayıcı üretimi için I.G. Farben şirketiyle bir ortaklık kurmuştu.

---

* Work Progress Administration (WPA) ve The Civilian Conservation Corps (CCC) ç.n.

1914'te Percy Rockefeller, Remington şirketinin kontrolünü ele geçirmiş ve Bolşevik İhtilali'ni bastırması için Çarlık Rusyası'na büyük miktarda silah satmıştı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Percy, Harriman kardeşleri ve Bert Walker'ı da bünyesinde barındıran, W.A. Harriman&Co.'nun başına getirildi. Percy, John D. Rockefeller'ın kardeşlerinden William Rockefeller'ın oğlu idi.

Söylentiye göre, Roosevelt ile DuPont'un evliliğinden üç yıl önce, 1934'te Smedley Darlington Butler tarafından ortaya çıkarılan faşist darbe girişiminin arkasındaki güç DuPont ailesi idi. Plana göre FDR saf dışı edilecek ve faşist bir rejim kurulacaktı.

Aileler arasındaki sıkı ilişki göz önüne alınırsa darbe 'komplosu' Amerikalıları korkutmaya ve ülkede faşist bir yönetim kurmak için bir darbenin *gerekli* olduğu kanaatini uyandırmaya çalışan bir aldatmaca olabilir. Sağ-kanattakiler muhtemel bir sıkıyönetim ilanının da aynı amaca hizmet edeceği yönünde sürekli uyarılarda bulunuyorlardı. Bu ihtimalin önlenmesi için uğraşılırken aslında Amerika'nın zaten bir polis devleti olduğu gerçeği daha da fark edilmez hale geliyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın bütün hızıyla sürdüğü sırada Averell Harriman -Prescott Bush'un iş ortağı ve Nazileri finanse eden Brown kardeşlerin yakın dostu- FDR'nin özel elçisi olarak Winston Churchill ile görüşmek üzere İngiltere'ye gönderildi ve daha sonra Churchill'in oğlu Randolph'un eski karısıyla evlendi. Harriman 1941-1943 yılları arasında Müttefiklere Yardım Birimi'nin yöneticisi ve 1943-1946 yılları arasında da Amerika'nın Sovyetler Birliği büyükelçisi olarak Roosevelt'e hizmet etti.

Mayıs 1940'ta Roosevelt, Kongre'den silahlanma için daha fazla ödenek ayrılmasını istiyordu. Haziran'da Roosevelt, General Motors şirketinden W.S. Knudsen'den Amerikan savunma üretiminin koordinasyonunu üstlenmesini istedi (bu biraz tuhaf bir seçimdi çünkü bu dev şirketin Nazi Almanyası ile son derece yakın ilişkileri vardı hatta şirketin Avrupa sorumlusu James Mooney; Adolph Hitler tarafından Altın Kartal Liyakat Madalyası ile ödüllendirilmişti).

Eylül 1943'te ABD 53.000 tank, 123.000 uçak, 15.000 topçu bataryası, 9.500.000 hafif silah, 2.380 gemi ve 15.000 çıkarma aracı üretmişti. Eylül 1940'ta hükümet, ülkenin barış zamanı çıkarılan ilk mecburi askerlik yasası olan, Askere Alma Kanunu'nu çıkardı ve ABD silahlı kuvvetleri bir anda büyük bir genişleme sürecine girdi. Başlangıçta 21-36 yaşlan arasındaki erkekler askere alınırken Eylül 1942'de bu sınır 18-44 yaşlan arasına genişletildi.

Nazilerin 1941'de Sovyetler Birliği'ni işgalinden kısa bir süre sonra FDR ve Churchill bilemediğimiz meseleleri görüşmek üzere açık denizde, *Prince of Wales* gemisinin güvertesinde bir araya geldiler. Bu yılın sonunda, Pearl Harbor bombardımanının ardından, ABD resmen savaşa girdi. Bir sonraki yılın Şubat ayında Roosevelt 100.000 Japon asıllı Amerikalıyı Batı Kıyısı'ndaki toplama kamplarında ikamete mecbur eden 9066 sayılı yürütme emrini imzaladı.

Bir sonraki ay, FDR, ABD ordusunun yapısında köklü değişiklikler meydana getiren, gücün az sayıdaki, seçilmiş generalin elinde toplanmasını sağlayan bir başka yürütme emrini imzaladı. Bir diğer yürütme emri ile de, Charles Lindberg'in eski talebelerinden Vahşi Bill Donovan'ın başkanlığına getirildiği, O.S.S. kuruldu.

David Bruce O.S.S.'nin Londra istasyon şefliğine atandı. James Jesus Angleton İtalya'ya gönderildi ve burada babası Binbaşı Hugh Angleton ile birlikte Vatikan'la faşist güçlerin lehine gizli bir işbirliği yaptı. Allan Dulles bir kez daha, bu sefer O.S.S.'nin istasyon şefi ve FDR'nin özel elçisi olarak, İsviçre'nin Bern şehrine gönderildi.

1943'ün ocağında Churchill ve FDR taarruz için bir başlangıç noktası saptamak amacıyla Kazablanka'da bir araya geldiler ve anlaşılamaz bir biçimde Sicilya'da karar kıldılar. Tabii ki karar Sovyet yönetiminin pek hoşuna gitmedi. John Foster Dulles 1943 yılının çoğunu *Barışın Altı Şartı (The Six Pillars of Peace)* isimli bildiriyi kaleme almakla geçirdi.

1944'te üçüncü kez yeniden seçilmek için mücadele veren FDR, Amerikan tarihinden pek ders almadığını göstererek başkan yardımcısı Henry

Wallace'ı görevden alarak yerine Harry Truman'ı getirdi. Aynı yıl Nelson Rockefeller, Latin Amerika'dan sorumlu dışişleri bakan yardımcılığına getirildi.

Wall Street'ten Frank Wiser, 'İhtiyar Delikanlılar' grubunun bir diğer kurucu üyesi, Kızıl Ordu'nun sınırı geçmesinin ardından 1944'ün ikinci yarısını Romanya'da geçirdi. Romanya 1941'deki Sovyet işgaline otuz tümenle katılmıştı. Rockefeller'ın Standard Oil şirketinin petrol zengini olan ülkede büyük yatırımları bulunuyordu.

1944'ün yazında Eleanor Dulles, Dışişleri Bakanlığı'nın Alman Komitesi'ne atandı. 31 Ekim 1944'te Vahşi Bill'i çağırarak ondan savaş sonrası bir istihbarat ağı organize etmek için plan geliştirmesini istedi. Donovan, bir ay sonra, 'merkezi haberalma servisi' isimli bir projeyi başkana sundu. Bu projeyle 'Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) temelleri atılmış oldu.

Şubat 1945'te Roosevelt başkan olarak son manevralarından birini yapmak üzere Yalta'da Stalin ve Churchill'le buluştu. Averell Harriman da görüşmelere katılıyordu. FDR, Birleşik Devletler'e dönmeden önce, Allen Dulles ve İngiliz gizli servis ajanı Jack Philby tarafından kışkırtılan bir darbe sonucu kurulmuş bir krallık olan Suudi Arabistan'ın kralı İbn Suud'un gönlünü almak için, Suudi Arabistan'a uğradı. İbn Suud, Hitler Almanyası ile çok yakın işbirliği içerisinde bulunmuştu.

Mart 1945'te, Allen Dulles Bern'de General Karl Wolf ile görüştü. Wolff *SS* birliklerinin başkomutanı ve İtalya'daki en yüksek rütbeli Nazi idi. Wolf ve Dulles Batı Cephesi'ndeki Alman birliklerinin teslim olmaları için bir yol bulmaya çalışıyorlardı.

Hiç şüphesiz Wolff, en yüksek rütbeli savaş suçlusuydu. Birlikleri, köylerin toptan yok edilmesi gibi bir çok katliam gerçekleştirmişti. Wolff ayrıca Dachau'da yapılan ölümcül deneyleri sürdürmüş ve Polonyalıların Treblinka'daki ölüm kampına götürülmesinde kilit rol oynamıştı.

12 Nisan 1945'te, Roosevelt'in Yalta'dan dönüşünün üzerinden çok geçmeden ve Avrupa'daki düşmanlıkların bitmesinden birkaç hafta önce, Josef Stalin FDR'ye bir telgraf çekerek Amerika ve İngiltere'yi, verdikleri

sözleri tutmayarak Almanya ile ayrı bir barış antlaşması yapmaya çalışmakla suçladı. Aynı gün, telgrafın alınmasından bir süre sonra, Roosevelt başının ağrıdığından şikayet etti, ardından bilincini yitirdi ve kısa bir süre sonra öldü. Sadece 82 gündür başkan yardımcısı olan Harry Truman dümene geçti.

Roosevelt'in başkanlığının son günleri ile seksen yıl önceki Lincoln'ün başkanlığının son günleri arasında esrarengiz bir simetri vardır. FDR gibi Lincoln de Amerikan tarihindeki en önemli savaşlardan birinin, Amerikan İç Savaşı'nın sonuna yaklaşıldığı bir dönemde yeniden seçilmek için uğraşıyordu. Gene Roosevelt gibi Lincolnde mevcut başkan yardımcısını (Hannibal Hamlin) seçime birlikte gireceği Andrew Johnson ile değiştirmişti.

3 Şubat 1865'te, Lincoln, barış şartlarını görüşmek üzere Hampton Roads Konferansı'na katıldı. Roosevelt de Yalta Konferansı'na benzer bir tarihte, 4 Şubat 1945'te katıldı. Lincoln savaşın sonunun yaklaştığı saatlerde, 14 Nisan 1865'te öldürüldü. Bugün dayatılan John Wilkes Booth'un 'yalnız bir meczup' olduğu yönündeki görüşün aksine o tarihte toplumun büyük kesimi onun sadece büyük bir komplonun görünen kısmı olduğuna inanıyordu. Dört komplocu daha darağacına gönderilmişti.

Roosevelt de, seksen yıl sonra, neredeyse aynı gün öldü. Ölümün doğal sebeplerden olduğu öne sürüldü. 8 Mayıs 1945'te V-E Günü'nün ilan edilmesiyle, iki hafta sonra Avrupa'daki savaş bitti. Konfederasyon başkanı Jefferson Davis de, İç Savaş'ın fiili bitişinin kabul edildiği 10 Mayıs 1865'te yakalanmıştı. Barış antlaşmasına son şeklini verme sorumluluğu, birkaç hafta Başkan yardımcılığı yapmış olan ve başkan olalı gene az bir süre geçmiş bulunan, Andrew Johnson'a kaldı. Aynı onuru, hemen hemen aynı şartlar altında, seksen yıl sonra Truman da yaşayacaktı.

17. Bölüm
Hiçbir Yerden Olmayan Adamın Dönüşü, 1945-1953

Harry Truman, 8 Mayıs 1884'te Missouri, Lamar'da doğdu ve hemen ortadan kaybolarak sekiz yaşına kadar okula başlayamadı. Ama on yedi yaşında liseyi bitirmeyi başardı ve bir dizi garip işte çalıştı. Bu işler arasında iddia edildiğine göre Santa Fe Demiryolu'nda çalışma saatini ölçme memuriyeti, posta memurluğu, banka memurluğu ve muhasebecilik gibi işler bulunmaktaydı.

Truman 1906'da, karısının dul annesinin Missouri, Grand View'daki çiftliğini idare etmek üzere eve döndü. Bunu takip eden on yıl boyunca burada kalarak çiftçilik, petrol ve kurşun yatırımlarıyla uğraştı. Amerika, Birinci Dünya Savaşı'na girince Harry orduya kaydoldu ve hemen Missouri İkinci Topçu Birliği'ne üsteğmen olarak atandı.

Truman 30 Mart 1918'de, yüzbaşı rütbesiyle D Bataryası'nın, Sersem D lakaplı elit bir birliğinin komutanı olarak Fransa'ya gitti. Acemi eğitimini yeni tamamlamıştı, yarı eğitimli bir çiftçi için oldukça hızlı bir gelişme. Truman, Nisan 1919'da, iki yıldan kısa bir askerlik süresi içinde binbaşı rütbesine yükselmiş olarak geri döndü.

Truman eve döndükten sonra savaş gazilerine, özellikle de kendi birliğindekilere, hizmet veren bir erkek giyim mağazası açtı. Üç yıl sonra da, Pendergast'ın yozlaşmış siyasi düzeni sayesinde politik kariyerine başladı. Bu gelişmede Truman'ın Ku Klux Klan'ın yerel bölümüne üyelik için başvurmuş olmasının da rolü vardı.

Kazandığı ilk seçimin sonunda eyalet mahkemesi hakimliğine seçildi ve Ocak 1923'te yemin ederek göreve başladı. 1926'da, gene Pendergastlar'ın adamı olduğu için, baş hakimliğe terfi etti. 1930'da ikinci bir dönem için yeniden seçildi ve dört yıl sonra -Pendergastlar'ın yoğun desteği sayesinde- Senato'ya seçildi.

Yemin edip göreve başlamasının hemen ardından bu acemi senatör iki kilit komitede -ödenekler komitesi ve iç ticaret komitesinde- görevlendirildi. Bunda alışılmadık bir şey yok. 1940'ta iddiaya göre seçim kampanyasını kendi parası olmadan ve hiç dış destek almadan yürüten Harry Senato'daki sandalyesini muhafaza etmeyi başardı.

İkinci döneminin hemen başında Harry, ABD savunma programını incelemekle görevli özel bir komitenin başına getirildi. Bunu takip eden iki yıl boyunca Truman Komitesi, İkinci Dünya Savaşı'na girmeye hazırlanan ABD'nin savunma hazırlıkları ile ilgili oldukça detaylı raporlar hazırladı.

Truman 1942'de, Nazi Almanyası'yla ticaret yapmakla suçlanan William S. Farish -Standard Oil'ın başkanı- ile ilgili araştırma komitesinin başkanlığını yaptı. Farish daha önce Adalet Bakanlığı tarafından yürütülen davasında suçlamalara 'cevap vermeme' yolunu seçmişti.

26 Mart'ta, Adalet Bakanlığı'ndan Thurman Arnold, Truman'ın komitesinin önüne çıkarak Farish ve Standard Oil aleyhinde bir çok belge sundu. Bu belgeler arasında Standard'ın ABD donanmasını aldatarak hayati öneme sahip bazı malları satmadığını ama aynı malların Nazi savaş makinasına sağlandığını gösteren dökümanlar da bulunuyordu.

Farish 31 Mart'ta, çok ağır ithamlar olmalarına rağmen, hakkındaki iddiaları çürüttü. 5 Nisan'da herhangi bir suçlama yapılmadan araştırma sona erdirildi. Farish Standard'daki görevini ve FDR'nin Savaş Petrol Ku-

rulu'ndaki konumunu sürdürdü. Ama savaşın bittiğini göremeden öldü. Altı ay sonra oğlu II. William S. Farish de öldü.

Tekrar hikayeyi bölerek Lansky çetesi hakkındaki son gelişmelere dönüyoruz: 1942'den başlayarak, Lansky'nin arabuluculuğunda, halen hapiste bulunan Luciano, Donanma İstihbarat Servisi'nin ajanları tarafından düzenli olarak ziyaret ediliyordu. Ajanlar Sicilya adasını rahatça işgal edebilmek için Luciano'nun adadaki bağlantılarını kullanabilmenin yollarını araştırıyorlardı. Don Calogero Vizzini -adanın tartışmasız en büyük mafya patronu- sayesinde işgal birlikleri şaşırtıcı derecede hafif bir direnişle karşılaştılar ve bütün adayı kolayca işgal ettiler. ABD ordusu Vizzini'yi Villalba'nın belediye başkanı yaparak ödüllendirdi.

8 Mayıs 1945'te -Başkan Truman'ın 'Avrupa'da Zafer' ilan ettiği gün- Luciano'nun avukatı ve emekli bir donanma istihbaratçısı olan Moses Polakoff, Luciano'nun affını isteyen bir dilekçe doldurdu. Bir sonraki yılın 3 Ocak'ında New York Valisi Thomas Dewey -Allen ve John Foster Dulles'a özel olarak danıştıktan sonra- Luciano'nun cezasının hafifletilmesini onayladı.

Luciano *Laura Keane*'nin güvertesinde İtalya'ya sınırdışı edildi. Sonraki beş yılda İtalya doğumlu 500'ün üzerinde gangster daha ABD hükümeti tarafından sınırdışı edilecek ve bu Luciano'ya 'Fransız Bağlantısı (The French Connection)' diye bilinen ve küresel eroin ticaretini yirmi yıl boyunca kontrol eden uluslararası uyuşturucu imparatorluğunu kurması için ihtiyaç duyduğu işgücünü sağlayacaklardı.

Afyon, Türkiye'de yetiştiriliyor, Lübnan'da morfin haline getiriliyor, Sicilya ve Marsilya'daki laboratuvarlarda uyuşturucuya dönüştürülerek Küba yoluyla dağıtım ağının merkezi olan ABD'ye getiriliyordu. Operasyonun tümünü Lansky Florida'dan yönetiyordu ve Küba'daki operasyonlar da Trafficante Ailesi tarafından yürütülüyordu.

Bu arada 'Eroin', Bayer İlaç Şirketi'nin parlak bir fikirle 1898 yılında 'reçetesiz satılan ilaç' olarak dünyaya satmaya başladığı diasetilmorfine verdiği genel addır. Bir düzine dilde, eroini 'mucize ilaç' olarak öven, sal-

dırgan bir uluslararası reklam kampanyası başlatıldı. Bayer, I.G. Farben kimya kartelinin yan kuruluşlarından biriydi, ayrıca küçükken annenizin size sürekli verdiği portakal rengindeki küçük aspirinleri de bu şirket üretiyordu.

Şubat 1947'de Luciano, dağıtım ağı ile ilgili detayları görüşmek üzere toplanan üst düzey mafya patronları toplantısına başkanlık etmek için Havana'ya gitti. Toplantıya katılanlar arasında, Frank Sinatra da vardı.

1949'da Lansky küresel uyuşturucu kartelini genişletmek için yeni ittifaklar kurmak amacıyla bir Avrupa turuna çıktı. Avrupa turunda Zürih'e de uğrayan Lansky buradaki İsviçre bankalarında uyuşturucudan gelen parayı aklamak için, birkaç yıl önce Nazilerin kullandıkları cinsten bir hesap ağı kurdu.

1944'te Truman, Henry Wallace'ın yerine başkan yardımcısı olarak seçildi ve 20 Ocak 1945'te yemin ederek göreve başladı. Roosevelt'in zamansız ölümü üzerine, üç aydan kısa bir süre içerisinde ABD'nin 33. başkanı oldu.

Yeni Başkan hemen J. Edgar Hoover'ı tekrar FBI'ın başına geçirdi ve Herbert Hoover'ı bazı yurtdışı görevlere gönderdi. Ayrıca Charles Lindberdh'i de ABD donanması adına, aralarında binlerce zorla çalıştırılan işçinin öldüğü ünlü Nordhausen gizli V-2 montaj düzeninin de bulunduğu, havacılık kurumlarıyla ilgili gözlemlerde bulunmak üzere Almanya'ya gönderdi.

Eski faşizm sempatizanı Averell Harriman yönetimin İngiltere büyükelçisi olarak atandı. Harriman daha sonra Truman tarafından Ticaret Bakanlığı'nın başına getirildi ve bunun ardından Avrupa 'özel elçisi' olarak görevlendirildi son olarak ta Karşılıklı Güvenlik Kurumu'nun başına getirildi.

İlk Birleşmiş Milletler Konferansı 25 Nisan 1945'te, San Francisco'da, organizasyonun bildirisinin hazırlanmasına baş danışman sıfatıyla yardımcı olan John Foster Dulles'ın da katılımıyla başladı (organizasyon daha sonra bina için gerekli araziyi bağışlayan John D. Rockefeller sayesinde New York'ta sürekli bir merkeze kavuştu).

Yine Nisan 1945'te savaş sonrası 'yeniden yapılanma'yı denetlemek

üzere Eleanor Dulles Avusturya'ya gönderildi. Eleanor 48 odalı bir sarayda ikamet ediyor ve bombardımanlarla yerle bir olmuş, sefaletin pençesinde kıvranan Viyana'nın ortasında şaşaalı partiler veriyordu. Eleanor burada 1948'e kadar kaldı ve Avusturya'nın Marshall Planı'nın fonlarından ilk yararlanan ülkelerden biri olmasını sağladı. Bu şekilde alınan yardımın bir kısmı yeni teleferiklerin inşası ve kış sporu merkezlerinin yenilenmesi için kullanıldı.

Mayıs ayı başlarında, Başkan Truman -tavuk kümesini tilkiye emanet etmek felsefesinden hareketle- halen Donovan tarafından idare edilmekte olan OSS'yi, Amerika adına uluslararası Nuremberg Savaş Suçları Mahkemesi'nin inceleme bölümüne katılması için görevlendirdi. Vahşi Bill bizzat savcı yardımcısı olarak çalıştı ve görünüşe göre en büyük başarılarından birisi de Otto Skorzeny'nin beraat etmesini sağlamaktı.

Allen Dulles OSS'nin Almanya istasyon şefi olarak Berlin'e atandı. Frank Wisner ikinci adam konumundaydı. Richard Helms de *United Press* muhabiri kimliğinde ekibe katılmıştı. Walter Beedle Smith ana karargâhta kurmay başkanı olarak görev yapıyordu; kendisi daha sonra CIA'in ikinci başkanı olacaktı. Smith ayrıca, Allen Dulles ve Bill Donovan ile birlikte, Reinhard Gehlen'in istihbarat ağının kendi istihbarat örgütlerine bağlanmasını da onaylamıştı.

Eylül ayında Gehlen, Smith'in özel uçağıyla Birleşik Devletler'e götürüldü. Aynı tarihte, Truman çıkardığı bir kararname ile OSS'yi feshederek yerine Merkezi Haber Alma Grubu'nu (CIG) kurdu. Yeni kurum, Allen ve Foster Dulles'ın çocukluk arkadaşı olan, Tuğgeneral Hoyt Vandenberg tarafından yönetiliyordu.

Ekim 1945'te, General Eisenhower, Kızıllar'ın ezilmesi için *SS* birliklerinin canlandırılmasını açıkça talep eden General Patton'u görevden aldı. Bu talep Amerikan ordu ve istihbarat çevrelerinde geniş kabul görüyor idiyse de kamuoyu tarafından kabul edilebilecek bir şey değildi. Patton, yeni yılı göremeden, bir araba kazasında öldü.

Temmuz'un sonlarında Nihai Konferans; Churchill, Stalin ve Truman'ın

katılımıyla Postdam'da toplandı. Birleşik Devletler, askeri yönetimlerin kaldırılması, Nazi rejiminin temizlenmesini ve en büyük payın harap durumdaki SSCB'ye gitmesi kaydıyla, savaş tazminatları konularındaki önerileri resmen kabul etti. Ama bu kararlar aslında Batı kamuoyunu rahatlatmak ve Sovyetleri yanlış yönlendirmek için alınmıştı. Bir sonraki yıl Truman savaş tazminatları ile ilgili talepleri kesinlikle reddedecekti.

Demokratik olduğu iddia edilen Truman yönetiminin diğer uygulamaları arasında şunlar sayılabilir: Fransa'yı '4 Büyükler' içine alıp Hindi-Çin'deki taleplerini tanıyarak, Amerika'nın ileride Vietnam'daki varlığına giden yolu açmak; kararnameler ve mahkemelerden yürütmeyi durdurma kararları çıkararak işçi grevlerini durdurmak; Amerika'nın silahlı kuvvetlerini 'sivil' bir Savunma Bakanlığı altında birleştirmek ve Atom Enerji Komisyonu'nu kurarak nükleer gücün kontrolünün ordudan 'sivil' kurumlara geçmesini sağlamak.

Truman 3 Eylül 1946'da, Dulles'ın hazırladığı, Dışişleri Bakanı Dean Acheson'un sunduğu, aralarında doktorların, kimyasal ve biyolojik silah mühendislerinin de bulunduğu binlerce Nazi bilim adamının Birleşik Devletler'e gelmesini sağlayan, Paperclip Projesi'ni onayladı.

Bunu takip eden sene başkan, Türkiye ve Yunanistan'daki anti-komünist güçlere yardım etmek ve Soğuk Savaş'ı yürütebilmek için gerekli kamuoyu desteğini sağlamak amacıyla, Truman Doktrini'ni açıkladı. Aynı yıl, Avrupa'nın İyileştirilmesi Planı -daha yaygın adıyla Marshall Planı- Avrupa pazarlarının 'yeniden inşası' iddiasıyla ilan edildi. İlk mali yılla birlikte plan yürürlüğe sokuldu, fonların %28'i direkt olarak Almanya'ya aktarılıyordu.

Marshall Planı Komitesi'ni ilk destekleyenler arasında Averell Harriman, Allen Dulles, Dean Acheson ve Winthrop Aldrich gibi isimler bulunuyordu. Aldrich, John D. Rockefeller Jr.'ın karısı Abby Aldrich'in babası ve bu çiftin çocukları John D. Rockefeller III, Nelson Aldrich, Laurance Spellman, Winthrop ve David'in dedeleri olan güçlü Rhode Island Senatörü Nelson Aldrich'in oğluydu.

1947 aynı zamanda J. Edgar Hoover'ın, itibarını kaybetmekte olan Meclis Amerika-Dışı Aktiviteler Komitesi'nin önüne çıkarak komiteye tekrar meşruiyet kazandırdığı yıldır. Yine aynı yıl işçi sınıfına büyük bir darbe indiren Taft-Hartley Yasası da onaylanmıştır. Yasanın önemli bir kısmını, kendisi de babası William Howard Taft gibi işçi düşmanı olan, Senatör Robert Taft hazırlamıştır.

1948 sonbaharında, Dışişleri Bakanı Marshall, Dışişleri Bakan Yardımcısı John Foster Dulles, Eleanor Roosevelt ve Dean Rusk'tan oluşan bir delegasyon Paris'te düzenlenen bir BM konferansına katıldı. Delegasyonu idare etmekte olan Dulles yeni kurulmuş İsrail Devleti'nin tanınmasını sağladı; tabii ki Nelson Rockefeller'ın perde arkasında yürüttüğü yoğun lobi faaliyetleri sayesinde.

Dulles ayrıca Moskova Konferansı'na katıldı, Carnegie Uluslararası Barış Vakfı başkanlığını ve Rockefeller Vakfı Mütevelli Heyeti üyeliğini yürüttü. Eylül 1948'de Frank Wisner, CIA'in gizli operasyonları yürütmek üzere yeni oluşturulmuş bölümü olan Strateji Koordinasyon Şubesi'nin başına getirildi. Aynı yıl, bütün beklentilerin aksine, Truman bir dönem daha başkan seçildi.

Truman'ın ikinci döneminin ilk yılında Kuzey Atlantik Antlaşması imzalanarak NATO kuruldu. Antlaşmanın onaylanmasını sağlayan, tabii olarak, John Foster Dulles idi. 1949'un yazında New York Senatörü Robert Wagner, iddiaya göre sağlık sorunları nedeniyle görevinden istifa etti. Başkanlığı Truman'a daha yeni kaptırmış olan Vali Thomas Dewey, Dulles'u altı haftalığına boşalan senatörlüğe atadı.

Dulles 8 Temmuz'da yemin ederek göreve başladı; bundan sadece üç gün sonra NATO onaylanması için Senato'ya sevkedildi. Dulles antlaşmanın lehinde yoğun bir lobi faaliyeti yürüttü ve onaylanmasını sağladı. Ardından tüm bir dönem senatörlük yapabilmek için seçimlere katıldı -bu Dulles'un aday olduğu tek seçimdi- ve kaybetti.

Kısa bir süre sonra Truman yönetiminde bir danışmanlığa getirildi. Bu sıfatla 1950 Haziranında eski dostu, Güney Kore'nin faşist devlet başka-

nı, Synghman Rhee'yi ziyaret etmek için bu ülkeye gitti. Dulles, Güney Kore Parlementosu'nda 19 Haziran'da bir konuşma yaptı; sadece üç gün sonra Kuzey Koreliler Güneye bir saldırı düzenledi. Bunun üzerine Truman, Kongere'den savaş ilanı istemeye gerek bile duymadan, ABD birliklerini General Douglas MacArthur komutasında, kibarca, 'polisiye bir hareket' olarak adlandırdıkları şeye yardım için görevlendirdi.

Ağustos 1950'de, Prusyalı büyükbabasına çok fazla benzediği söylenen, Walter Beedle Smith, CIA'in başına getirildi. Bundan önceki üç yılı -Averell Harriman'dan sonra- Sovyetler Birliği büyükelçisi olarak geçirmişti. Allen Dulles, Harriman'ın yardımcılığı, Frank Wisner da Planlama Şubesi başkan yardımcılığı görevlerine getirildiler.

4 Eylül 1951'de Japonya ve diğer kırk sekiz ülke, Başkan Truman'ın emriyle John Foster Dulles tarafından müzakere edilen savaş sonrası antlaşmasını imzaladılar. Aynı yıl Allen görevini küçük kardeşine devretti. İki ay sonra iki Porto Riko milliyetçisi, başkana, Beyaz Saray'daki tadilat süresince kaldığı, geçici ikâmetgahı olan Blair House'da bir suikast düzenledi. Girişim başarısız oldu ama Truman görevinden 1953'te, sadece bir seçim dönemini tamamlamış ve bir dönem için daha seçilebilme imkanına sahipken istifa etti.

18. Bölüm
Generaller Generali, 1953-1961

David Dwight Eisenhower (bu Eisenhower'ın resmi ismidir ama herkes onu Dwight David olarak biliyordu) fakir esmer bir çocuk olarak Texas, Denison'da 14 Ekim 1890'da dünyaya geldi. Aslında Ike oldukça beyazdı ama ailesi son derece fakirdi -tabii resmi biyografiye göre. Bu yüzden genç Dwight lisenin ardından üniversiteye devam edemedi. Bunun üzerine birkaç yıllığına ortadan kayboldu, bu süre boyunca babasının sütçü dükkanında çalıştığı söylenmiştir.

Beklenmedik bir biçimde Ike, 1911'de West Point Askeri Akademisi'ne kabul edildi (gene beklenmedik bir biçimde Meyer Lansky'nin oğlu Paul da on yıl kadar sonra West Point'e kabul edilecekti). Söylendiğine göre Ike'ın askerliğe herhangi bir ilgisi yoktu tek amacı bedava eğitim alabilmekti. Ama açıkça görülüyorki zaman içinde askeri bir kariyer yapmak için derin bir arzuya kapılmıştı.

Eisenhower, West Point'den 1915'te mezun oldu ve 1917'de yüzbaşı rütbesiyle ABD ordusunun ilk tank birliklerinden birini eğitmekle görevlen-

dirildi. Bir sonraki yıl Ike, Birinci Dünya Savaşı süresince yaptığı hizmetlerden dolayı, aslında Amerika dışına hiç çıkmamış olmasına rağmen, Üstün Hizmet Madalyası ile taltif edildi.

1919'da, Eisenhower General George S. Patton ile tanıştı ve uzun arkadaşlıkları başladı. Üç yıl sonra General Fox Conner ile yakın bir dostluğa başlıyacağı Panama Kanalı Bölgesi'ne gönderildi. 1926 ve 1928 arasında Eisenhower hem Ordu Savaş Akademisi'nden hem de ordunun İdare ve Genelkurmay Okulu'ndan, sınıfının birincisi olarak, mezun oldu.

1932'de Ike, o sırada genelkurmay başkanı olan, General Douglas MacArthur'un emir subaylığına atandı. Üç yıl sonra MacArthur yüzyılın başında Birleşik Devletler tarafından işgal edilmiş olan Filipinler'in kukla devletine baş askeri danışman olmak üzere görevinden istifa etti. Ike de kurmay başkanı olarak generale eşlik etti. 1939'da döndüğünde bir yarbaydı.

14 Aralık 1941'de, Pearl Harbour'ın bombalanmasının ve ABD'nin Mihver Güçleri'ne savaş ilan etmesinin ardından, Eisenhower, Washington'a çağırıldı ve Savaş Planları Dairesi'nin sorumluluğu kendisine verildi. Mart ayında tümgeneralliğe yükseltildi ve Operasyonlar Dairesi'nin başına geçirildi.

Haziran ayında korgeneralliğe yükseltilerek ABD Ordusu'nun Avrupa'daki göstermelik operasyonlarının komutanlığına atandı. İki ay sonra, Müttefik güçlerin Kuzey Afrika'daki, 'Meşale Operasyonu' olarak bilinen harekatının başına getirildi. 8 Kasım'da Eisenhower'ın idaresindeki ilk birlikler Cezayir'e ve Fas'a çıktı.

Birkaç gün sonra Afrika'daki çatışmalar durdu ve Fas'taki Fransız yetkililer Amerikalılarla bir ateşkes imzaladılar. Ike, bundan sonra vaktinin büyük kısmını Cezayir'de Nazilerin kontrolündeki kukla rejimin başında bulunan Amiral Jean Darlan ile pazarlık yapmakla geçirdi. Sonunda, Rommel'in güçlerine karşı işbirliği yapması şartıyla Darlan'ın konumunu sürdürmesine izin verdi.

Eisenhower, faaliyetleri yüzünden sert şekilde eleştiriliyordu ama yine de orgeneral rütbesine yükseltildi. Daha sonra Müttefik kuvvetlerin

Temmuz 1943'de Sicilya'yı ve ve ardından İtalya'yı işgalini yönetti. Daha önce de değindiğimiz gibi bu operasyonlar mafyayla sıkı bir işbirliği neticesinde gerçekleştirilmişti.

Aralık ayında Ike müttefik güçler başkomutanı ünvanıyla, 'Operation Overlord' olarak adlandırılan Normandiya çıkarmasına komuta etmek üzere görevlendirildi. Eisenhower, müttefik güçlere 1944 Haziran'ından itibaren Fransa'daki hedeflerin sürekli olarak bombalanmasını emretti -iddiaya göre amacı D-Günü çıkarmasına hazırlanmaktı- ama bombardımanı yürütecek olan komutanlar buna şiddetle karşı çıkarak Almanya'daki hedeflerin bombalanması gerektiğini öne sürdüler. Eisenhower, baskın çıktı ve Fransa'nın ekili arazilerinin büyük kısmı, çıkarmanın yapılacağı yeri gizlemek gerekçesiyle bombalandı.

6 Haziran'da Normandiya'nın D-Günü işgali 156.000 askerle başladı. Bu gücün arkasında 'T-gücü' olarak bilinen ve 10.000 civarında istihbarat subayından oluşan bir ekip vardı. Aralık'ta Ike, ordunun en üst rütbesine terfi etti. 7 Mayıs 1945'te Eisenhower, Almanya'nın resmen teslim olduğu ve İkinci Dünya Savaşı'nı Avrupa'da bitiren antlaşmayı imzalamak üzere Fransa'nın Rems kentinde bulunuyordu.

Eisenhower, ABD'ye dönerek genelkurmay başkanlığı görevini yürütmeye başlamadan önce bir süre daha Avrupa'da kalarak Batı Almanya'yı işgal etmiş olan Amerikan birliklerine komuta etti. Bu görevi 1948'de, biraz da uygunsuz bir biçimde bıraktı ve iki yıl kadar Columbia Üniversitesi'nin rektörlüğünü yaptı. Bunun ardından Başkan Truman, Ike'ı yeni kurulmuş olan NATO'nun başkomutanlığına getirdi.

1952'de Eisenhower -Wilson ve Hoover gibi daha önce hiçbir politik görevde bulunmamış olmasına rağmen- Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adaylığı için aday gösterildi. Richard Nixon'ın yardımıyla, adaylık için yarıştığı Robert Taft'ı Chicago'da yendi. Senatör olarak ilk dönemini geçirmekte olan Nixon da başkan yardımcılığı için yarışacaktı.

Harry Truman'ın yarıştan çekilmesiyle komünizm-karşıtı bir kampanya yürüten Ike, seçimi kazanarak 1953 yılında Birleşik Devletler'in 34.

başkanı oldu. Başkan olarak ilk icraatlarından biri Dulles kardeşleri, Dışişlerinin ve CIA'in başına getirmek oldu. Kızkardeşleri Eleanor, Dışişleri'nin Berlin masası şefliğine ve Walter Beedle Smith de Foster'ın bakan yardımcılığına getirildi.

Foster ayrıca Scott Mcleod'u bakanlıkta görevlendirdi ve bunun sonucunda bakanlık genelinde McCarthy-vari bir cadı avı başladı. Tabii ki, 1950'de Senatör Joe McCarthy ile güç birliği yapmış olan J. Edgar Hoover da yeniden FBI'ın başına getirildi. Ve bir diğer eski OSS üyesi olan William Colby de siyasi operasyonlar İtalya şefliğine getirildi.

Görevi devralır almaz Eisenhower, hızla komünizmi 'kuşatma (conta inment)' doktrinini uygulamaya koydu ve Doğu Bloğu'ndaki ülkelerin 'özgürleştirilmeleri' için daha saldırgan bir politika izlemeye başladı. Bu daha çok Ike'ın idollerinden biri olan ve resmini Beyaz Saray'daki ofisinde bulundurduğu Otto Skorzeny tarzı bir politikaydı. Ike ayrıca, Çinlileri ve Korelileri silah seçimi konusunda kendisini 'sınırlamayacağı' yönünde uyararak nükleer savaşın vahşetini bu ülkelere hatırlatıyordu.

Haziran 1953'te, henüz yönetimi devralmalarının üzerinden beş ay ve Stalin'in ölümünün üzerinden üç ay geçmişken, Kermit Roosevelt -CIA'in Yakın Doğu ve Afrika masası şefi, Başkan Theodore Roosevelt'in torunu ve Başkan Franklin Roosevelt'in yeğeni- Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'un onayıyla planladığı bir darbeyi yönetmek üzere Tahran'a geldi.

Tuğgeneral H. Norman Schwarzkopf da -Lindberghler'in bebeğinin öldürülmesi ve Bruno Hauptmann'ın suçsuz yere hapse atılması ile ilgili 'soruşturma'yı yürütmesi sayesinde üne kavuşmuştu- CIA'in darbe girişimine yardımcı olacaklar listesinde bulunuyordu. 1942 ve 1948 yılan arasında Schwarzkopf İran Ulusal Polisi'ni eğitti ve yeniden organize etti. Sonuçta ortaya çıkan güvenlik gücü, SAVAK, Uluslararası Af Örgütü tarafından gezegendeki en kötü insan haklan karnesine sahip örgüt olarak kayda geçirilecekti.

Darbenin ardından bir konsorsiyum kurarak tüm İran petrolünün pazarlamasını ele geçiren CIA'den Herbert Hoover Jr. ve ülkede yatırımlan bu-

lunan Standard Oil'ın sahibi Rockefeller ailesi de darbeye yardımcı oldular. Darbenin amacı Dr. Muhammed Musaddık'ı devirip yerine pek de rastlantısal sayılamayacak bir biçimde kişisel servetinin büyük kısmı, Rockefellerlann sahip olduğu Chase Manhattan Bankası'nda bulunan ve babası savaş boyunca Nazilerin ateşli bir işbirlikçisi olmuş olan Şah Rıza Pehlevi'yi geçirmekti.

Kod-adı TP-AJAX olan operasyon 19 Ağustos'ta gerçekleştirildi ve CIA hemen rejimin istikrannı sağlayabilmek için ülkeye milyonlarca dolar akıttı. Kısa bir süre sonra Kermit Roosevelt bu sefer Suriye'de bir darbe planlamakla görevlendirildi. Kermit'in bu operasyondaki yardımcısı Theodore'un başka bir torunu olan CIA görevlisi Archibald Roosevelt idi. Roosevelt klanının diğer bir üyesi FDR'nin en küçük oğlu John da 1952'deki Cumhuriyetçilerin Ulusal Kongresi'nde Eisenhower'ın adaylığını desteklemişti.

1954'te John Foster Dulles ve Richard Nixon, Ike'ı, emperyalist Fransız güçlerinin lehine Vietnam'a müdehale etmesi için kışkırtmaya başladılar ve başkan hemen Amerikan halkına Vietnam'ın önemini anlatmak için 'Domino Teorisi'ni yürürlüğe koydu. 17. Paralel'e göre ülkenin yapay bir biçimde ikiye bölünmesi amacıyla Cenevre'de uluslararası bir konferans düzenlendi; John Foster Dulles konferanstaydı ve projeyi açıklıyordu.

Konferansta aynca Vietnam halkına 1956'da serbest seçim sözü verildi ama seçime dair girişimler sürekli olarak ABD tarafından bloke edildi ve asla gerçekleşmedi. Amerika'da yaşamakta olan Ngo Dinh Diem Güney Vietnam'a başbakan yapıldı ama halkın büyük çoğunluğu yapay bir şekilde başlarına geçirilen bu Amerikan kuklasına şiddetle karşıydı.

Haziran 1954'te Guatemala'da demokratik bir seçimle işbaşına gelen Jacobo Arbenz Guzman hükümeti, Eisenhower ile Dulles kardeşlerin kararıyla devrildi. Dulleslann önderliğindeki CIA, kitlesel bombardımanlar ve sürekli tekrarlanan nükleer tehditler tarafından desteklenen bir işgal gücünü yönetti. Arbenz, Dulleslar ve Rockefellarla yakın ilişkileri bulunan United Fruit şirketini devletleştirmeyi planlıyordu.

O tarihte, United Fruit şirketi, ülkenin telefon ve telgraf vasıtalarının ve demiryollarının neredeyse tamamının sahibi konumundaydı, ülkenin Atlantik'teki tek önemli limanını yönetiyordu, muz ihracatını tekelinde bulunduruyordu, ülke topraklarının önemli bir kısmına sahipti, ülkedeki maaşların yarısından fazlasını ödüyordu ama bunlara rağmen çok az vergi veriyordu.

Bu durum 1936'da United Fruit adına 99 yıllık bir kiralama için aracılık eden John Foster Dulles'ın gayretleri sonucu oluşmuştu. Finansman, Allen Dulles'ın hem yasal danışman hem de yönetici olduğu Nazi kontrolündeki J. Henry Schroder Banking Co. tarafından sağlanıyordu. Schroderler ayrıca ortak bir yatırım olan Schroder, Rockefeller and Company Investment Bankers'da Rockefellerlar ile yarı yarıya ortaktılar. Senatör Henry Cabot Lodge da United Fruit'un önemli yatırımcılarından ve darbenin de aktif destekçilerindendi.

Darbenin başarıyla gerçekleştirilmesinden ve ülkenin faşist bir kukla olan General Castillo Armas'ın ellerine bırakılmasından sonra Beedle Smith bakanlıktaki görevinden istifa etti ve hemen United Fruit'un yönetim kuruluna girdi. Eylül 1954'te John Foster Dulles'un bir başka gözde projesi olan Güneydoğu Asya Antlaşması Organizasyonu (SEATO) hayata geçirildi. Bir sonraki yıl Herbert Hoover Jr. Foster'ın bakan yardımcılığına Douglas MacArthur Jr. da baş muavinliğe getirildi.

1950'lerin ortalarında Eisenhower iki büyük kamu projesini başlattı: Saint Lawrence Denizyolu ve Eyaletlerarası Karayolu Sistemi. Bu projelerle Amerika'nın askeri ve endüstriyel altyapısı geliştirilecekti. Ayrıca her dönem popüler bir isim olan Charles Lindbergh'i Tuğgeneral rütbesiyle Hava Kuvvetleri İhtiyat Birlikleri'ne atadı.

1957'de New York'un kırsal kesiminde bir eve yapılan baskında bir zirve toplantısı için biraraya gelmiş bulunan altmış iki mafya patronu yakalandı. Bu keşiften sonra J. Edgar Hoover Amerika'daki organize suç sendikasının varlığını daha fazla inkâr edemedi -ama FBI sorunu görmezden gelmeye devam etti.

1959'un ilk gününde Amerikan kuklası Fulgencio Batista, Fidel Castro önderliğindeki bir halk ayaklanması sonucu görevinden istifa edip Küba'yı terketmek zorunda kaldı. Sadece haftalar sonra Eisenhower şu açıklamayı yaptı: "Sanınm hepimizin şunu çok iyi anlaması gerekiyor: Nükleer savaşın tamamen ihtimal dışı olduğunu söylemedim."

Ike, Allen Dulles ile birlikte, hemen sürgündeki Kübalıları toplayarak Florida'da JM/WAVE projesi olarak adlandırılan anti-Castro bir altyapı oluşturmaya başladı. Sürgündeki bu topluluk, Santos Trafficante tarafından Küba'yı Lucky Luciano tarafından organize edilmiş olan Batı eroin dağıtım ağının merkezi haline getirmek için kullanılacaktı, bu arada Lansky kumarhanelerini Haiti'ye taşımıştı.

Haiti'nin Amerikan kontrolünde kalmasını garantiye almak amacıyla Eisenhower 12 Ağustos 1959'da ABD savaş gemilerini ve deniz piyadelerini adaya gönderdi. Bu güce savaş uçaklan ve helikopterler eşlik ediyordu, amaç 'Papa Doc' Duvalier'in faşist rejimini desteklemekti.

18 Ağustos 1960'da, Başkan Yardımcısı Nixon'ın kilit rol oynaması sonucu, Eisenhower, CIA'in Küba'ya karşı gizli bir gerilla savaşı başlatmasını onayladı. Aynı ay Allen Dulles ve Howard Hughes'ın yardımcısı Robert Maheu, Hollywood'dan bir gangster ve Frank Sinatra'nın da arkadaşı olan John Roselli ile Castro'ya düzenlenecek bir suikastin organize edilmesine yardımcı olması için bağlantı kurdular. Operasyona yardımcı olmaları için Roselli, Sam Giancana ve Santos Trafficante'yi de ekibe dahil etti.

Bu tür entrikaların sonucunda 1987'e kadar Castro'ya iki düzinenin üzerinde suikast düzenlendi ama hiçbiri başarılı olamadı. Ayrıca Kennedy yönetiminin başlarındaki meşhur Domuzlar Körfezi fiyaskosu ve Küba'yı istikrarsızlaştırmak amacıyla yıllar boyu yürütülen gizli operasyonlar da bu girişimler arasındaydı. Roselli'ye gelince cesedi Miami sahilinde bulundu.

Eisenhower görevi 1961'de ikinci döneminin sonunda bıraktı. 1964'te ultra-gerici Barry Goldwater'ın kampanyasını destekledi. Dört yıl sonra Richard Nixon'ın adaylığını destekledi, torunu David ise desteğini başkanın kızıyla evlenerek gösterdi.

1970 yılında David Eisenhower, Güney Amerika'nın iç güvenlik birimlerini eğiten ve çocukluğundan beri ünlü Jim Jones'un arkadaşı olan CIA görevlisi ve tam bir işkence bağımlısı olan Dan Mitrione'nin cenazesine katıldı. Frank Sinatra -her zamanki insancıllığıyla- Mitrione'nin dul karısına para toplamak için bir yardım konseri verdi.

19. Bölüm
Kral-Boy'un Öldürülüşü, 1961-1963

John Fitzgerald Kennedy, siyasetin etkili ailelerinden birinin çocuğu olarak 29 Mayıs 1917'de Brookline, Massachusetts'de dünyaya geldi. Babası, Joseph P. Kennedy, otuz yaşına geldiğinde, bazılarına göre organize suç dünyasıyla olan bağlantıları sayesinde yüklü bir servetin sahibi olmuştu. JFK on üç yaşına girdiğinde Connecticut'taki seçkin Canterbury School'a kaydoldu ama iddiaya göre hastalandı ve bir süre ortadan kayboldu.

Connecticut'taki Choate Preparatory School'da yeniden ortaya çıktı ve buradan mezun oldu. Ardından Princeton'a kaydoldu fakat yeniden hastalandı ve ortadan kayboldu. Bu sefer bir yıl sonra Harvard'da ortaya çıktı. Bu arada babası 1937 yılında FDR tarafından Federal Denizcilik Komisyonu'nun başkanlığına atandı. Joseph Kennedy bir yıl sonra Amerika'nın İngiltere büyükelçisi olarak görevlendirildi. Aynı yılın yazında JFK ve Joseph Kennedy, Jr. bir haftalığına Paris'e giderek büyükelçi William Bullitt'in misafiri oldular.

Eylül'de Charles Lindbergh, Adolf Hitler tarafından bir nişanla ödüllendirildi ve Büyükelçi Joseph Kennedy'ye Alman Hava Kuvvetleri'ni öven, kamuoyuna da açıklanan, bir mektup gönderdi. 1939'un Eylülünde Frank Howard -Standard Oil'ın başkan yardımcısı- Britanya Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait bir bombardıman uçağıyla Hague'a uçarak -Büyükelçi Kennedy tarafından onaylanan bir toplantıda- I.G. Farben kimya kartelinden Fritz Ringer'la biraraya geldi.

Ringer Howard'a, iki dev şirketin Amerika'nın savaşa girmesi durumunda da ortaklıklarını sürdürmeleri ve Farben'in savaşın sonunda geri alabilmesi şartıyla, bir çok Alman patentini verdi. Kennedy hemen patentlerin diplomatik yollarla Paris'teki William Bullitt'e oradan da New York'taki William S. Farish'e ulaşmasını sağladı.

John Kennedy 1940'ta Harvard'dan mezun oldu ve Stanford Üniversitesi İşletme Bölümü'ne başladı. Kısa bir süre sonra buradan ayrılan JFK ortadan kaybolarak Standard Oil tesislerinin, Nazi savaş makinasını çalıştıracak petrolü sağladığı Güney Amerika'ya gitti. Bir sene sonra JFK iddiaya göre kolej yıllarında tutulduğu bir sırt ağrısı yüzünden katılmak zorunda kaldığı beş aylık bir 'özel egzersiz' programının ardından Birleşik Devletler donanmasına katıldı.

İki yıl sonra Kennedy Güney Pasifik'teki bir PT botunun komutanı oldu ve resmi biyografinin söylediğine göre- gemisinin düşman kuvvetleri tarafından batırılmasının ardından yaralı bir mürettebatı can yeleği kayışından dişleriyle kavrayarak tam üç mil çekerek kurtardı ve sonra da geminin rotası boyunca tam dört gün yüzdü, sonunda dost yerlilerle karşılaştı ve onların aracılığıyla hindistan cevizi kabuğuna kazıdığı acı mesajını devriye gezen Amerikan piyadelerine ulaştırdı. Sakat bir sırt için hiç de fena sayılmaz.

1944'te JFK ülkeye döndü ve Hearst Uluslararası Haber Merkezi'nde çalışmaya başladı. Hearst gazeteleri o dönemde önde gelen gazeteciler arasında yapılan bir ankette 'en güvenilmez' -ve en pro-faşist- olarak nitelendirilmişti. 1947'de savaş kahramanı, yirmi dokuz yaşında, ABD Temsilciler

Meclisi'ne seçildi. Burada sık sık Cumhuriyetçilerle birlikte oy kullanarak 'bağımsız' bir tutum sergileyecekti.

Beş yıl sonra, 1952 seçimlerinde Henry Cabot Lodge'u yenerek ABD Senatosuna girdi. Kennedy Senato'da özellikle, aşırı derecede anti-komünist Joseph McCarthy'ye karşı çıkmakta başarısız oldu. Kennedy 1957'de Senato Dış İlişkiler Komisyonu'nun üyesi oldu. Ardında ikinci Hoover Komisyonu'nun önerilerini uygulamak ve bunları kanunlaştırmak için kurulmuş olan Senato Yeniden Yapılanma Komitesi'nin başkanlığını yaptı.

Kennedy 1959'da senatör olarak ikinci dönemine başladı ama aslında 1960 seçimlerinde başkan adayı olmak üzerinde yoğunlaşıyordu. Kennedy, Demokrat Parti'nin başkan adaylığı için kendisine rakip olarak çıkan Senatör Lyndon Baines Johnson'ı, kendi yanında başkan yardımcılığı için yarışması konusunda ikna etti.

Frank Sinatra'nın yardımlarıyla -Joseph Kennedy ve mafya lideri Sam Giancana ile danışıklı dövüşerek- Kennedy ve Johnson, hayatları boyunca şanslan yaver gitmeyecek olan Richard Nixon ve Henry Cabot Lodge'u mağlup ettiler. Sinatra, Kennedy döneminde Beyaz Saray'ın sürekli ziyaretçilerinden biri oldu.

On yılın sonlarına doğru Sinatra, New York yer altı dünyasının lideri Joseph Columbo'nun, İtalyan-Amerikalıların özgürlük mücadelesi olarak lanse edilmeye çalışılan, mafya karşıtı hareketi için para toplamak amacıyla Madison Square Gardens'da bir konser verdi. Aynca saf değiştirerek para toplama konusundaki yeteneğini Richard Nixon ve Ronald Regan'ın da hizmetine sundu.

Kennedy'nin 30 Ocak 1961'de Amerika'nın 35. başkanı olur olmaz yaptığı ilk resmi icraat J. Edgar Hoover'ı (Joseph Kennedy'nin eski bir dostu) FBI'ın Allen Dulles'u da CIA'in başına yeniden getirmek oldu. Ayrıca Nazi işbirlikçilerinden Dean Rusk (Rockefeller Vakfı'nın başkanı) dışişleri bakanı ve Robert S. McNamara da (Ford Motor Şirketi'nin başkanı) savunma bakanı olarak kabineye girdiler.

Averell Harriman, Dışişleri bakan yardımcısı ve 'Serbest Elçi' olarak gö-

revlendirildi. Bu arada Johnson, Ulusal Güvenlik Konseyi'ne dahil edildi ve bu sıfatla otuz üç ülkeyi ziyaret etti. Böylece yeni bir 'liberal' takım oluşturan yönetim hızla Vietnem'daki 'danışmanlar'ının sayısını 700'den 15.000'e çıkardı.

Nisan 1961'de, yeni yönetimin görevi devralmasından sadece üç ay sonra, felaketle sonuçlanacak olan Domuzlar Körfezi çıkarması yapıldı ve hemen Kübalı güçler tarafından püskürtüldü; iddiaya göre fiyaskonun sebebi yeni başkanın CIA'e hava desteği kullanması için yetki vermemesiydi. O tarihte CIA'in operasyonlardan sorumlu bölümünün başında eski OSS çalışanı Richard Helms bulunuyordu.

1962'ye gelindiğinde Kennedy, Vietnam'daki ABD'li danışmanların kendilerine ateş açıldığı takdirde cevap vereceklerine dair uyarılar yayınlıyordu. 14 Ekim'de ABD casus uçakları ilk defa, Küba'ya yerleştirilmiş olan ve Amerikan sahillerini hedef alan balistik füzeler olarak rapor edilen şeyi farkettiler. Birleşik Devletler aslında uzun bir süreden beri Sovyetler Birliği'ni, 'dost' ülkelere yerleştirdiği balistik füzelerle kuşatmış bulunuyordu.

Sovyetler'in mukabele amaçlı başlattığı girişim, Sovyetler aslında füze konuşlandırmada Amerika'nın çok gerisinde bulunmalarına rağmen, Birleşik Devletler'e yönelik çok önemli ve acil bir tehdit olarak sunuldu. Domuzlar Körfezi çıkarması ve suikast girişimlerine ek olarak JFK Nisan'da Kuzey Carolina'da, Porto Riko ve Viequez'de 40.000 askerin katıldığı büyük bir tatbikat düzenledi. Bütün bu provakosyonların amacı Moskova'ya, ABD'nin Küba'yı işgal etmek niyetinde olduğunu anlatmaktı.

Kennedy 22 Ekim'de Küba'daki füzeleri halka açıkladı, bu arada Kremlin'le birbirlerine korkunç tehditler savuruyorlardı. Dört gün boyunca ülke Üçüncü Dünya Savaşı'nın kıyısında korku içinde bekledi. Sonunda Sovyetler geri adım attı.

Kriz süresince, raporlara göre, Kennedy'e kişisel doktoru Max Jacobson tarafından 'vitamin' iğnesi yapılıyordu. Bazı iddialara göre iğnelerde metamfetamin ve/veya kokain de bulunuyordu. Dr. Jacobson daha sonra, William Mellon Hitchcock'un mülkü olan ve Timothy Leary ve şirketi tarafın-

dan LSD hareketinin, doğu kıyısındaki üssü olarak kullanılan Millbrook'un müdavimi oldu.

Mellon Hitchcock, Amerikan Alüminyum Şirketi'nin (ALCOA), Gulf Petrol'ün ve Birleşik Çelik Şirketi'nin kurucusu olan Andrew Mellon'un yeğeniydi. Andrew Mellon ayrıca Başkan Harding tarafından hazine bakanı olarak atanmış ve diğer iki yönetim boyunca da bu görevini sürdürmüştür. 1923'te Mellon Planı'nı yürürlüğe koymuş ve sonuçta 1926'da yüksek gelir vergilerinin payı %50'den %20'ye gerilemiştir (Buna Reaganomi diyebilir miyiz?).

1962'de Allen Dulles CIA'deki görevinden alındı ve Eleanor Dulles da Dışişleri'ndeki görevini kaybetti. Frank Wisner da emekli oldu ve sağda solda, içlerinde Martin Bormann'ın da bulunduğu üst düzey Nazilerle nasıl işbirliği yapıldığına dair hikayeler anlatmaya başladı. Wisner evinde merdivenleri çıkarken yukarıdan ateş edilmesi sonucu sağ şakağından vurularak öldü. Bir suikasta kurban gittiğine hükmedildi.

James Forrestal da on beş yıl kadar önce benzer bir biçimde ölmüştü. 1949 yılında Bethesda Donanma Hastanesi'nde yatarken kendini pencereden atmıştı. Forrestal, İkinci Dünya Savaşı sırasında donanma bakan yardımcılığı ve daha sonra da donanma bakanlığı yapmıştı. William Bullitt da bir süre Forrestal'un yardımcılığını yapmıştı.

Forrestal ayrıca Brown Brothers/Harriman'ın başkanlığı ile General Aniline and Film'in ve Dillion Read'in başkan yardımcılığı görevlerinde de bulunmuştu. Dillion Read, Hitler'in yükselişini finanse eden ABD bankalarından bir diğeriydi. Aynen Brown Brothers/Harriman ve Rockefeller'ın Chase Bank'ı gibi Dillion Read'de, John Foster Dulles ve Sullivan&Cromwell'ın müşterisiydi.

1 Kasım 1963'te Güney Vietnam'ın Amerika tarafından yönetime getirilmiş lideri, erkek kardeşiyle birlikte, Averell Harriman ve Kennedy'nin Güney Vietnem'a büyükelçi olarak atadığı seçimlerdeki rakibi Henry Cabot Lodge tarafından organize edilen bir darbe girişiminde suikaste kurban gitti. Üç hafta sonra da Kennedy'nin kendisi henüz başkanlık süresi

daha dolmamışken Dallas'ta konvoyla şehrin içinden geçerken bir suikas ta kurban gitti ve ülke bir travmanın içine düştü.

Frank Sinatra, hipnotize edilerek yönlendirilmek suretiyle siyasi su ikastler işleyen biri tetikçiyi anlatan *Mançurya Kobayı* (*The Manchurian Candidate*) isimli yeni piyasaya çıkmış filminin dağıtımını hemen durdur du. Film yaklaşık yirmi yıl boyunca gösterime girmedi. 24 Kasım'da Amerikan istihbaratıyla ve Santos Trafficante ve Meyer Lansky gibi organize suç patronlarıyla ilişkileri bulunan Jack Ruby isimli bir adam, suikasti gerçekleştiren kişi olduğu iddia edilen Lee Harvey Oswald'ı vurdu. Böylece kanun uygulayıcılarının meselenin iç yüzünü aydınlatmasına imkan tanımadan Oswald'ı susturmuş oldu.

İki hafta sonra Frank Sinatra, Jr.'ın Tahoe Gölü'ndeki Harrah Gazinosu'ndan kaçırıldığının haber verilmesi hayal edilebilecek en bariz hedef saptırma operasyonuydu. Medya bir anda tamamen bu olaya kilitlendi ve Kennedy ile Oswald'ın suikastlerindeki şüpheli yönler bir anda gündemden düştü.

Dört gün sonra Jr. sapasağlam bir şekilde serbest bırakıldı ve neredeyse bütün fidye parası geri ödendi. Normalde basından kaçan Sinatra büyük bir parti vererek bütün basını davet etti -tabii ki onlar da icabet ettiler. Dava, medyayı tamamen meşgul ederek dört haftada sonuçlandırıldı.

Kaçırma işini gerçekleştiren şahıs -Sinatra ailesinin bir dostu- sert bir cezaya çarptırıldı ama sadece dört buçuk yıl hapis yattı ve hapisten çıkar çıkmaz finans çevrelerindeki eski konumunu yeniden kazandı. Yakınlarda bir gazeteciye aynı sosyal çevrede yaşadıkları için Frank, Jr.'la sık sık karşılaştığını söyledi.

Bu fiyasko sahnelenirken Başkan Johnson, Kennedy suikastiyle ilgili şüpheleri ortadan kaldırmak için Warren Komitesi'ni kurdu. Eylül 1964'te Komite -içinde Allen Dulles, Gerald R. Ford ve John McCloy gibi önemli aydınlar da bulunuyordu- bulgularını açıklayarak Oswald'ın suikasti tek başına gerçekleştirdiği yönündeki resmi raporları doğruladı.

Komitede hem Dulles'un hem de McCloy'un bulunması bariz bir ironi

oluşturuyordu. 1951 yılında Almanya'da Yüksek Komiser olarak bulunduğu dönemde McCloy, Nuremberg'de suçlu bulunmuş olan savaş suçlusu Nazilerin çoğunu serbest bırakmıştı. Yirminci yüzyılın en canice suçlarını işleyenler sadece birkaç sene hapis yatmıştı. Dulles'un da Birinci Dünya Savaşı'nın ardından benzer biçimde davrandığı hatırlanacaktır. McCloy ayrıca Rudolph Hess ve Hermann Goering'in kişisel davetleri üzerine katıldığı Berlin Olimpiyat Oyunlan'nda Adolph Hitler'le aynı locaya oturmasıyla da meşhurdur. Bunlara ek olarak bir yıl da Mussolini rejimine danışman olarak hizmet etmişti.

20. Bölüm
İcraatçı, 1963-1969

Lyndon Baines Jhonson 27 Ağustos 1908'de, iddiaya göre fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1924'te Texas, Johnson City'deki Johnson Şehir Lisesi'ni diğer beş mezunla birlikte -ki rahatlıkla bunların çoğunun soy adının da Johnson olduğunu varsayabiliriz- bitirdi. Lyndon bu sırada sadece on altı yaşındaydı, bazıları bunun normalden iki sene erken bir mezuniyet olduğunu düşünebilirler.

Bu erken mezuniyetin ardından Lyndon birkaç yıl ortadan kayboldu. Bu yıllarda, pek de mantıklı olmayan bir şekilde, oradan oraya 'sürüklendiği' iddia edildi. İddiaya göre bu süre boyunca Lyndon birçok sıradan işte çalışmıştı -meyve toplayıcılığı, araba yıkama, otoban inşaatında işçilik, bir restoranda çalışmak gibi. Bu sürüklenme yıllarının ardından 1927'de LBJ Güneybatı Texas Öğretmen Okulu'na kaydoldu.

Sadece bir yıl sonra eski bulaşıkçı, Meksikalı çocukların okuduğu bir okula müdür oldu. Bir yıl sonra da Johnson, en fazla iki yıl devam etmesine rağmen, 1930'da mezun olacağı Öğretmen Okulu'na döndü. Bundan sonra kısa bir süre lise öğretmenliği yaptı.

Bu kısa sürenin ardından öğretmeyi tamamen bıraktı ve Texas'ın etkili Kongre Üyesi Richard M. Kleberg'in özel sekreteri oldu. Johnson bu görevini basamak yaparak kısa süre içinde politik gücün zirvelerine tırmanacaktı ve yukarı doğru attığı her adım başkalarının talihsizlikleriyle eşzamanlı olacaktı. 1937'de bir Kongre üyesinin ani ölümüyle Kongre'de bir kişilik boş yer oluşması üzerine Johnson ilk sıçrayışını yapacaktı.

LBJ oluşan boşluğu doldurmak için yapılan özel seçime katıldı ve seçimi kazandı. Johnson göreve başlamadan önce başkanlık treninde FDR ile birlikte bir yolculuk yaptı ve yemin eder etmez Donanma İşleri Komitesi'ne atanarak başkanla istediği an görüşebilme imtiyazını elde etti. Birkaç sene öncesine kadar oradan oraya sürüklenen adam bunlar olurken otuz yaşında bile değildi.

Dört yıl sonra bir diğer beklenmedik ölüm sonucu, Senato'daki Texas'a ait yerlerden biri boşaldı. Johnson hemen adaylığını açıkladı ve 33 yaşındaki eski meyve toplayıcısına "benim çok çok eski bir dostum" diyen Başkan Roosevelt'in tam desteğini aldı. Görünüşe göre FDR'de meyve bahçelerinde biraz vakit geçirmişti. Ama Johnson koltuğu Vali W. Lee O'Daniel'a kaptırdı.

Bu geçici gerilemenin ardından Kongre üyesi üniformasını giydi ve Donanma İhtiyat Birliği'nde deniz binbaşısı rütbesiyle yedi ay görev yaptı. Bu süre içinde doğal olarak ABD Donanması hakkında bir uzman haline gelen Johnson, Washington'a dönerek Donanma İşleri Komitesi'ne bağlı bir özel araştırma alt komitesinin başına geçti.

1948'de, iyi bir siyasi kariyere sahip olan O'Daniel -ABD Senatosunda üst kademelere kadar çıkmıştı- ortada gözle görünür ciddi bir sebep yokken ve kamuoyu yoklamalarında da önde olduğu halde ikinci kez seçilmek için yarışmaktan vazgeçti. Bu durum için getirilebilecek en akla yakın izah tabii ki, O'Daniel'ın tehdit edildiği ve bu yüzden seçimden çekildiğidir. Ama bu tür olaylar ABD tarihinde asla sorgulanmazlar. Her halükârda, O'Daniel'ın bu cömertliği Johnson'a, Senato'ya girmek için ikinci bir şans verdi.

O'Daniel'in yolundan çekilmiş olmasına rağmen Johnson ilk ön seçim-

de rakibi Coke Stevenson'un oldukça gerisinde kaldı. Ve eğer Coke adındaki birini seçimde yenemezseniz siyasi kariyeriniz ciddi bir sorunla karşı karşıya demektir. Johnson'ın sevilmemesinin sebebi bir Demokrat olarak kabul edildiği halde bir önceki sene ultra-gerici Taft-Harley İş Yasası'nın lehinde oy kullanması ve insan hakları yasa tasarısına şiddetle karşı çıkmasıydı.

Harikulâde bir biçimde, Johnson (kelimenin tam anlamıyla) seçimi çalarak sadece seksen yedi oy farkla bir zafer kazanmayı başardı. Deliye dönen Stevenson mahkemeye başvurarak seçime itiraz etti ama Johnson galip geldi ve bir sonraki sene yemin ederek göreve başladı ve hemen Ordu Hizmetleri Komitesi'ne atandı.

Sadece iki sene sonra çiçeği burnunda senatör ve Johnson Cityli eski aylak, uzun süredir Senato'da çoğunluk lideri olan Senatör Scott Lucas'ın beklenmedik bir şekilde sandalyesini kaybetmesi ve parti denetçisinin onun yerini almasıyla, parti denetçisi konumuna yükseldi. Bundan iki yıl sonra da yeni lider (artık azınlık lideriydi) Ernest McFarland beklenmedik bir şekilde sandalyesini kaybetti. Eski araba yıkayıcısı daha ilk dönemini tamamlamadan Senato'nun azınlık lideri oluvermişti.

1953'te Johnson eski bir geleneği yıkarak göreve yeni başlayan 'Demokrat' senatörlerin gözde komitelerden en az birine üye olabilmelerini sağladı. İddiaya göre LJB bunu gerçekleştirebilmek için bir çok kıdemli senatörü 'gönüllü' olarak istifa etmeleri için 'ikna' etmişti. Görünüşe göre onlara rededemeyecekleri bir teklif yapmıştı.

1955'te LBJ ikinci dönemine yeni başlamışken Demokratlar Senato'da kontrolü ele geçirdi ve Johnson'ı çoğunluk lideri, bazılarına göre tepedeki en güçlü adam yaptılar. 2 Temmuz'da iddiaya göre Virginia'da yaygın damar tıkanıklığı rahatsızlığı geçirdi ve birkaç hafta kalacağı Bethesda Donanma Hastahanesi'ne nakledildi. Buradan Texas'taki çiftliğine giderek ortadan kayboldu ve yılın geri kalanını inziva da geçirdi.

1960'da Demokrat parti başkan adaylığı ön seçiminde John Kennedy'e meydan okudu. Kaybetti ama başkan yardımcılığı için anlaşarak JFK'in ya-

nında yerini aldı. Başkan yardımcısı olarak Johnson, Ulusal Güvenlik Konseyi üyeliğinde ve Ulusal Havacılık ve Uzay Konseyi Başkanlığı görevinde bulundu. Senatör olarak ABD'nin Kore'ye müdahalesini desteklediği gibi başkan yardımcısı olarak da Vietnam'a müdahalesini hararetle destekledi.

Üç yıl sonra bir başka adamın beklenmedik ölümü sonunda Johnson politik merdivenin son basamağına tırmandı -Başkan Kennedy'nin. Kennedy'nin döneminin son yılını başkan olarak geçiren LBJ, büyük ölçüde rakibi Barry Goldwater'ın seçmenlere son derece sevimsiz gelen ultra-gerici kampanyası nedeniyle yeniden seçildi.

Ama gerçekte, bir konuşmada Yunan büyükelçisine söylediklerinden de anlaşıldığı gibi Johnson'ın görüşlerinin Goldwater'ınkilerden pek de farkı yoktu: "Parlamentonuzun da Anayasanızın da canı cehenneme. Amerika bir fildir Kıbrıs da bir pire... Eğer başbakanınız bana demokrasiden, parlamentodan ve anayasadan bahsederse, parlamentosuyla anayasası pek uzun ömürlü olmaz.

Johnson ayrıca Endonezya'da 500.000 ila 1.000.000 arasında insanın ölümüne yol açan bir darbe girişimine destek verdi ve Birleşik Devletler tarafından oluşturulmuş olan kukla rejimi devirmek amacıyla başlayan bir halk ayaklanmasını bastırmak için Dominik Cumhuriyeti'ne Amerikan Deniz Piyadelerini gönderdi. Ve Şubat 1965'te Kuzey Vietnam'a yönelik düzenli bombardımanlar başladı. Senenin sonunda yaklaşık 200.000 kişilik bir Amerikan gücü bölgeye yerleşmişti.

Bu sefer sadece bir formaliteden ibaret olmasına rağmen Johnson yakın bir dostu ve uzun bir süredir Washington'daki komşusu olan FBI Başkanı J. Edgar Hoover'ı hızla yeniden atadı. 1960'ların ortalarında üç insan hakları çalışanının ortadan kaybolmasının ardından Hoover ırkçılıkla suçlanan güneyde yeni bir FBI bürosu açtı.

Hoover'ın amacı eylemcilerin haklarını korumak değil bu hareketlerin içine sızarak istihbarat toplamaktı. Adamları, ayrıca büyümekte olan savaş karşıtı hareketlerin, devrimci Siyah Panterlerin ve Amerikan Yerli Hareketlerinin içine sızmışlardı.

Bu operasyonların devamını garanti altına almak amacıyla LBJ, FBI başkanının yaş haddinden emekliliğini askıya alarak onu ömür boyu kurumun başkanı yaptı. Johnson ayrıca emekli olduğu iddia edilen Allen Dulles ile onun himayesindeki William Buckley'i insan hakları çalışanlarına karşı işlenen suçları 'araştırmaları' için güneye gönderdi.

LBJ'nin politik kariyeri 1968'de hayatındaki önceki icraatlarıyla taban tabana zıt bir şekilde bitti. Mükemmel politik hayvan -zirveye, yapması gereken hiçbir şeyi yapmayarak tırmanan bu eşsiz insan- şaşırtıcı bir kararla ikinci dönem için yarışmayacağını açıkladı ve Richard Nixon'ın yükselmesinin önünü açtı.

21. Bölüm
Kurbanlık Kuzu, 1969-1974

Richard Milhouse Nixon bir Kuveykır* ailesinin çocuğu olarak 9 Ocak 1913'te Yorba Linda, California'da dünyaya geldi. Bir Kuveykır okulu olan Whittier College'ı bitirdikten sonra 1936'da Duke Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Dick mezuniyetin ardından ünlü bir yerel hukuk firmasında çalışmaya başladı.

1941 civarlarında, Amerika'nın İkinci Dünya Savaşı'na girmesiyle birlikte Nixon Birleşik Devletler Donanması'na katıldı ve 1946'da, doğal olarak, deniz binbaşısı rütbesiyle ordudan ayrılana kadar vaktinin çoğunu Güney Pasifik'teki bir adada geçirdi. 1945'te ele geçirilen Nazi dökümanlarının incelenmesiyle görevlendirildi ve Allen Dulles'la ortaklaşa çalışarak Dulles'un müşterilerinin Naziler olduğunu gösteren belgelerin ortadan kal-

---

* 17. Yüzyılda George Fox (1624-1691) tarafından kurulmuş Hıristiyanlık'tan kopmuş bir dini harekettir. Fikirlerinden dolayı mahkemeye çıkarılan George Fox titremeye başladığı için takipçilerine "Titreyenler (Quakers)" adı verilmiştir, ç.n.

dırılmasını sağladı.

Eve döndükten sonra Nixon, ABD Kongresine girebilmek için seçimlere katıldı. Allen Dulles tarafından finanse edilen ve rakiplerini komünistlikle suçlamaya dayanan bir kampanya yürüttü. Marifetli Dick seçimi kazandı ve 1947'de 33 yaşında genç bir Kongre üyesi olarak Temsilciler Meclisi'ne girdi. Burada Meclis Eğitim ve İş Komitesi'nde görev yaparak Taft-Hartley iş yasasının çıkmasına yardımcı oldu, ayrıca Avrupa'yı Yeniden Yapılandırma Programı'na yardımcı olan özel bir komitede de görev aldı.

Aynı yıl Dulles kardeşler genç Nixon'ı alarak savaş sonrası Almanyasında faaliyet gösteren faşist 'özgürlük savaşçıları' hücrelerini gezdirdiler. Nixon ayrıca kapı komşusu Walter Bedell Smith'le de yakın bir dostluk kurdu. Dick ve Pat ayrıca sık sık John Foster ve Janet Dulles'un evine akşam yemeğine gitmeye başladılar.

1948'de Whittaker Chambers -*Time* dergisinin yazar ve editörlerinden- Nixon'ın Meclis Amerika Karşıtı Eylemler Komitesi'ne ifade vererek dışişleri görevlisi Alger Hiss'i komünist olmakla suçladı. Yeniden seçildikten sonra, J. Edgar Hoover'ın yardımlarıyla, Nixon ikinci döneminin büyük kısmını büyük bir enerjiyle Hiss'in davasını takip etmekle geçirdi ve bu süreç sayesinde ulusal ölçekte tanınan bir sima haline geldi. Foster Dulles bunlar olurken sık sık Nixon'la konu hakkında görüştü, hatta tanık olarak ifade de verdi.

1950'de Nixon, Senato seçimlerine katıldı ve yine ağdalı, komünizm karşıtı bir kampanya yürüttü. Bu, Nixon'ın hayatının bundan sonraki on sekiz yılı boyunca kazanacağı son seçim olacaktı. Bir sonraki yıl yemin ederek California Senatörü oldu. Aynı yıl Nixon kanlı faşist, Romanyalı sanayici Nicolae Malaxa ile ortaklaşa Whitter, California'da Western Tube Şirketi'ni kurdu.

Malaxa ülkeye Nixon'ın yardımıyla girdi. Nixon, Senato'dan Malaxa'nın ABD'de sürekli kalabilmesini sağlayan bir kanun çıkardı. Ortak girişimleri -Bewley, Knoop ve Nixon'ın hukuk firmasıyla aynı adrese sahipti- tamamen hayali bir şirketti. Buna rağmen Nixon, Malaxa'nın gerçekte var olmayan fabrikasının milyonlarca dolarlık vergi borcunu sildirmeyi ba

şardı.

1952'de yeni yeni palazlanan acemi senatör, başkan yardımcılığı için General Eisenhower'la birlikte seçimlere katıldı. İki adayın seçimle gelinen bir görevde geçirdikleri süre toplam beş yıldı. Şaşırtıcı olamayan bir biçimde Nixon gene komünizm karşıtı bir kampanya yürüttü.

Kampanyada ayrıca savaştan sonra bulundukları yerlerden kovulan ve Amerika'da kendilerine kucak açılan pro-faşist gruplar da kullanıldı. Yeni yönetimin ilk yılında göçmen yasaları Nazi Partisi üyelerinin hatta eski *SS* personelinin ülkeye girişine imkan tanıyacak biçimde değiştirildi.

1956'da ikinci dönem için seçime girdiklerinde Nixon gene komünizm karşıtı bir kampanya yürüttü. Başkan yardımcısı olarak geçirdiği sekiz yılın önemli kısmını 'iyi niyet' elçisi adı altında yurt dışı gezilerine çıkarak geçirdi.

1960'da on yıl sonra ilk defa kendi adına katıldığı seçimlerde Nixon, Kennedy/Johnson ikilisine yenildi. Bunu 1962'de California eyaleti valilik seçimini Edmund G. Brown'a kaybetmesi izledi. Dickey hızla seçilemez olduğu yönünde bir şöhret kazandı.

Ama 1968'de onu durduracak kimse yoktu. En önemli Demokrat rakibi Robert F. Kennedy 1968'de, daha Demokratların Kongresine bile çıkamadan, bir başka 'kaçık' tarafından öldürüldü. Suikasti gerçekleştirdiği iddia edilen Sirhan Bishara Sirhan, CIA'in hipnotize uzmanı William Jennings Bryan'ın eski 'hasta'larından biriydi.

Sonuçta Demokrat Parti'nin adayı, Kennedy'e göre oldukça zayıf bir isim olan Hubert Humphrey oldu. Sonucu biraz daha garantilemek için sözde demokrat George Wallace seçime bağımsız olarak girdi ve Demokratların oylarını böldü.

Nixon kampanya stratejisi olarak çok sayıdaki göçmen pro-faşist grubun liderlerini -ki bunların çoğu, CIA'in İkinci Dünya Savaşı sonrasında geliştirdiği Paperclip Projesi kapsamında Amerika'ya getirilmiş ve kullanılmışlardı -kibarca 'Etnik Komite' olarak adlandırılan şeyi oluşturmada kullanmıştı.

Nixon'ın seçim zaferinin ardında bu komite Cumhuriyetçi Ulusal Komite'nin daimi bölümlerinden biri haline geldi. Bu operasyonu organize eden adamın adı George Bush'tu. 1969'da Richard Nixon, Birleşik Devletler'in 37. başkanı olarak göreve başladı. İlk atamalarından biri Henry Kissinger'ı Ulusal Güvenlik Konseyi'nin başına getirmek oldu. Bir diğeri de, tabii ki, J. Edgar Hoover'ı FBI'in başına getirmekti.

Kissinger 1923'te Almanya'nın Furth kentinde doğdu ve iddiaya göre Nazi zulmünden kaçarak, 1938'de ABD'ye geldi. İkinci Dünya Savaşı boyunca 970. Karşı Casusluk Birliği'nde görev yaptı ve Almanya'nın savaş sonrası askeri hükümetinde görev alarak Nazilerin ABD istihbarat servisleri tarafından kullanılmasına ait kayıtları tuttu. 1954'te Kissinger, Harvard'da doktora yaptı ve burada ders vermeye başladı. Kissenger, yabancı öğrencilerin istihdam edilerek CIA başkanı Allen Dulles'a üst düzey danışman olarak yetiştirilmelerini amaçlayan bir istihbarat programı üzerinde çalışıyordu.

Henry 1957'de 'kazanılabilir nükleer savaş' nosyonunu ortaya attı ve 1959'da Harvard Savunma Çalışmaları Programı'nın başına geçerek Eisenhower, Kennedy ve Johnson yönetimlerine danışman olarak ayrıca John D. Rockefeller, Jr.'ın beş oğlu ve Abby Aldrich tarafından kurulan Rockefeller Vakfı'na da bu kurum için birçok araştırmalar yaparak hizmet etti. Üstelik, iddiaya göre Kissinger, Meyer Lansky'nin ortaklarından biriydi.

Nixon göreve, 500.000'in üzerinde Amerikan askerinin fiilen içinde olduğu, Vietnam Savaşı'nı bitireceğine söz vererek gelmişti. Haziran 1969'da bu yönde sembolik bir hareket yaparak 25.000 askeri geri çekti. Ama bir süre sonra yönetimin amacının savaşı çok daha kızıştırmak olduğu ortaya çıktı.

Nisan 1970'de Nixon, Kamboçya'nın ABD ve ARVN kara birlikleri tarafından işgaline yetki verdi. Operasyonun beyni Kissinger'dı; böylece 17 Nisan 1975'te Kızıl Kimmerler'in ve Pol Pot'un yönetime gelmesinin yolu açılıyordu. Ama bunların gerçekleşmesi için bir milyonun üzerinde Kamboçyalı'nın ölmesi gerekecekti.

Aynı yılın Eylül'ünde Nixon, Kissinger ve CIA başkanı Richard Helms, Şili'yi nasıl 'kurtaracakları'nı tartışmak için toplandılar ve her ne pahasına olursa olsun 'ekonomiyi canlandırmaya' karar verdiler. Sonuç, kanlı bir darbeyle demokratik yollarla seçilen Başkan Salvador Allende'nin devrilerek yerine General Augusto Pinochet liderliğindeki faşist bir yönetimin kurulması oldu.

Helms 1966'dan beri CIA'in başındaydı, Johnson tarafından göreve getirilmiş ve Nixon döneminde de konumunu devam ettirmişti. Bundan otuz yıl önce Helms -*United Press* muhabiri kimliğiyle- Adolph Hitler'le bir röportaj yapmıştı. 1942'de Donovan'ın OSS'ye aldığı ilk isimlerden biriydi. Ayrıca Mellon ailesinin eski bir dostu ve Paul Mellon'un Virginia'daki malikânesinin müdavimlerinden biriydi.

Haziran 1971'de Nixon, Kongre'ye 'uyuşturucuya karşı savaş' ilan ettiğini açıkladı, bu sonraki otuz yıl boyunca sayısız Amerikalı'nın hayatını karartacak bir savaştı. Aynı yıl Laos'un işgali için yetki vererek Güneydoğu Asya'daki savaşı daha da genişletti. Laos da yüzbinlerce insana mezar olacaktı.

1971'de kamuoyu baskısı sonucunda Hoover, kırk yedi yıldır sürdürdüğü ve bu süre içinde sekiz başkan eskittiği FBI'deki görevini bıraktı. Senenin başlarında, arazideki bir FBI bürosuna gizlice girilip Hoover'ın ülke içindeki istihbarat operasyonlarında kullandığı *Gestapo* taktiklerine ait detayların bulunduğu dosyalar çalınarak kamuoyuna açıklanmıştı.

Ama Hoover görevi bırakmak niyetinde değildi ve iddiaya göre Nixon onu görevden almaktan korkuyordu. Sorun yaşlı faşistin yönetimdeki kırk sekizinci yıldönümünü kutlamadan kısa bir süre önce ölü bulunmasıyla çözüldü. Ölüm sebebi daha önce teşhis edilememiş kalp rahatsızlığı olarak açıklandı.

1972'de Nixon yeniden seçilmek için çalışmalara başladı ve kısa bir süre sonra ulusal televizyonda barışın sağlandığını duyurdu. Anlaşma müzakereleri Henry Kissinger ve -Paul Mellon'un damadı ve 1920'lerden beri Harriman imparatorluğunda çalışmakta olan- David Bruce tarafından yürü-

tülmüştü. Vietnam'da en az iki milyon insan hayatını kaybetti ve Laos ve Kamboçya'da hayatlarını kaybedenler bu rakama dahil değildir.

1973'te Nixon, CIA'in başına William Colby'i atadı. Colby İkinci Dünya Savaşı süresince OSS'de hizmet etmiş ve savaştan sonra da bir sürü gizli kapaklı işin yürütüldüğü İtalya'da CIA'in istasyon şefliğini yapmıştı. Altmışların sonlarında Vietnam'daki meşum Phoenix Programı'nı -bu program Nazilerin ünlü *Einsatzgruppen* ölüm mangaları model alınarak oluşturulmuş bir işkence ve suikast programıydı- yönetti.

Watergate hortlağı o çirkin kafasını uzattığında Nixon'ın başkanlığı kara bulutlarla kaplanmaya başlamıştı. Watergate skandalı, 'Tesisatçılar (Plumbers)' adlı özel bir birim -Henry Kissinger tarafından, Pentagon'daki dosyaların sızdırılması üzerine kurulmuştu- tarafından bir yere gizlice girilmesi gibi önemsiz gibi görülen bir olayla başladı ve Nixon yönetiminin yıkılmasıyla sona erdi, nereden bakarsanız bakın bu, hükümetin kontrol ve denge sisteminin düzgün işlediğinin ve araştırmacı gazeteciliğin çarpıcı bir örneğiydi.

Ama bu hezimetin daha doğru bir açıklaması bize biraz daha farklı bir senaryo sunuyor. Kanıtların çoğu Nixon'ın dışarıdan farkedilen bir hata ve bunun sonucunda oluşan bir baskıdan çok içeriden tezgahlanan bir komplonun kurbanı olduğunu gösteriyor. Göz ardı edilmemesi gereken bir gerçek, hikayeyi patlatan Bob Woodward'un, hikayeyi yakalayan acemi muhabir olmadan kısa süre önce Donanma İstihbarat Birimi'nde raportör olarak çalıştığıdır (Bob'un editörü Ben Bradlee'nin ve yayıncısı Katherine Graham'ın da istihbarat servisleriyle yakın bağlantıları vardı).

Nixon, başkanlığını kurtarmak için kararlı bir mücadele yürüttükten sonra 9 Ağustos 1974'te görevi bıraktı. Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'ın ısrarları sonucu bir gün önce istifasını açıklamıştı. Amerika bir kez daha derin bir güven bunalımı ve inkisarı hayale terkedilmişti. Nixon tarafından çok fazla düşmanı olan Spiro Agnew'un yerine atanan Gerald Ford devrik başkanın yerini aldı ve 9 Eylül'de devrik başkan için koşulsuz af çıkardı.

22. Bölüm
Mançurya Başkanı, 1974-1977

Leslie Lynch King, Jr. 14 Temmuz 1913'te Nebraska, Omaha'da doğdu. Michigan Üniversitesi'nden 1935'te mezun oldu ve hukuk okumak üzere Yale Üniversitesi'ne kaydolmadan önce, anlaşılamayan bir şekilde, adını Gerald Rudolph Ford, Jr. olarak değiştirdi -aslında Gerald Rudolph Ford, Sr. diye biriyle hiçbir bağı yoktu.

Yeni vaftiz edilen Ford, Yale'de okurken, hayatında hiç boks yapmadığı halde boks antrenörü olarak işe alındı. Ford, Yale'den 1941'de mezun oldu, ama neden öğrenimini ancak altı yılda tamamlayabildiğini kimse bilmiyor. Mezuniyetin ardından Gerry, üniversiteden bir arkadaşıyla bir hukuk bürosu açtı.

Bu girişim çok kısa ömürlü oldu ve Ford, Aralık 1941'de ABD Donanması'na kaydoldu. Savaş süresince bir uçak gemisinde görev yaptı ve -tahmin ettiğiniz gibi- deniz binbaşısı olarak eve döndü. Daha sonra bir süre modellik yaptı ve bu arada Harry Conover'la -moda girişimcisi ve ünlü kapak kızı Candy Jones'un kocası- aynı odayı paylaştı.

Jones sonradan -amatör hipnotizmacı ve ünlü bir radyo programcısı

olan kocası Long John Nebel'in yardımıyla- aslında kendisinin hipnotizma yoluyla kontrol edilen bir CIA ajanı olduğunu ve modellik kariyerinin ajan olarak yürüttüğü görevleri gizlemek amacıyla düzenlendiğini keşfedecekti. Jones'un deneyimlerini detaylı olarak anlatan bir kitap 1976'da, Jones'un CIA'in hipnotizma uzmanı William Jennings Bryan'la olan bağlantısı açığa çıktıktan kısa bir süre sonra yayınlandı. Bryan daha sonra Las Vegas'ta bir otel odasında ölü bulundu.

1948'de, King (Eyvah! Ford demek istemiştim) Conover'ın kapak kızlarından biriyle evlendikten kısa süre sonra Michigan'ı temsil etmek üzere ABD Kongresine seçildi. Hemen CIA'in ödeneklerini düzenleyen alt komiteye atandı ve ayrıca birkaç etkili alt komitede daha görev aldı. Sonraki yirmi beş yıl boyunca bu işlerle uğraştı.

1963'te Ford, Cummhuriyetçilerin parti meclis grubuna seçildi ve aynı yıl içinde Warren Komitesi'nde görev aldı. Komitenin sözcüsü seçildi ve bir örtbas etme girişimi olduğu her halinden belli olan John Kennedy suikastının resmi açıklamasını utanmadan onayladı.

Ford 1965'te meclis azınlık lideri oldu ve Richard Nixon tarafından 11 Ekim 1973'te dürüstlüğüyle ilgili söylentiler çıkan Spiro Agnew'ın yerine başkan yardımcısı olarak atanana kadar bu görevi yürüttü. İki ay sonra Ford yemin ederek yeni görevine başladı.

9 Ağustos 1974'te itibarını kaybeden Nixon'ın görevi bırakmasıyla Ford ya da King ya da adı her neyse ABD'nin 38. başkanı oldu ve böylece ilk defa ne başkan ne de başkan yardımcısı seçilmiş bir adam başkan oldu. Ford boşalan başkan yardımcılığı görevine, savaş sırasında OSS'nin Güney Amerika istasyon şefliğini yapan, burada Nazi tankerlerini Standard Oil'in ürettiği uçak yakıtıyla dolduran ve yerel Nazi Partisi'ne ofis kurmaları için yer kiralayan Nelson Rockefeller'ı atadı.

Rockefeler'ın diğer dört kardeşi de -John, David, Winthrop ve Laurence- ikisi ordu ikisi de donanmada olmak üzere İkinci Dünya Savaşı'na katılmışlardı. Kesin olarak hepsi de istihbarat ajanıydı. David daha sonra 1970'de Dış İlişkiler Konseyi (CFR) üyesi oldu ve 1973'te Zbigniew Bre-

zinski ile birlikte bu komitenin bir şubesi olan Üçlü Komisyon'u (TLC) kurdu.

Göreve geldikten beş ay sonra Ford CIA'in yolsuzluklarını araştırmak üzere Nelson Rockefeller'ın başkanı olduğu ve üyeleri arasında Ronald Reagan'ın da bulunduğu bir komite atadı. Şaşırtıcı olmayan bir biçimde ararştırmalar aklamaya dönüştü, ama gene de komitenin nihai raporunda şunlar yer aldı:

"1940'lardan bu yana CIA, insan davranışlarını etkileyen çeşitli uyuşturucuların özellikleri ve bu uyuşturucuların istihbarat faaliyetlerinde nasıl kullanılacağı ile ilgili araştırmalarda bulunmaktadır... Uyuşturucu programı, CIA'in insan davranışlarını kontrol yöntemlerini araştıran daha geniş çaplı bir programının parçasıdır. Diğer araştırmalarda radyasyonun, elektrik şokunun, psikolojinin, psikiyatrinin, sosyolojinin ve taciz materyallerinin etkileri incelenmektedir."

1975'in 30 Nisanında Ford, aslında hepsi istihbarat ajanı olan tüm Amerikalı 'siviller'in düşmek üzere olan Saygon'u terketmelerini emretti. Ayrıca, çoğunluğu daha sonra bir diğer pro-faşist göçmen grubu olarak Amerika'ya yerleştirilecek olan 237.000 aşırı anti-komünist de hava yoluyla şehirden tahliye edildi.

Aynı yılın Eylül'ünde Ford'a yönelik iki suikast girişiminde bulunuldu. Girişimlerin ikisi de California'da yapıldı. Herhangi biri başarılı olsaydı Rockefeller, başkan ya da başkan yardımcısı seçilmeden başkan olan ikinci adam olacaktı.

6 Kasım 1975'te Başkan Ford ve Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, Endonezya Başkanı Suharto'ya bir ziyarette bulundular. Bir gün sonra Endonezya güçleri Amerika'nın sağladığı silahlarla komşu ada Doğu Timor'u işgal etti ve bu zayıf ulustan 200.000 kişinin hayatını kaybedeceği bir kan banyosu başladı.

1976'da Cumhuriyetçi Parti başkan adaylığı için Ford'un karşısına Ronald Reagan çıktı ama Gerry, rakibini bertaraf etmeyi başardı. Ama, Rockefeller'ı atıp yerine Bob 'Viagra' Dole'u getirmesine ve böylece çeyrek

yüzyıl boyunca Cumhuriyetçi partinin başkan adaylığı listesinde Bob Dole ya da bir George Bush olmasını garantiye almasına rağmen, seçimi kaybetti. Beyaz Saray'ı Jimmy Carter'a kaptırmasının ardından Ford, bir CIA paravanı olarak kabul edilen Amerikan Girişim Enstitüsü'nün kurucu üyelerinden biri oldu.

Ford'un Cumhuriyetçi Parti'nin önde giden adayı Ronald Reagan'la bir ortak-başkanlık için pazarlık yaptığı rivayet edildi ama 1980 yılında bu alışılmadık başkan yardımcılığı anlaşmasının basına sızmasıyla anlaşma suya düştü. Onun yerine George Bush, başkan yardımcısı/ortak-başkan olarak seçildi.

23. Bölüm
Taşralı Hödük, 1977-1981

James Earl Carter, Jr. 1 Ekim 1924'te, Georgia, Plains'te, ırkçı ve siyasetle içli dışlı bir babanın oğlu olarak dünyaya geldi. 1941'de bir yıl devam ettiği Georgia Teknik Enstitüsü'nden ayrılarak Georgia Southwestern Üniversitesi'ne kaydoldu. Buradan da bir yıl sonra ayrıldı.

Carter daha sonra ABD Deniz Harp Akademisi'ne kaydoldu ve buradan 1946'da mezun oldu. Mezuniyetinin ardından bir donanma denizaltısına tayin oldu ve kısa bir süre sonra Amiral Hyman George'un -Kongre'nin kendisi hakkındaki yaş haddini kaldıran özel izni sayesinde aralıksız altmış üç yıl hizmet etmiş olan üst düzey bir donanma istihbarat subayı- emrinde çalışmaya başladı.

Savaş sonrası yıllarda Rickover, Oak Ridge Nükleer Laboratuvarı'nda yürütülen Manhattan Projesi'nin başkan yardımcılığını yaptı ayrıca ABD Atom Enerjisi Kurumu'nun Donanma Reaktörleri Bölümü şefliği ve ABD Donanmasının Nükleer Güç Bölümü başkanlığı görevlerini yürüttü. Genç Jimmy Carter en iyiler tarafından eğitiliyordu.

1953'te Carter, iddiaya göre babasının mağazasını ve yer fıstığı çiftliğini devam ettirmek için donanmadan istifa etti. Yedi yıl sonra yerel okulun

yönetim kuruluna girerek politik kariyerine mütevazi bir başlangıç yaptı. Bundan iki yıl sonra da Georgia eyalet senatosuna seçildi.

1966'da Jimmy, valilik için hazırdı, ama ilk girişiminde Demokrat Parti'nin ön seçiminde üçüncü olarak büyük bir hezimet yaşadı. Dört yıl sonra Carter intikamını aldı, ön seçimde eyaletteki zenci oyların sadece %10'unu almasına neden olan ırkçı bir kampanya yürüttü.

Yine de valilik kendisine verildi ve hemen ulusal basında kendisinden sıkça 'Yeni Güney'in sembolü olarak söz edilmeye başlandı -aslında bu tamamiyle kendisini seçtiren Eski Güney'in bir taktiğiydi. Ve sıklıkla dürüstlüğün yönetime dönüşünün sembolü olarak övülmeye başlandı ki Watergate skandalının patlak verdiği günlerde bu oldukça puan getirici bir özellikti.

Carter'ın, valiliğinin ilk döneminin ortalarında başkanlığı düşünmeye başladığı söylenir ve ilk dönemi sona ermeden de adaylığını resmen açıkladı. Siyasetteki tecrübesizliği artı bir değer olarak sunuldu: Carter dışarıdan gelip Beyaz Saray'ı temizleyecek isimdi.

Bu 'eski iyi çocuk' propagandasını sürdüren Carter atanmış rakibi Gerald Ford'u az bir farkla yenerek ABD'nin 39. başkanı oldu. Zaferin nedeni, ironik olarak, Carter'ın ülkedeki Afro-Amerikan oyların %90'ını toplamasıydı.

Yeni Başkan, kampanyası sırasında birçok söz vermişti -gerçi biraz muğlaktılar- ama bu sözlerin hiçbiri tutulmadı. Çok fazla büyümüş olan savunma bütçesini kısacağına ve deniz aşırı silah satışını sınırlandıracağına dair vaatlerde bulunmuştu ama başkanlığı döneminde her ikisi de düzenli olarak artmaya devam ettiği -Carter'ın bir soykırıma dönüşmüş olan Vietnam Savaşı'nı uzun süre desteklediği düşünüldüğünde bu belki de fazla şaşırtıcı bir gelişme değildi.

Carter ayrıca alt ve orta sınıfların yükünü hafifletecek bir vergi reformu gerçekleştireceğini de söylemişti ama bu da boş bir vaatten ileri gitmedi. Carter, Cumhuriyetçi seleflerinin ekonomi politikalarını sürdürdü ve -Demokrat seleflerinin aksine- göstermelik sosyal refah programları bile sun-

madı.

Taşralı hödük de sonunda kendini skandalların kucağında buldu. Bütçe Yöneticisi Bert Lance ve Amerika'nın Birleşmiş Milletler'deki Büyükelçisi Andrew Young görevi bırakmak zorunda kaldılar. Kardeşi Billy, Carter'ın dışişleri tarafından terörü destekleyen ülkeler listesine alınan Libya'dan 220.000$ alırken yakalandı.

Yönetimin Adalet Bakanı Benjamin Civiletti, Billy lehine davaya müdahale etmekle; Genelkurmay Başkanı Staff Hamilton kokain kullanmakla; Hazine Bakanı G. William Miller, görevini kötüye kullanmakla suçlandı. Washington'daki temizlik böyle yapılıyordu.

1979'daki petrol krizi de eklenince Carter yönetimi Amerika için tam bir hayal kırıklığına dönüştü. Tıbbi tedavi için Birleşik Devletler'e iltica eden Şah'ın iade edilmesini talep eden İranlı öğrencilerin Kasım ayında 53 Amerikalıyı rehin alması yönetime inen son darbe oldu.

Carter'ın sonunu kesinleştirmek için Reagan'ın kampanyasını yürütenler -aralarında muhtemelen George Bush ve kampanyanın başında bulunan William Casey- Ekim 1980'de Paris'te İranlı temsilcilerle görüşerek silah satımı karşılığında rehinelerin serbest bırakılmasının geciktirilmesi için müzakerelerde bulundular. Rehinelerin durumunda hiçbir ilerlemenin kaydedilmemesi ve John Anderson'ın 'üçüncü aday' olarak ortaya çıkması sonucunda Carter, 1980 seçiminde ağır bir yenilgiye uğradı.

24. Bölüm
Aktör Başkan, 1981-1989

Ronald Wilson Reagan, Illınois, Tampico'da 6 Şubat 1911'de dünyaya geldi. Ronnie, Eureka Üniversitesi'nden mezun oldu ve birkaç yıl ortadan kayboldu. Sonunda 1936'da Iowa, Des Moines'te yerel bir radyo istasyonunda spor spikeri olarak ortaya çıktı.

Bir sene sonra Reagan yirmi beş yıl sürecek olan (daha doğru bir ifadeyle elli iki yıl sürecek olan) bir aktörlük kariyerine başlamak için Hollywood'a doğru yola koyuldu. Daha sonra başkanı olacağı sinema oyuncuları sendikasında da aktif bir şekilde çalıştı ve şüpheli 'komünistler'in sendikalardan atılmaları için yoğun bir çaba gösterdi.

Tuhaf biçimde, aynı tarihte başka bir adam daha geldi ve figüranlarınkinden başlayarak sendikalarla ilgilenmeye başladı. Sendikaları konrtol altına aldıktan sonra da yıldızlarla ilgilenmeye başladı. Adamın adı Bugsy Siegel'dı ve Lansky çetesi için çalışıyordu.

Siegel bir yandan lüks içinde yaşayıp Jack Warner, Clark Gable, Cary Grant, Gary Cooper, Jean Harlow ve çocukluk arkadaşı George Raft gibi ünlülerle düşüp kalkarken diğer yandan da Los Angeles'ta kumarhaneler ku-

ruyor; Meksika ve California'da da eroin ve afyon kaçakçılığı ağları oluşturuyordu.

Siegel ayrıca vaktinin önemli bir kısmını da Kontes Dorothy Dendice Taylor DiFrasso ile geçiriyordu. 1939'da kontesle İtalya'daki DiFrasso malikânesini ziyarete gitti. Burada Benito Mussolini, Hermann Goering ve Joseph Goebbels gibi misafirleri ağırladı ve daha sonra hemen Hollywood'a dönerek buradaki faaliyetlerine devam etti.

Mussolini'nin organize suçun şiddetle karşısında olduğu ve gücü ele geçirir geçirmez mafyaya karşı açık bir 'savaş' başlattığı söylenir. Ama gerçekte Mussolini'nin savaşının amacı -Luciano çetesinin ve daha sonra Adalet Bakanı Robert Kennedy'nin de yaptığı gibi- organize suçu ortadan kaldırmak değil, aradaki rekabeti ortadan kaldırarak suç örgütlerini devletin tam kontrolüne sokmaktı.

Il Duce'nin Luciano'nun arkadaşı ve daha sonra New York'un patronu olan Vito Genovese ile yakın ilişkisi vardı. Vito 1937'de yargılanmamak için ABD'den anavatanı İtalya'ya kaçtı ve savaş süresince Mussolini'nin güvenilir bir müttefiki oldu. Savaştan sonra Amerika'ya getirilmeden önce -idddiaya göre yargılanması için getirilmişti ama kısa süre içinde davalar düştü ve Vito Lansky'nin sendikasındaki güçlü konumuna yeniden kavuştu- ABD ordu istihbaratı için çalıştı.

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından William Casey -savaş sırasında OSS'nin Berlin bölümünde çalışmıştı- New York'ta, ABD istihbarat servisleri tarafından Paperclip Projesi kapsamında istihdam edilen Nazi istihbaratçılarının yerleştirilmesine yardım için paravan olarak kullanılan, Uluslararası Kurtarma Komitesi'ni organize etti.

Casey bir süre sonra Ronald Reagan'ı, 'Kurtarma' komitesinin para toplama amacıyla kurulan bir başka istihbarat paravanı, Özgürlük Savaşı Organizasyonu'nda halkla ilişkiler sorumlusu olarak işe aldı. 1954'te Reagan, General Electric şirketinde çalışmaya başladı. Bir televizyon programı sunuyor ve ülkeyi dolaşarak GE çalışanlarına komünizm ve sendika karşıtı konuşmalar yapıyordu.

On yıl sonra Reagan ulusal televizyona çıkarak Amerikalıları başkan adayı Barry Goldwater'ı desteklemeye çağıran ateşli bir konuşma yaptı. Ama çoğu seçmen Goldwater'ı aşırı uçta ve tehlikeli biri olarak görüyordu. Bunun önemli nedenlerinden biri de genç William Rehnguist'in yaptığı ultra-gerici konuşmalardı.

1962'ye kadar Demokrat parti üyesi olan Reagan daha sonra faşist Rehnguist'i Yüksek Mahkeme Başhakimliği'ne getirerek kutsayacaktı. Yeni Cumhuriyetçi Reagan, Edmund Brown'ı yenerek ve Richard Nixon'ın yenilgisinin intikamını dört yıl sonra alarak 1966'da California Valisi oldu. Reagan 1970'de ikinci kez seçildi.

Sekiz yıllık valilikten sonra Reagan CIA'deki yolsuzlukları araştırıyormuş gibi yapmak için Rockefeller'a katıldı. 1976'da Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adaylığı için Ford'la yarıştı ve kaybetti. Dört yıl sonra adaylığı kazandı. Başkan yardımcısı adayı George Bush'tu.

'Üçüncü aday' John Anderson'un yardımları ve hayal kırıklığı içindeki halkın büyük kısmının seçimlere katılmaması sonucu Reagan, Birleşik Devletler'in 40. başkanı oldu. Yemin töreninde Reagan'ın kampanya müdürü olan Philip Guarino'nun arkadaşı, güçlü P2 Locası'nın -CIA, İtalyan İstihbaratı ve organize suçla derin bağları bulunan gizli pro-faşist organizasyon- kurucusu Licio Gelli de bulunuyordu.

Reagan'ın 'Mutfak Kabinesi'nde Nazilerin kimyasal savaş uzmanı Otto Ambros'u Birleşik Devletler'e getiren Peter Grace de yer alıyordu. Albay Albert Wedemeyer -Charles Lindbergh'e Nazilerin cephane fabrikalarını gezerken tercüman olarak eşlik eden kişi- özel askeri danışman olarak atanmıştı. William Casey CIA'in başına getirildi. Casey daha önce Nixon döneminde Tahvil Borsası Dentleme Kurulu (SEC) başkanlığı ve dışişleri bakan yardımcılığı yapmış ayrıca Ford'un dış istihbarat danışma kurulunda yer almıştı.

Yeni yönetim, Ekonomiyi İyileştirme Yasası'yla yüksek gelir düzeyine sahip kişi ve kuruluşların üzerindeki vergi yükünü azalttı; mesleki eğitime, üniversite kredilerine, gıda ve tıbbi programlara, özürlülere yapılan yardım-

lara, bakımevlerie ve huzurevlerine ayrılan ödenekleri düşürdü.

Reagan yıllarında ayrıca çevre ve sağlıkla ilgili standartlar gözardı edildi ve birçok sanayi kolu özerkleştirildi. Anti-tekel yasaları askıya alındı, askeri harcamalar artırıldı ve binlerce endüstriyel işkolu ortadan kalktı. Bu arada insan hak ve özgürlükleri de ağır yaralar aldı.

1983'te Ronnie, Kissinger'ı, yönetimin, sürgündeki Nazilerin eğittiği ölüm mangalarını ve diğer birçok örtülü savaş metodunu aktif olarak desteklediği, Orta Amerika'yla ilgili bir ulusal komisyonun başkanlığına atadı. Aynı yıl Ross Perot'a -dokuz yıl sonra bir 'yabancı' olarak ortaya çıkacaktı- başkanın dış istihbarat danışma kurulu üyeliği görevi verildi.

Gene aynı yıl H. Norman Schwarzkopf idaresindeki ABD birlikleri, ABD'nin kontrolündeki devlet başkanını deviren bir darbenin ardından Grenada'ya gönderildi. İşgalin, adadaki Amerikalı tıp öğrencilerinin hayatlarını kurtarmak için olayların gelişimiyle eşzamanlı olarak planlandığı söylendi ama eldeki veriler operasyonun en az iki yıl önce planlandığını gösteriyordu.

1984'te Reagan, oldukça sönük bir kampanya yürüten rakibi Walter Mondale'u rahatça yenerek ikinci kez seçildi. İkinci döneminin başlamasından kısa bir süre sonra Reagan Almanya'daki Bitburg mezarlığını ziyaret etti ve Waffen SS'lerinin aziz hatırasına bir çelek koydu. 1986'da, bir Batı Alman diskosunun bombalanmasına cevap iddiasıyla, birkaç Libya şehrine sürpriz bir gece saldırısı düzenledi.

Reagan ve Bush yıllarına, üst üste gelen ve aralarında yukarıda bahsettiğimiz Ekim sürprizinin, İran/Kontra komplolarının, Promis yazılım skandalının, kokain/Kontra bağlantısı haberlerinin, BCCI skandalının ve alınan borçların çarçur edilmesinin de bulunduğu birçok skandal damgasını vurdu. Medya bir yandan sayısız iddiaları örtbas etmek ve yalanlamak için yoğun bir enerji sarfediyor diğer yandan da kendi oluşturduğu 'Teflon Başkan'ı hayranlıkla izliyordu.

25. Bölüm
Şanslı Oğul, 1989-1993

George Herbert Walker Bush 12 Haziran 1924'te Massachusetts, Milton'da doğdu. Babası Prescott Bush Birinci Dünya Savaşı'nda istihbarat subaylığı yapmıştı. Babasının babası Samuel P. Bush, Savaş Endüstrisi Kurulu Askeri Donanım, Hafif Silahlar ve Cephane Bölümü'nün başkanlığını yapmıştı, söylentilere göre de ateşli silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bush 1942'de Massachusetts, Andover'deki seçkin Phillips Akademisi'nden mezun oldu. O tarihlerde babası ve anne tarafından büyük babası George Herbert 'Herb' Walker, Brown Brothers/Harriman Şirketi'nin yan kuruluşları vasıtasıyla Nazi Almanyası'yla işbirliği ile suçlanma ihtimaliyle karşı karşıyaydılar.

Bazılarına göre aile onurunu kurtarmak için Bush Donanmaya yazıldı ve söylendiğine göre pilot olarak görev yaptı. Hikayeye göre Bush'un uçağı Pasifik'te vuruldu ama Bush kendini fırlatıp kurtarmayı başardı. Ama diğer mürettebat onun kadar şanslı değildi, uçakla birlikte Pasifik'e çakıldı.

Bush 1945'de ülkeye döner dönmez Başkan Franklin Pierce'ın torunlarından Barbara Pierce ile evlendi ve Yale Üniversitesi'ne kaydoldu.

1948'te mezun olduktan sonra, gûya, petrol işinde çalışmak için Texas'a gitti. 1953'te ortaklarıyla Zapata Petrol Şirketi'ni ve bir sonraki yıl gene ortaklarıyla Zapata Offshore Şirketi'ni kurdu.

Zapata'nın offshore girişimleri, genellikle istihbarat kuruluşlarının paravan şirketleri olarak faaliyet gösteriyorlardı ve pek de rastlantı eseri olmayan bir biçimde Rockefeller'ın Standard Oil'ının petrol arama kontratları için fiyat teklifinde bulunuyorlardı. 1962'de Bush Cumhuriyetçi Parti'nin Harris kenti başkanı oldu; aynı yıl babası William Casey ile birlikte New York merkezli 'think tank' kuruluşu Ulusal Strateji Enformasyon Merkezi'ni kurdu.

1964'te Bush, Senato'ya girebilmek için ilk seçimine katıldı ve ağır biçimde yenildi. İki yıl sonra hedeflerini daha mütevazi hale getirdi ve aşırı muhafazakâr ve zengin bir bölgenin meclisteki temsilcisi olmak için seçime girdi. Richard Nixon'ın yardımıyla Bush seçimi kazandı ve Nixon'ın Beyaz Saray'a seçilmesinin ardından iki yıl daha bu görevi yürüttü.

Bush 1970'de bu görevinden ayrıldı, Senato'ya girebilmek için bir kez daha seçime girdi ve bir kez daha yenildi. Seçilme özürlü Bush yine de Başkan Nixon ve Ford tarafından kendisini kamuoyunun gündeminde tutacak üst düzey görevlere yollandı, bunların ilki 1971'de ABD'nin Birleşmiş Milletler Büyükelçisi olarak atanmasıydı.

Daha sonra, kamuoyunun önünde Nixon'a görevi bırakması çağrısında bulunacağı, Cumhuriyetçi Parti'nin Ulusal Komitesi'nin başkanlığına atandı. Bush 1974'te Çin'in başkenti Pekin'deki ABD İrtibat Bürosu'nun başına getirildi. Son atanması Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nın (CIA) başkanlığına getirilmesiydi. Bu görevini sürdürdüğü yıllarda, 1983'te tekrar karşılaşacağı Manuel Noriega isimli bir adamı misafir olarak ağırlıyordu.

1980'de Bush, Ronald Reagan'la birlikte girdiği seçimi kazandı ve Başkan yardımcısı oldu. Göreve başlamadan önce ticari işlerini, güvendiği dostu William S. Farish III'e devretti. William, Farishlerin Nazilerle işbirliği yaptıklarının kamuoyuna açıklanmasının hemen ardından babasının ve dedesinin ard arda ölmeleriyle dört yaşında muazzam bir servetin varisi ol-

muştu.

Hayatta kalan Farish, İngiltere kraliçesine ABD ziyaretleri sırasında ev sahipliği yapmasıyla ve şampiyon safkan atlarını Kraliyet Ailesinin atlarıyla çiftleştirmesiyle meşhurdu. *Los Angeles Times,* Bush'un da Kraliçe Elizabeth'in on üçüncü göbekten kuzeninin torunu ve Kral III. Henry'nin doğrudan torunu olduğunu yazıyordu.

Sekiz yıl sonra Bush, Cumhuriyetçilerin başkan adayı oldu. Yirmi yıl sonra ilk kez kendi başına girdiği bir seçimi kazandı, öncesinde en son kazandığı da sadece bir yerel seçimdi. Kampanya stratejisinde Nixon döneminde kullanılan aynı faşist göçmen grupları kullanıyordu.

Bush'un Cumhuriyetçi Parti'nin Ulusal Komitesi'nin Etnik İrtibat Bölümü'ndeki bağlantılarından bazılarının eski Naziler olduğu ortaya çıkınca küçük çaplı bir skandal patlak verdi. Listede benzer durumda bulunan çok isim vardı ama onlar sevgili medya o sırada başka tarafa baktığı için farkedilmemişlerdi.

Başkan yardımcısı olarak Bush ilerinin kral-boy'u olacak Dan Quayle'i seçmişti. Bu anlamsız ikili seçimi kazandı -zayıf bir rakibin beceriksiz bir kampanya yürütmesi sayesinde- ve George Bush, 1989'da ABD'nin 41. başkanı oldu. İlk yılını doldurmadan 24.000 kişilik bir ABD gücünü eski dostu Manuel Noriega'yı tutuklamaları için Panama'ya gönderdi.

1990'da Haiti'nin seçimle işbaşına gelmiş lideri Jean Bertrand Aristide, ABD'nin eğittiği Haiti ordusu tarafından yönetime geleli henüz sekiz ay olmuşken devrildi ve adada faşist yönetim yeniden kuruldu. Aynı yıl Almanya -ABD'nin teşvikiyle- Hırvatistan'ı Yugoslavya'dan ayrılması için cesaretlendirdi.

Almanya, İkinci Dünya Savaşı'ndaki kukla rejimin bayrak ve sembollerini alan, yeni Hırvat devletini hemen tanıdı. On yıl boyunca İkinci Dünya Savaşı'ndan beri aktif olan yer altındaki faşist örgütler Litvanya, Macaristan, Romanya ve Batı Avrupa'nın büyük kısmında yer yüzüne çıktı.

17 Ocak 1991'de Başkan Bush, daha önce görülmemiş vahşilikteki büyük askeri saldırı Çöl Fırtınası'nı Irak halkına karşı başlattı. Bu, ABD sal-

dırganlığının tüm haşmetiyle -ama sterilize bir biçimde- canlı olarak dünyaya izletilmesi ve on yıl boyunca delice şişirilmiş savunma bütçelerinin ne kadar öldürme gücü satınalabileceğinin gösterilmesiydi.

Operasyon, Bush'un ününü artırdı -saldırıyı yöneten soykırımcı H. Norman Schwarzkopf'la birlikte- ama bu başkanlığını sürdürmesine yetmedi. 1992'de Bush'un ulusal seçimleri kaybetme rahatsızlığı nüksetti ve Beyaz Saray'ın kontrolünü Clinton'a teslim etti.

26. Bölüm
Hiçbir Yerin Kral-Boy'u, 1993-2001

William Jefferson Blythe IV, Arkansas, Hope'ta 19 Ağustos 1946'da dünyaya geldi. Sonraları babası olan adamın, iddiaya göre bir satıcıydı, gizlice birkaç kez daha evlendiğini ve başka çocuklarının da olduğunu öğrenecekti. Büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülen genç Billy'e bir süre sonra William Clinton adı verilecekti.

1963'te Clinton, Ulusal Gençlik'in, Gül Bahçesi'nde Başkan Kennedy ile görüşmek üzere Washington'a göndereceği Arkansas'ın iki delegesinden biri olarak seçildi. Sonraki yıl liseyi bitiren Clinton, Washington'a giderek ünlü Georgetown Üniversitesi'ne girdi. Burada uluslararası ilişkiler okudu ve Senato Dış İlişkiler Komitesi'nde staj yaptı.

Dört yıl sonra mezun olan Clinton, Rhodes bursuyla, daha da prestijli olan Oxford Üniversitesi'nde okumak üzere İngiltere'ye gitti. Oxford'da geçirdiği iki yılın ardından ülkeye dönerek Yale Üniversitesi, Hukuk Fakültesi'ne girdi. Arkansas, Hope'tan fakir biri için oldukça etkileyici bir akademik kariyer.

16 Ekim 1972'de Clinton, Alaska'ya giden uçağa yetişmeye çalışan Meclis çoğunluk lideri Hale Boggs'u arabasıyla havaalanına bıraktı. Uçak

gideceği yere hiçbir zaman varamadı, yolda parçalandığı söylendi, ama resmi raporlara göre enkaz asla bulunamadı. Boggs 1964'te "LBJ'nin Meclis-'teki adamı" olarak bilindiği yıllarda Warren Komitesi'nde yer almıştı.

O tarihten beri Komite'nin bulgularını yüksek sesle eleştiriyordu. Boggs 'tek kurşun teorisi'ni sorgulamış ve Hoover'ın FBI'ını, Kongre üyelerine Warren Raporunu kabul etmeleri için şantaj yapmak amacıyla onlara karşı yoğun casusluk ve dinleme faaliyetleri yürütmekle açıkça suçlamıştı.

Bill 1973'te Yale'den mezun oldu ve ders vermek üzere Arkansas, Fayetteville'deki Arkansas Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne gitti. Hillary Rodham, hukuk fakültesini yeni bitirmiş olan Bill'in ilerideki karısı, Kongre'deki, Watergate skandalını araştırıyormuş gibi yapan bir gruba katıldı.

Clinton 1974'te Temsilciler Meclisi'ne girebilmek için ilk defa bir seçime katıldı ama kaybetti. İki yıl sonra şansı daha yaver gitti ve eyalet başsavcısı seçildi. Bu seçimi kazanmak çok daha kolaydı, özellikle kimsenin otuz yaşındaki bu acemi politikacıya rakip olma zahmetine girmediğini düşündüğümüzde. Bunda ilginç bir taraf yok.

İki yıllık kısa bir başsavcılık döneminin ardından Clinton 1978'de valilik için adaylığını koydu ve kazandı. Bir sonraki yıl, otuz iki yaşında, vali oldu. Vali olarak en önemli başarılarından biri otoyol programıydı. Ülkedeki, yüksek miktarda uyuşturucu ve silahı geçirmek için son derece elverişsiz olan yolları düzeltmişti.

İki yıl sonra Clinton yeniden seçilmeyi başaramadı. Popülaritesindeki düşüşün sebeplerinden birisi, Başkan Carter'ın, 18.000 Castro-karşıtı Kübalı göçmeni Arkansas, Fort Smith yakınlarındaki eski bir ordu kışlasına yerleştirme planını ateşli bir şekilde desteklemesiydi.

Clinton 1982'de yeni bir stratejiyle oyuna döndü: Siyah oyları avlamak. Strateji işe yaradı ve Clinton eyaletteki ölçülebilir Afro-Amerikan oyların %95'ini alarak yeniden vali seçildi. Yemin töreninden kısa bir süre sonra Arkansas, Mena yasa dışı silah ve para operasyonları için önemli bir aktarma noktası haline geldi.

1984'te Clinton yeniden seçildi ve Mena operasyonları gizli bir kontr-

gerillâ kampını kapsayacak şekilde genişledi. Valinin yeni kurduğu Arkansas Geliştirme Finans Merkezi, ilk kredisini 1985'te kendisini Park on Meter Inc. olarak adlandıran bir şirkete verdi. Bu kuruluşun başında Web Hubbell'ın kayınbiraderi 'atıcı' Ward bulunuyordu.

Zamanında Rose Hukuk Bürosu'nda Hillary Clinton'la birlikte çalışan ve daha sonra başsavcılığı döneminde Clinton'ın yardımcılığını yapan Hubbell, kredinin Park on Meter'a verilmesini sağlamıştı. Daha sonra bazı araştırmacılar bu şirketin kontrgerillalar tarafından kullanılacak kimyasal ve biyolojik silahları üretmek için gizli anlaşmalar yaptığını iddia edeceklerdi.

1986'da Clinton yeniden, bu kez dört yıllığına, vali seçildi ve Ulusal Valiler Derneği'nin başkanı oldu. Dört yıl sonra tekrar seçildi ve bu kez Demokrat Yönetim Konseyi'nin başkanlığına getirildi. Son döneminin yarısına gelmeden Clinton, dönemi tamamlayacağına dair olan sözünü bozdu ve başkanlık yarışının içine atladı.

Başkanlık kampanyasına başlamasının üzerinden çok geçmeden Mena'daki Kontra operasyonlarına dair söylentiler ortalıkta gezinmeye başladı. Önce *Time* 15 Nisan'da "*Bir Karalamanın Anatomisi*" isimli bir haber yayınlayarak iddiaları asılsız olmakla niteledi ve bir skandalı patlak vermeden etkisiz hale getirdi. Salak Jerry Brown dışındaki bütün adayların yarıştan çekilmesi sonucu Clinton Demokrat Parti adaylığını kolayca kazandı.

Pamela Churchill Harriman, hem Randolph Churchill'in hem de Averell Harriman'ın eski karısı, Virginia, Middleburg'daki malikânesinde düzenlediği bağış toplama gününde Clinton'ın -iç politikalar üzerinde yoğunlaşan, geniş sosyal reformlar ve halk yararına yeni harcamalar vaadeden- kampanyası için üç milyon dolar topladı.

Bu arada Cumhuriyetçi Parti'de aşırı sağcılar sahneye çıkıp partiyi bölüyorlardı. Başka bir yerde 'yabancı' H. Ross Perot bağımsız adaylığını koyuyor ve yaz geldiğinde Cumhuriyetçi oyları bölme misyonunun dışına taşarak, hesapta olmayan bir biçimde, anketlerde her iki büyük parti adayınında önünde gidiyordu. Bu planın bir parçası değildi.

Dolayısıyla Perot, Temmuz ayında yarıştan çekildi ve desteğinin önemli

bir kısmını kaybetti. Ama Ekim'de yeniden seçime katıldığında hala Bush'dan oy çalabilecek kadar desteğe sahipti. Clinton sonunda üçlü yarışı oyların sadece %43'ünü alarak kazandı ve 1993'te ABD'nin 42. başkanı oldu.

Göreve geldikten sonra Clinton ordudaki suç-karşıtı bir yasa çıkararak ölüm cezasının uygulanmasını serbest bıraktı ve eyaletlere 100.000 ek polis memuru almaları için ödenek sağladı; sonuçta idam cezalarının infazı ve hapse atma oranları roket hızıyla fırladı.

Clinton ayrıca dışarıya silah satışını ve Amerikan hapishanelerinin özelleştirimesini de hızlandırdı. Hayali terörizm canavarıyla savaşmaya daha fazla para ayrılmasını sağlayan bir anti-terörizm yasası çıkarıldı ve böylece yabancıların sınırdışı edilmesi de kolaylaştırıldı. Yönetim ayrıca Haiti'deki gizli operasyonlara yetki verdi, Somali'deki birliklerin sayısını iki katına çıkardı ve bu arada Irak'taki soykırıma dönüşen bombalamalara ve ambargoya devam etti.

Sudan, Afganistan bombalanıyor ve bu arada Rvandan'daki soykırım görmezden geliniyordu. 'Serbest' ticarete dair antlaşmalar hararetle destekleniyor ve onaylanıyordu, NAFTA 1993'te onaylanmıştı ve GATT'da 1994 seçimlerinden sonra eski üyelerle özel bir oylama yapılarak Kongre'den geçirilmişti.

Aynı yıl CIA, Arnavutluk'ta yeni bir üs kurdu ve beş yıl sonra Yugoslavya'ya düzenlenecek hava bombardımanlarına gidecek komplolar başlamış oldu. Eylül 2000'de Clinton, ikinci döneminin sonuna yaklaşırken, Elliot Roosevelt, Jr. -FDR'nin torunu- George W. Bush'un kampanyasını desteklediğini açıkladı. Kasım'da, seçimden birkaç gün önce 'yabancı' Ross Perot da seçilmiş oğula desteğini açıkladı. Ve hikaye devam etti.

3. Kısım
İllüzyon Politikalarına Dair Başka Maceralar

Faşist devlet, ulusu kontrolü altında tutar ama bireye sınırlı bir özgürlük alanı bırakır; birey her türlü gereksiz ve zararlı özgürlükten men edilmiştir ama kendisine gerekli olan kadarına sahiptir, bu durumda karar alıcı güç birey değil sadece devlettir.

Benito Mussolini, 1932

27. Bölüm
Psikoloji Profesörlerimin Öğrettiği Yalanlar

(Yeni) teknolojiler, toplumun gittikçe artmakta olan bir bölümünü, bütün alışılmışın dışındaki hareket tarzlarının hastalık belirtisi olduğu ve bilimsel olarak normal kabul edilen davranışların gittikçe daralan bir standardı olduğu yönünde şartlandırıyorlar... Yeni programlar ve teknolojiler sağlık kurumlarını, üniversiteleri, hastaneleri, ilaç endüstrisini, devletin tüm katmanlarını ve örgütlü psikiyatriyi (ki büyük ölçüde devlet tarafından oluşturulmuştur) içine alan ve gittikçe büyümekte olan bir müesses nizamın parçalarıdır... Davranışçılara göre 'ideal'; paronayak'ın gördüğü bir yanılsamadır. Böylece, kimsenin, hareketlerinin maniple edildiğinin farkına varamayacağı ve dolayısıyla hiçbir karşı koymanın da mümkün olamayacağı sorunsuz bir sistem ortaya çıkar... Artık hiçbir dayatma bireye adaletsiz ya da keyfi gelmeyecek ve dolayısıyla insanlar hiçbir şeye isyan etmeyi hayal edemeyecekler. Bu tür hayaller kurmak delilik olarak kabul edilecek. Zamanla hayal edebilme yetisinin kendisi de ortadan kalkacak. Yaşadığımız hayat, artık değişik hayat tarzları arasında en iyi olan değildir; var olan tek hayat tarzıdır.

Peter Schrag, *Zihin Kontrolü,* Pantheon, 1978

UCLA'nın psikoloji bölümünü bitirdim. Mezuniyet kayıtlarımın nerede olduğunu bilmiyorum ama eminim ulaşılması zor bir yerlerde dosyalamışlardır. Gerçi bunun fazla da bir önemi yok. İş bulmada önemsiz olduğunu söylemeye çalışmıyorum, elbette önemlidir. Benim önemsemeyişimin sebebi bu diplomanın bana psikoloji alanında yeterli bilgi düzeyine eriştiğim iddiasıyla verilmiş olması ve benim daha sonra gerçeğin hiç de öyle olmadığını anlamamdır.

Bu öğrenmek için gayret göstermediğim anlamına gelmiyor. Aslında bana ezberlettikleri şeyleri onlara geri söylemekte oldukça başarılıydım, hatta onur derecesiyle mezun oldum. Hayır asıl sorun -UCLA'nın psikoloji bölümünün abartılı ününe rağmen- profesörlerimden hiçbirinin bana psikolojinin gerçekte neyle ilgilendiğini öğretmeye çalışmamasıydı.

Eğitimimdeki birçok boşluğu kendi çabamla doldurmuş olmama rağmen şimdi çok daha iyi bir anlayışa sahibim. Üstelik bu anlayışa ulaşmam, sahte bilgilerle ağzıma bir parmak bal çalınan üniversitede geçirdiğim dört yıldan çok daha kısa bir sürede oldu. Toplum bu yolla edinilen bilgiye pek itibar etmiyor dolayısıyla üniversite sonrası eğitimim için bir diploma alamadım. Ama neye mâl olursa olsun bana öğretilen bazı bilgileri gözden geçirmem gerektiğini düşünüyordum.

Bana *öğretilen* şeylerden biri John Watson'ın psikolojinin saygın isimlerinden biri olduğu ve 'davranışçılık'ın kurucusu kabul edildiğiydi. Kariyerine 1908 yılında John Hopkins Üniversitesi'nde psikoloji profesörü ve psikoloji laboratuvarı yöneticisi olarak başlayan Watson'ın belki de en kayda değer araştırmaları 1918 yılında, o tarihlerde büyük ölçüde araştırılmamış bakir bir alan olan bebeklerle ilgili çalışmalara eğilmesiyle başladı.

Watson, sadece 'küçük Albert' adıyla bilinen bir bebeği bir tür korku tepkisine şartlandırdı ve bunun ardından zafer sevinci içerisinde 'insan doğmaz, inşa edilir' kuralını ilan etti. Watson on yıl sonra o tarihlerde çocuk yetiştirmenin İncili kabul edilen *Bebeklerin ve Çocukların Psikolojik Terbiyesi* (Psychological Care of Infant and Child) isimli kitabı kaleme alarak, daha sonra Dr. Spock tarafından giyilecek olan cüppeyi sırtına geçirdi.

Maalesef bu hikayeyle ilgili ders kitaplarımda es geçilen bazı noktalar var. Bunlardan biri Küçük Albert'in sıradan bir çocuk olmayıp aslında iyi doktorumuzun kendi gayri meşru çocuğu olduğudur. Peki bu çocuk bakımı uzmanının kendisi nasıl bir babaydı? Görünüşe göre pek iyi bir baba değilmiş: Albert Watson küçüklüğünde babasının elinde öyle travmalara maruz kalmıştı ki akıl baliğ olduktan kısa süre sonra intihar etti.

Watson ilk karısıyla iğrenç bir şekilde boşandığı sırada, John Hopkins Üniversitesi'ndeki görevinden çoktan ayrılmıştı. Muhtemelen karısının, Watson'ın deneyleri arasında hemşiresini hamile bırakmasının ve aşklarının biricik meyvesine işkence yapmasının açığa çıkmasından duyduğu rahatsızlık bu süreci hızlandırmıştı.

Watson, 1921 yılında, bebeklere travmalar yaşatarak elde ettiği davranış yönlendirme tekniklerini toplum düzeyine taşımak için Madison Avenue'ye gitti ve modern progadanda da (özür dilerim reklamcılıkta) çığır açtı. Ve bu rezil hikayedeki bütün diğer karakterler gibi, çalışmalarını ABD istihbarat servislerinin teşvik ve sponsorluğunda gerçekleştirdi.

Dr. Watson'ın öncülüğünü yaptığı davranışçılık ekolünün bir diğer saygın ismi B.F. Skinner idi. Skinner -İkinci Dünya Savaşı sırasında ilk dönem füze yönlendirme sistemlerinde kullanılmak üzere güvercinlerin eğitimlerini araştırması için Savunma Bakanlığı'ndan burs almıştı (bütün bu pisliği kafamdan uydurmuyorum)- 1945'te 'Hava Karyolası' adını verdiği, özellikle küçük çocuklara yönelik olarak tasarlanmış bir algı engelleme hücresi icat etti.

Skinner da Watson gibi kendi çocuğunu bir insan kobay olarak kullanarak hayatının ilk iki yılını ısısı termostat kontrolüyle hep aynı seviyede tutulan, ses geçirmez, insanlarla temasın engellendiği bir odada geçirmesine neden oldu. Skinner, üstadını adım adım takip ediyordu; Debby Skinner da, Albert Watson gibi, yirmili yaşlarında intihar etti.

1948'de Skinner Harvard'a geçti, böylece Dr. Martin Orne -Donanma Hipnoz Araştırma Komitesi Başkanı ve Hafıza Kaybı Sendromu Kurumu'nun önemli üyelerinden- gibi aydın simaların birikimlerinden faydala-

nabilecekti. Skiner ve Orne -Timothy Leary ve Richard Albert'in de aralarında olduğu Harvard'daki sayısız isim gibi- CIA'den ve ABD Ordusundan yüklü ödenekler alıyorlardı.

Skinner, 1971'de hiç sıkılmadan, özgürlüğün ve onurun modası geçmiş kavramlar olduğu distopik bir toplumu savunduğu *Özgürlüğün ve Onurun Ötesinde* (*Beyond Freedom and Dignity*) isimli faşist hicvi yayınladı. Bu sayede *Time* dergisine kapak oldu ve *New York Times,* eserini yılın kitabı seçti.

Dr. Henry Murray de o tarihlerde Harvard'ın kadrosunda bulunuyordu; Leary'nin, Sanrılatıcı İlaç Araştırma Programı'nı ve CIA'in finanse ettiği diğer bir çok araştırmayı yönetiyordu. Bu adam UCLA'da geçirdiğim yıllarda o derece putlaştırılmıştı ki lisans programının neredeyse tamamı sadece bu adamın sözüm ona parlak çalışmaları üzerinde yoğunlaşmıştı. Ama tabi Murray'ın istihbarat servislerinin adamı olduğu söylenmiyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda Vahşi Bill Donovan tarafından işe alınan Murray, OSS'nin Kişilik Değerlendirme Bölümü'nün başına getirilmişti.

Murray'ın kişisel değerlendirme alanına en önemli katkısı -Konusal Algılama Testi (TAT)- aslında ABD askeri/istihbarat kompleksi için geliştirilmişti. Murray, savaştan sonra, CIA'in insan zihnini kontrol edebilmenin değişik yollarını araştıran MK-ULTRA projelerinde kilit rol oynadı. Harvard'da geçirdiği günlerde en iyi araştırma nesnelerinden biri Theodore Kaczynski isimli genç bir lisans öğrencisiydi.

Murray'den daha da saygın bir isim, UCLA'nın Psikiyatri Bölümü ve prestijli Nöropsikiyatri Enstitüsü'nün başkanı olan, Dr. Louis Jolyon West idi. Dr. West de MK-ULTRA programının önde gelen üyelerinden biriydi ve sonunda Hafıza Kaybı Sendromu Kurumu'na katılmıştı. Dr. West'in ordu/istihbarat çevreleriyle ilişkisi en geç, ABD Hava Kuvvetleri tarafından finanse edilen, esir düşmüş askerlerin işkenceye dayanabilmeleri ile ilgili araştırmaları yürüttüğü 1958 yılında başlar.

Eğer askerlerin işkenceye dayanmaya şartlandırılmalarının, araştırmalar sırasında bu işkenceleri *uygulamadan* nasıl mümkün olabileceğini me-

rak ediyorsanız cevap basittir: Mümkün değil. West birkaç yıl sonra, Oklahoma Şehri Hayvanat Bahçesi'nde oldukça sevilen bir file tam 30.000 mikrogram LSD* enjekte ederek yaptığı deneyle kısa süreli bir ün kazandı; Tusco'nun aşırı doza reaksiyonu hemen ölmek oldu.

West 1964 yılında, o tarihte Lee Harvey Oswald'ı öldürmekten yargılanan, Jack Ruby isimli adamın 'aklî durumu'nu değerlendirmekle görevlendirildi. West Ruby'nin halüsinasyon gördüğüne hükmetti. Buna sebep Ruby'nin saçma bir şekilde Başkan Kennedy suikastinin perde arkasında bir tür faşist komplo olduğuna inanmasıydı. Dr. Jolly -meslektaşları arasındaki adı buydu- Ruby'e 'mutluluk hapları' verilmesini emretti. Ruby daha sonra, ısrarla kendisine kasıtlı olarak bulaştırıldığını iddia ettiği, kanser sonucu öldü. Bu görevi ifa ettikten sonra doktorumuz sonunda olan bitenin farkına varamayan 'nesneler'e ilaç vererek LSD'nin oluşturacağı kültürü doğal ortamda 'gözlemleyeceği' Haight'te kendisine bir sığınak buldu.

Muhtemelen West'in ününü borçlu olduğu olay 1972 yılında o tarihte California Valisi olan Ronald Reagan'a, Santa Monica Dağları'ndaki, yerleşim yerlerinden uzakta, terkedilmiş bir füze test alanında, bir Şiddet Araştırma ve Azaltma Merkezi kurulmasını önermesi olmuştur. Bu merkezin ilk üyeleri arasında daha önce Dr. David Cameron'un baş asistanlarından biri olan Leonard Rubenstein ve gene Cameron için çalışmış olan Güney Amerikalı iki doktor da vardı. Bu doktorlardan biri şok odasını diğeri de beyin cerrahi odasını yönetiyordu. Doktorlar daha önce Paraguay ve Şili'deki 'alıkoyma merkezleri'nde çalışıyorlardı yani daha az resmi bir ifadeyle Nazi göçmen gruplarının kontrolündeki işkence/sorgulama merkezlerinde çalışıyorlardı.

Üyeler arasında kısa süre önce şehir 'ayaklanmaları'na çözüm olarak lobotomiyi* sunan üç kişilik beyin cerrahi ekibinin elemanı Dr. Frank Ervin

* (Liserjik asidin dietil amidi) şizofreni ve benzeri akıl hastalıklarında kullanılan kuvvetli, sanrılatıcı ilaç, ç.n.

*· Bazı beyin hastalıklarını tedavi için beynin iki yarısının ortadan kesilerek ayrılması ameliyatı, ç.n.

de vardı. Merkez, California'nın yargı güçleriyle işbirliği içerisinde çalışıyordu ve ABD Kanun İcra Yardım Yönetimi ve Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü'nden (Bu iki kurum Nixon Yönetimi'nin teşvikleriyle 1970'lerde sıkı bir işbirliği içine girdiler ve MK-ULTRA projelerinin finansmanında önemli rol oynadılar) büyük bağışlar alıyordu. Merkezde, çoğunluğu West'in Nöropsikiyatri Enstitüsü'ndeki öğrencileri arasından seçilmiş olan psikologlar, doktorlar, sosyologlar ve bunlara ilaveten avukatlar, polis memurları, gözaltı memurlan ve din görevlileri çalışıyordu.

Merkezin amacı 'suça meyilli' olanları bulmak ve 'yanlış yola sapmadan' ve içlerindeki şiddet eğilimi harekete geçmeden önce bunlan tedavi etmekti. Ekibin inancına göre suça meyilli insanlar birkaç faktör temelinde tanımlanabilirdi: Sosyoekonomik statü (fakir), yaş (genç), etnisite (zenci) ve cinsiyet (erkek). Uygulanması düşünülen tedavi yöntemleri arasında elektro-şok, kimyasal yolla hadım etme, deneysel ilaç tedavisi ve beyin cerrrahisi -daha yaygın adıyla lobotomi (beynin ön loblarının 'cerrahi' yöntemlerle yok edilmesi)- bulunuyordu.

İşin garibi lobotomi, Dr. Egaz Moniz tarafından 1935 yılında faşist Portekiz'de bir sosyal kontrol aracı olarak geliştirilmişti. Bir yıl sonra James Watts ve Walter Freeman yöntemi Amerika'ya taşıdılar. Freeman 4000'in üzerinde lobotomi yapmakla övünüyordu ki bunları tamamı şu 'durum'larda yapılmıştı: Korku, kaygı, depresyon, obsesyon, zorlayıcı dürtüler, uyuşturucu bağımlılığı ve cinsi sapıklık.

Savaş sonrası yıllarda lobotomi büyük bir ticari sektör haline geldi, Ordu Emeklileri İdaresi, yöntemi çok faydalı buldu ve savaşla ilgili 'rahatsızlık'ları bulunan eski ordu mensuplarına hararetle tavsiye etti. Yöntemin mucidi Moniz 1939'da eski bir hastası tarafından vurularak kısmi felce mahkum oldu ve bir diğer eski hasta yarım kalan işi tamamlayarak Nobel ödüllü Moniz'in hayatına noktayı koydu.

Ugo Cerletti tarafından 1938 yılında Mussolini'nin faşist İtalyasında geliştirilmiş olan elektro-şok terapisi de faşist Avrupa'dan ithal edilmiş bir diğer yöntemdi. Bu 'tıbbi ilerleme' Getti'nin sersemletilmiş sığırların uysal bir şekilde boğazlanmaya götürülmeleri üzerine yaptığı gözlemlerin sonucunda

doğmuştu. Şok terapisinin bir başka türü olan ensülin şoku Manfred Sakel tarafından faşist Avusturya'da (Sakel ayrıca Berlin'de de çalışmıştı) bunun birkaç yıl öncesinde geliştirilmişti.

UCLA'daki eğitimimde hiç adı geçmeyenlerden birisi de yukarıda bahsettiğimiz Dr. David Ewen Cameron'du. Cameron'un Kuzey Amerika'daki son elli yılın en saygın psikiyatristi olduğu dikkate alındığında bu oldukça manidar bir es geçme olarak görünüyor. Oldukça etkileyici bir kariyeri olan Cameron, Kanada Ruh Sağlığı Birliği'ni kurdu ve Kanada Bilimsel Planlama Komitesi'nin başkanlığını yaptı ayrıca Kanada Psikiyatri Kurumu'nun da başkanı olan Cameron Dünya Psikiyatristler Birliği'nin de ilk başkanıydı. Kendisi ayrıca bütün Kuzey Amerika'da ABD istihbarat servisleriyle en yoğun işbirliğini gerçekleştiren psikiyatristti.

Cameron'un istihbarat kariyerinin bilinen kısmı 1941 yılında Allen Dulles tarafından OSS adına, Hitler'in sağ kolu olan ve İngiltere'ye 'iltica eden' Rudolph Hess'in 'aklî durumunu tahkik' için İngiltere'ye gönderilmesiyle başlar. O tarihlerde Cameron, Amerikan Psikiyatri Birliği'nin Askeri Seferberlik Komitesi üyesiydi ve bu görevi dolayısıyla Dulles'la yakın işbirliği içerisindeydi.

Cameron 1943 yılında Rockefeller Vakfı'nın (başka neresi olabilir ki?) cömert bağışlarıyla Montreal'de, Allan Memorial Enstitüsü'nü kurdu. Enstitü en az on yıl boyunca Rockefeller Vakfı'ndan yüksek meblağlar da bağış topladı ve ayrıca CIA tarafından da çeşitli kanallardan finansal açıdan desteklendi.

Cameron 1946 yılında, insanlar üzerinde yapılan araştırmalarla ilgili etik kuralları içeren ve belki de başka hiçbir yerde kendi enstitüsündeki kadar bariz bir şekilde ihlal edilmeyen Nuremberg Yasası'nın hazırlanmasına katkıda bulundu. Cameron'un MK-ULTRA operasyonu CIA'in finanse ettiği en korkunç beyin kontrolü deneylerinden biriydi (ama gene de yapılan herşey kayıt altına alınmıştı) ve amaç kibarca 'beyindeki sinir hücrelerini etkileme' ve 'zihni yönlendirme' olarak ifade ediliyordu.

'Beyindeki sinir hücrelerini etkileme' aşamasında amaç mevcut kişiliği tamamen yok etmekti. Bu, kurbanları (Pardon! Hastalar demek istemiştim)

haftalar boyunca sürekli kısıtlayarak ve daha sonra yüksek dozda uyuşturucular vererek ve tekrarlanan elektro-şok seanslarıyla sağlanıyordu. Cameron, o tarihte elektro-şok üzerine çalışan doktorlar arasında bile tartışmalı olan Page-Russel elektroşok tekniğini tercih ediyordu. Bu tekniğe göre hastaya sadece bir şiddetli şok yerine ard arda altı şok uygulanıyordu. Ama bu da Cameron için yeterli değildi ve şiddeti normalin yirmi katına kadar arttırdı ve 'tedavi'yi günde iki, üç kez uygulamaya başladı. Eş zamanlı olarak, günde üç kez, akla gelebilecek her tür, fiziki gücü tüketen ve beyni deforme eden ilacın karışımından meydana gelen bir uyuşturucu kokteyli de hastalara veriliyordu.

Bu iki ay kadar süren tıbbi işkencenin ardından hastalar 'zihni yönlendirme'ye maruz bırakılıyorlardı. Bu süreçte hastalara gene, aralarında felçe yol açan ve ölümcül de olabilen ok zehirinin bulunduğu, fiziki gücü tüketen ilaçlar veriliyor ve sürekli olarak yastıklara ya da zavallı hastalara zorla giydirilen başlıklara yerleştirilmiş teyplere kaydedilmiş mesajlar dinletiliyordu. Bunlar da haftalar boyunca sürüyordu ve hastalar sürekli, ilaçlarla sersemletilmiş vaziyette tutuluyordu. Cameron ayrıca beyin cerrahisi ve yoğun LSD kullanımı gibi teknikleri de deniyordu; bir kadıncağız tam otuz beş gün boyunca küçük bir kutuda kilitli tutulmuştu.

Cameron 1960 yılında, Allen Dulles tarafından Sovyetler Birliği'nden dönen U-2 pilotu Francis Gary Powers'ın aklî durumunu değerlendirmekle görevlendirildi. Powers'la ilgili tespitlerinden çok etkilenen Dulles, Cameron'u, en etkili suikast yöntemine karar verebilmek için bağımsızlığını yeni kazanmış Kongo'nun ilk başbakanı olan Patrice Lumumba'nın psikolojik profilini çıkarmakla görevlendirdi.

Kıdemli casus William Buckley, CIA'in Lumumba ile ilgili dosyalarını, Cameron'un incelemesi için Montreal'e götürdü; bir sonraki yılın Ocak ayında Lumumba ölmüştü, cesedi bir ay süren barbarca işkencelerden sonra asitte çözülmüştü. Buckley'e gelince; kendisi daha sonra, bizzat eğittiği birimler tarafından gerçekleştirilecek olan, Papa John Paul'e yönelik başarısız ve Enver Sedat'a yönelik başarılı suikastlerde de hazır bulunacaktı.

Deneylerinde -bazı araştırmacılar bunların sınırı oluşturduğunu söylü-

yordu- Cameron'a yardımcı olanlar arasında İngiliz Ordusu Kraliyet Muhabere Birliği'nde görev yapmış olan Leonard Rubenstein ve Polonya doğumlu bir mühendis olan, çok az İngilizce bilen ve çok az konuşan Jan Zielinski de bulunuyordu. Bu ikisi Allan Memorial'ın zemin katında bir 'elektrik gerilim odası' ve bir de izolasyon odası kurdular ve hiçbir tıbbi eğitim almamalarına rağmen kendilerine hastalar üzerinde her türlü tasarrufta bulunabilme hakkı verildi. Kadroda ayrıca ABD'nin işbaşına getirdiği İran Şahı'yla arasında kan bağının bulunduğu söylenen Dr. Hassam Azima ve önemli bir nörolog olan Dr. Wilder Penfield da bulunuyordu.

Penfield 1960'lardaki beynin elektromanyetik kontrolü akımının öncülerindendi. Bu alanın en önemli ismi, beyni uzaktan kumanda edilen hastalarından biri kendisine saldıran bir boğayı öldürdüğünde *New York Times*'a manşet olan, Dr. Jose M.R. Delgado idi. Fikirlerini faşist İspanya'da geliştirmiş olan ve CIA tarafından finanse edilen Delgado açıkça psikolojik olarak kontrol edilen totaliter bir toplumu savunuyordu. Muhtemelen hiçbir yerde psikolojinin doğası bu Dr. Strangelove'ın sözlerinden daha iyi tanımlanmıyordu.

Orwelyan başlıklı kitabı *Zihnin Fizikî Kontrolü: Akıl Medeniyeti* Toplumuna *Doğru*'da *(Physical Control of the Mind: Toward a Psychocivilized Society)* Delgado şunları söylüyordu: "Nörofizyolojik ve psikolojik prensiplerin entegrasyonu neticesinde daha zekice düzenlenmiş bir eğitim sistemine kavuşacağız. Doğumla birlikte başlayan ve hayat boyu devam eden bu eğitimin amacı tesadüfün kör güçlerinden kaçmak ve insanların beyinsel mekanizmalarını ve zihnî yapılarını etkileyerek gelecekteki insanların şimdiki insanlara oranla çok daha fazla kişisel özgürlüğe ve özgünlüğe sahip, akıl medeniyeti toplumunun üyesi, daha mutlu, daha az yıkıcı ve daha dengeli olmalarını sağlamaktır."

Delgado "sakinleştiriciler, enerji veren ilaçlar ve diğer akıl üzerinde etkili ilaçlar"ın "hastalar ve modern hayatın problemleriyle başa çıkmak için ilaca gereksinim duyan normal insanlar için çok faydalı" olduklarını söyleyerek Amerika'nın toplumsal olarak uyuşturulmasını destekledi. Lobotomi

suça karşı çözüm olarak sunuldu: "Suçluların cerrahi müdahale yöntemiyle rehabilite edilmesi ihtimali, birkaç bilim adamı tarafından suçlunun ömür boyu hapiste tutulmasına oranla daha insani, daha etkili ve birey üzerinde daha az tahribata sahip bir yöntem olarak değerlendirildi."

Delgado'nun daha çarpıcı bir gözlemi de şuydu: "Eskiden bazı büyük çiftliklerdeki köleler çok iyi davranış kalıpları sergiliyorlardı: Çok sıkı çalışıyorlardı, efendilerine itaat ediyorlardı ve büyük ihtimalle modern gettolarda yaşayan bazı özgür zencilerden daha mutluydular." Ah o eski güzel günler. Sonra da şöyle diyordu Delgado: "Diktatörlükle yönetilen bazı ülkelerde halkın çoğunluğu yetenekli, üretken, ahlaklı ve belki de en az, daha demokratik ülkelerdeki insanlar kadar mutlular."

Yukarıdakileri yazdıktan beş yıl sonra Delgado Kongre'ye hitabetti ve şunları ilan etti: "Toplumumuzu politik olarak kontrol edebilmek için bir beyin ameliyatı programına ihtiyacımız var. Amaç zihnin fizikî olarak kontrol altında tutulmasıdır. Belirlenmiş normların dışına çıkan herkes ameliyatla değiştirilmelidir... Birey en önemli şeyin kendi varoluşu olduğunu sanabilir ama bu sadece onun kişisel kanaatidir. Bu kanaat tarihi perspektiften yoksundur... İnsanların kendi zihinlerini geliştirme haklan yoktur." Bu konuşma sayesinde Delgado, Donanma Araştırma Dairesi'nden, Hava Kuvvetleri Hava-İlaçları Araştırma Laboratuvarı'ndan ve Boston Kamu Sağlığı Vakfı'ndan finansal destek almaya başladı.

Buraya kadar anlatılanların amacı, benim psikoloji alanındaki eğitimim sırasında söylenilen yalanların ve dile getirilmeyen gerçeklerin üzerindeki toprağı eşelemekti. Konu hakkında söylenecek daha çok fazla şey var. Mesela, Philip Zimbardo'nun, Stanford Hapishanesi deneyi ve Stanley Milgram'ın itaatle ilgili araştırmaları gibi referans kaynağı olarak kabul edilen iki çalışmanın da ABD Ordusundan ve istihbarat servislerinden gelen talep üzerine yapıldığını ve bu kurumlar tarafından finanse edildiğini de söyleyebilirdim.

Ayrıca Akıl Sağlığı Ulusal Enstitüsü'nün (NIMH) 1946'da, Robert H. Felix (İkinci Dünya Savaşı'nda ordunun Ruh Sağlığı Dairesi'nin başındaydı),

General Lewis Hershey (ABD Askerlik Dairesi Başkanı) ve ordu ile donanmanın önde gelen psikiyatristlerinin ortak çabaları sonucunda çıkardıkları Akıl Sağlığı Yasası'yla kurulduğunu da söyleyebilirdim. Aslında modern psikiyatrinin İncili sayılan *Akıl Rahatsızlıkların Tanısal ve İstatistiksel Rehberi* de *(Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders)* bir ordu/istihbarat kompleksi tarafından icad edilmişti; İkinci Dünya Savaşı'nda 'sapkın' hareketleri tanımlamak için Tuğgeneral William Menninger tarafından geliştirilmiş ve daha sonra APA tarafından kurumsallaştırılmıştı.

Psikanalizin en önemli iki ismi Sigmund Freud ve Carl Jung'un her ikisinin de faşizm sempatizanı olduğunu söylemeden geçmem büyük bir eksiklik olur. Adolf Hitler ve Nazi Partisi'nin iktidara geldiği 1933 yılında Almanya'nın etkili *Psikoterapi Dergisi,* Herman Goering'in kuzenlerinden Dr. M.H. Goering'e ait bir makale yayınlayarak psikoterapistleri "Adolf Hitler'in *Kavgam* adlı kitabını temel bir eser olarak kabul edip bununla ilgili ciddi bilimsel araştırmalar yapmaya" çağırıyordu. Psikoterapinin Nazifikasyonu için alenen çağrıda bulunan bu derginin editörü Dr. Carl Gustav Jung'du.

Sigmund Freud da Reich'la, özellikle de Kayzer'in gayrimeşru torunu olan *SS* Komutan Heinrich Himler'le ilişki içerisinde bulunan ve Nazizm'in Amerika'daki en ateşli savunucusu olan George Viereck ile sıkı ilişki içerisindeydi. Viereck, Hitler lehinde yoğun bir propaganda yürütüyordu ve Minnesota Senatörü Ernest Lundeen'i de rüşvetle kendisine bağlamıştı. Lundeen'in, Viereck ile olan ilişkisinin açığa çıkması üzerine Washington dışına çıkmak için aceleyle bindiği uçağı 31 Ağustos 1941'de durup dururken, bu tür uçuşlarda sık rastlanan biçimde, yere çakıldı.

1926 yılında Viereck, yıllardır tanıdığı Freud'la anti-Semitizm üzerine bir röportaj yaptı ve bu röportajı, *Glimpses of the Great* adıyla kitap halinde yayınladı. Freud daha sonra şöyle diyecekti: "*Gestapo*'yu kesinlikle herkese tavsiye ederim." Ve eğer Naziler bir yerdeyse Amerikan istihbaratı da fazla uzakta değildir. Dolayısıyla Freud'un 'İhtiyar Delikanlılar' ağıyla etkileyici bağlantıları olması pek şaşırtıcı sayılmaz. Freud özellikle, kendisiyle

Viyana'da birkaç ay birlikte çalışan ve daha sonra ülke dışına çıkmasına kişisel olarak refakat eden William Bullitt'le oldukça yakındı.

Peki o halde bu 'psikoloji' dediğimiz şey nedir? En sade ifadeyle, ulusal güvenlik altyapısının, toplumsal kontrolü ve faşist devlete itaati sağlamak için tasarlanmış bir organıdır. Amerikan ceza sisteminin neredeyse ayrılmaz bir parçasıdır. Ama arada en azından bir tane büyük fark var: Psikiyatrist hem savcı hem hakim hem de jüri oluyor ve 'sapıkları' zorla, Amerika'nın hızla büyüyen hapishane kompleksinden yapı ve işleyiş bakımından hiçbir farkı bulunmayan akıl hastanelerine veya benzeri enstitülere gönderiyor.

Acı gerçek şu ki psikolojinin insan hayatını güzelleştirmekle ve insanların acılarını dindirmekle pek az ama kapitalist devlete meşruiyet sağlamakla ve devletin topluma yaşattığı, her geçen gün artan acıları kişisel hastalıklar olarak lanse etmekle oldukça fazla ilgisi var. Frederick Winslow'un -iş gücünün niteliksizleştirilmesi ve Amerikan iş gücünün kolayca sömürülebilen bir tür otomasyona dönüştürülmesinin kibarca ifadesi olan 'bilimsel yönetim'in babası sayılan bilim adamı- yıllarca önce veciz biçimde ifade ettiği gibi: "Geçmişte öncelik insandaydı gelecekte ise sistemde olacak."

Kısa süre önce küçük kızım bana, neden bu kadar çok insanın kendilerine karşı olan saygılarını yitirdiklerini sordu. Evet neden? Aslında cevap oldukça basit: Hepimiz Amerikan toplumundaki büyük yalanların kurbanıyız; hani şu bize eğer kendimizi eğitirsek, çok çalışırsak ve yeteneklerimizi kullanırsak başaramayacağımız hiçbir şey olamayacağını söyleyenler.

Doğar doğmaz bize, isteyen herkesin toplumun en üst katmanlarına çıkabileceği öğretilir. Eğer hırsımız ve yeteneğimiz varsa hiçbir şey bizi durduramaz. George W. Bush kampanyasında bu mesajı çok sade bir biçimde ifade etti: "Amerika'nın harika taraflarından bir de kim olduğunuzun ya da nereden geldiğinizin önemli olmamasıdır. Eğer hayal gücü genişse ve yeterince çalışırsa herkes kendi işini kurabilir."

Tersten okursak, başarısız olduğumuzda kendimizden başka kimseyi suçlayamayız, ya yeterince zeki değilizdir ya yeteneğimiz yoktur veya eği-

timimiz yetersizdir ya da yeterince çok çalışmamışızdır. Ama hayattaki vahşi gerçek zenginlerin ve güçlülerin çocuklarının ne kadar yeteneksiz de olsalar babalarının yerlerini alacaklardır (George, Jr. bunun en çarpıcı örneğidir), bu arada 'şehir merkezleri'ndeki Amerika'nın en yetenekli gençleri kendi yaşadıkları semtlerin dışında hiçbir şey görmeden ölüp gideceklerdir.

Amerikalıların çoğunluğu için gerçek budur. Ama büyük yalana inanmaya ve ulaşamayacağımız hayaller kurmaya teşvik ediliriz, aslında *mecbur* ediliriz. Ve toplumsal yapı müsait olmadığı için hayallerimize ulaşamadığımızda yapmamız gereken kendimizi suçlamaktır. Bunu size yapan sistem değildir *siz* başarısız oldunuz çünkü *siz* bir kaybedensiniz. Siz asla başarılı olamayacak kahrolası bir tembelsiniz. Siz hiçbir şeyi beceremeyecek bir aptalsınız. O halde günah keçisi aramayı bırakın ve kaderinizin sorumlusunun *kendiniz* olduğunu kabul edin.

Sistemin inanmanızı istediği budur. Ve son tahlilde psikoloğun asıl vazifesi de bu mesajı yaymaktır. İşte bu yüzden kendisine dünyanın en hakiki 'demokrasi'si diyen ulus dünyadaki diğer bütün uluslardan daha fazla psikiyatriste, psikoloğa, terapiste, danışmana, sosyal yardım çalışanına ve ruhsal arkadaşa sahiptir. Aynı ulusun dünyanın en büyük ceza sistemine sahip olması da bir rastlantı değildir. Evet görünüşe göre bu ülkede 'özgürlük'ün bedelini böyle ödüyoruz ama bu normalin dışında hiçbir davranışa müsamaha göstermeyen bir demokrasi.

Resmi olarak izin verilenin dışındaki bir özgürlük türü sisteme tehdit oluşturabilir. Psikolojik olarak köleleştirilmiş insanların sarfettikleri tüm emeğin besin zincirinin başında duran zengin ve güçlülerin yatırım portföyünü şişmanlatmaktan başka bir işe yaramaması çok sayıda insan tarafından eleştirilmeye başlanabilir. En iyisi bizim George Orwell'in deyimiyle 'kontrol edilebilir delilik' durumunda kalmamızdır. Sistem için hiçbir şey, aklını yitirmiş bir dünyada hayatta kalabilmek için savaşan akıllı insanlardan oluşan bir halktan daha tehlikeli olamaz.

28. Bölüm
Genomlar ve Öjeni

Nasyonal Sosyalizmin sadece politik bir hareket olduğunu söyleyen kişi, onun hakkında hiçbir şey bilmiyor demektir. Bu dinden de ötedir; bu yeni bir insan yaratma azmidir.

Adolf Hitler

İnsan genomu haritasının tamamlandığı 26 Haziran 2000'de gururla açıklandı. Medya, dünyanın her yerinde, bu bilimsel dönüm noktasından sitayişle bahsetti. Büyük medya kuruluşlarından başka 'ilerici' basın da bu olaya geniş yer ayırdı. Örneğin, *Dünya Sosyalistleri Web Sitesi* -sol dünya görüşünden asla taviz vermediği iddia edilen bir haber kaynağı- coşkuyla şunları söylüyordu:

"İnsan genomunun tamamlanmış dizilerinin ilk taslaklarının 26 Haziran'da yayınlanması, yüzlerce bilim adamının katıldığı on yıla yakın bir süredir devam eden uluslararası bir işbirliğinin ürünü olan çok büyük bir bilimsel başarıdır. Araştırmacılar en gelişmiş sıralama makinalarını kullandılar ve sonuçları en güçlü bilgisayarların yardımıyla analiz ettiler."

Görünüşe bakılırsa akılsız ve şakşakçı ABD medyası içindeki tek eleştirel ses *Greenwich Village Gazette*'den Robert Lederman'a aitti. *Konformist* web sitesindeki hadiselerin iç yüzüne nüfuz eden köşesinde Lederman şunları dile getiriyordu:

"Muhtemelen insan genomu meselesinin en ironik yönü bunun halka ortalama bir insanın daha uzun ve sağlıklı bir hayat geçirmesini sağlayacak bilimsel bir gelişme olarak pazarlanmasıdır. Hükümetlerin; sanayi tesislerinin çevreyi kirletmesini, zehirli kimyasalların ve böcek ilaçlarının kullanılmasını ya da besin kaynaklarının kirletilmesini önlemeye yönelik girişimlere sürekli karşı çıktıklarını hatırladığımızda bu teknolojinin gerçekten insan ömrünü uzatmak için kullanılmasını bekleyebilir miyiz?

Politikacılar sosyal güvenlik sisteminin bir krizle karşı karşıya olduğunu söylüyorlar. Peki kronik rahatsızlıklardan altmışlarında, yetmişlerinde ölmeleri gereken on milyonlarca Amerikalının doksanlarına ya da daha ileri yaşlara kadar yaşamlarını sürdürdüklerini düşündüğümüzde durumun ne kadar daha kötüleşeceğini tahmin edebiliyor musunuz? Sizi temin ederim ki bizi yönetenler bunun olmasına asla izin vermezler.

Gerçek, aşağı yukarı şöyle bir şey olacak: Çok zengin insanların hayatlarını uzatmak ve daha sağlıklı hale getirmek için mucizevi tedavi yöntemleri geliştirilecek ama büyük çoğunluk için bu yeni teknoloji sadece özgürlüklerini ve özel hayatlarını daha da kısıtlayan bir gelişme olacak. Sonuçta toplumun yapısını kökten değiştiren, genetik üzerine inşa edilmiş bir kast sistemi kurulacak."

Lederman son derece yerinde endişeleri dile getiriyor. Medyanın geri kalanının, kasten veya farkında olmayarak es geçtiği şey, İnsan Genomu Projesi'nin durup dururken ortaya çıkmadığıdır. Bu, en az 150 yıldır devam eden 'bilimsel' ilerlemenin son adımıdır. Yukarıda adı geçen *Dünya Sosyalistleri Web Sitesi* de müjdeli haberle ilgili bu gerçeği kabul eder gibi görünüyor:

"Hücrenin hayatın temel ünitesi olduğu 1838 yılında Matthias Jakob Schleiden ve Theodor Schwann tarafından keşfedildi. 1859'da Charles Dar-

win, *Türlerin Kökeni Üzerine* (On the Origin of the Species) adlı evrim mekanizmasını açıklayan ve biyoloji ile ilgili bilimler için bir sistem sunan eserini yayınladı. 1865'te Avusturyalı keşiş Gregor Mendel modern genetiğin temellerini attı. T.H. Morgan 1910'da genlerin kromozomların içinde sıralandığını buldu. 1942'de araştırmacılar genlerin hücre çekirdeği içinde bulunan bir kimyasaldan oluştuğunu saptadılar. 1953'te James Watson ve Francis Crick DNA'nın yapısını keşfettiler. Stanley Cohen ve Herbert Brown 1973'te bakterilerin arasına bir gen aktararak genetik mühendisliğini başlattılar ve 1990'da da İnsan Genomu Projesi başladı."

Genetik kodun çözümüne kadar gerçekleşen olayların kısa bir tarihçesini anlatan yukarıdaki bölümün tek kusuru eksik olması. O kadar eksik ki insanlığa faydalı olmak iddiasındakilerin aslında neyi amaçladıkları tamamen gözden kaçıyor. Büyük medyadan beklenen elbette budur ama insan hiç değilse 'alternatif' medyadan biraz daha iyisini bekliyor. Bu tarihsel anlatımın gerçeğin ne kadar uzağından geçtiğini görmek için yukarıdaki kronolojide görülmeyen birkaç önemli olaya göz atabiliriz.

1869'da Charles Darwin'in kuzeni olan İngiliz psikolog Francis Galton modern öjeni hareketinin ilk önemli çalışması sayılan *Kalıtımsal Deha* (Hereditary Genius) isimli çalışmasında şu gözlemi yapıyordu: "Ortalama bir zencinin zekâ düzeyi bizimkinin iki derece altındadır." Galton seçkin erkeklerle varlıklı kadınların evlenmelerini düzenleyen bir sistem sayesinde zamanla 'üstün' bir ırka ulaşacağımızı savunuyordu.

Galton bu teorisini İngiliz toplumundaki önde gelen insanların genellikle önde gelen ailelerin çocukları olduklarına dair yaptığı gözleme dayandırıyordu (bizimle dalga geçme Frank, bunların hepsini kendin mi düşündün?) İki yıl sonra saygıdeğer Charles Darwin *Türlerin Kökeni*'nin devamı olan, sık sık ırkçı kuzeninden alıntı yaptığı, *İnsanın Türeyişi* (Descent of Man) adlı eserini yayınladı.

Charles Darwin 'en iyi uyum sağlayanın hayatta kalması (survival of the fittest)' tabirini ilk çalışmalarında kullanmadı. Bu kavram ilk defa Thomas Malthus tarafından tamamen ekonomik anlamda ve pek de rastlantı-

sal olmayan bir biçimde kapitalizmin yükselişini meşrulaştırmak için kullanıldı. Darwin bu prensibi aldı ve değiştirilemez bir doğa yasası haline getirdi.

Engels'in dediği gibi: "Var olabilmek için mücadeleyle ilgili tüm Darwinist öğreti toplumdan doğaya aktarılmıştır... Burjuvanın rekabet doktrini ve Malthus'un nüfus teorisiyle... Daha sonra bu teoriler doğadan tekrar topluma aktarılmıştır ve şimdi bunların geçerliliği kanıtlanmış insan toplumunu düzenleyen değişmez yasalar oldukları söylenmektedir."

1875'te, "Uzak Doğulular, suçlular ve fahişeler" "istenmeyen" yabancılar ilan edildi ve çıkarılan yasalarla Amerika sahillerine göç etmeleri yasaklandı. Bir sonraki yıl John Harvey Kellog, Batı Sağlık Reformu Enstitüsü'nün idarecisi oldu ve Enstitü'nün adını Battle Creek Sanatoryumu olarak değiştirdi. Yaklaşık elli yıl sonra John D. Rockefeller, Jr. bir 'sinir krizi' sonucu bu sanatoryumda tedavi görecekti.

Kellog'un yönetimindeki sanatoryum, Almanya'daki *Lebensreform* hareketiyle paralel şekilde 'sağlıklı besin' denemelerine başladı. *Lebensreform* sanatoryumları doğaya dönüş ideolojisini takip ederek sağlıklı besin programları, vejeteryanizm, alkol ve tütün yasağı, eş sağaltım yöntemlerini uyguluyorlardı. Kellog 1943'e kadar tam altmış yedi yıl Battle Creek'i yönetti.

1882'de 'akıl hastaları ve zihinsel özürlüler' de 'istenmeyen' göçmenler listesine eklendi, ama sayısız akıl hastası ve zihinsel özürlü burada yaşayabiliyor ve ABD devletindeki üst düzey konumlarını sürdürebiliyorlardı. Bir yıl sonra Galton ikinci manifestosu *Human Faculty*'yi yayınlayarak bizi 'öjen' kavramıyla tanıştırdı. 1895'te saygın bir Alman öjen araştırmacısı olan Dr. Alfred Ploetz, *Irkımızın Mükemmelleşmesi ve Zayıfın Korunması*'nı *(The Excellence of Our Race and the Protection of the Weak)* yayınladı. Ama ilginç biçimde kitap, zayıfların korunmasından çok yok edilmesi üzerinde yoğunlaşıyordu.

Altı yıl sonra, 1901'de, John D. Rockefeller, hızla öjen araştırmaları için bir finans kanalı haline gelecek olan, Rockefeller Tıbbi Araştırmalar Merke-

zi'ni kurdu. İki yıl sonra da 'istenmeyenler' listesi 'sara hastaları ve deliler'i de içine alacak şekilde genişletildi. Bunu takip eden sene ise Washington'daki Carnegie Enstitüsü bünyesinde, Harvard mezunu öjenist Charles Benedict Davenport'un yönetiminde bir araştırma merkezi kuruldu. Merkeze, demiryolu kodamanı Edward H. Harriman'ın dul eşi Mary Harriman tarafından ek finansman sağlanıyordu.

Bu arada Davenport'un Almanya'daki meslektaşı Dr. Ploetz, Alman Irkını Koruma Topluluğu'nu ve *Archive for Racial and Social Biology* isimli 'bilimsel' dergiyi kurdu. Davenport 1934 yılına kadar New York, Long Island'ın Cold Springs Limanı'nda bulunan Deneyesel Evrim Merkezi'nin Genetik Bölümü Başkanlığı'nı yürüttü. Edward Harriman, Rockefellerlarla yakın ilişkileri olan bir tekelciydi ve Averell ve Roland Harriman'ın da babasıydı. 1898'de William Avery 'Şeytan Bill' Rockefeller'ın oğlu olan -Standard Oil'ın kurucusu John D. Rockefeller gibi- William Rockefeller'ın sağladığı krediyle Union Pacific Demiryolu'nun kontrolünü ele geçirdi.

1906'da San Francisco şehrinde, bütün Japon, Çinli ve Koreli çocukların kendilerine ayrılmış okullara giderek, genetik olarak üstün beyaz çocuklarla birarada bulunmalarının engellenmesi için bir kanun çıkarıldı. Dünyanın bir başka noktasında, ileride öjen hareketinin önemli isimlerinden biri olacak olan Cyril Burt, Oxford Üniversitesi'nden mezun olmuştu ve çalışmalarını tamamlamak üzere Almanya'ya gidiyordu. Bir yıl sonra Indiana Eyaleti devletin tesbit ettiği bütün "suçluları, zekâ özürlüleri, tecavüzcüleri ve embesilleri" kapsayan tarihin ilk zorunlu tecrit yasasını çıkardı. Bu arada "embesiller ve geri zekâlılar" da ABD göçmen yasalarında uzayıp giden "istenmeyen" listesine eklenmişti. Açıkça görülüyor ki embesiller için hiç iyi bir yıl değildi.

1910, öjen camiası için hareketli bir yıl oldu. Harriman ailesi, John D. Rockefeller'ın da finansal yardımlarıyla, Londra Galton Ulusal Laboratuvarı'na bağlı Öjen Kayıt Ofisi'nin inşasını finanse etti; başkanlığına da Davenport getirildi. Aynı yıl ünlü anti-faşist Winston Churchill İngiltere'nin İç İşleri Bakanı oldu ve gizlice 100.000 "zihinse özürlü"nün tecrit edilmesini

teklif etti. Cyril Burt, Amerikan IQ testlerini İngiltere'ye uyarlamakla meşguldü, bu arada John Kellogg da "ırk yozlaşması" ile ilgili konferanslar vermeye başlamıştı.

Sonraki yıl Davenport, *Öjen Bağlamında Kalıtım (Hereditary in Relation to Eugenics)* adlı kitabını yayınladı. Galton İngiltere'de öldü ve vasiyeti gereği Londra Üniversitesi'nde bir öjen kürsüsü kuruldu. Londra Üniversitesi 1912 yılında, Charles Darwin'in oğlu Major Leonard Darwin'in başkanlığında ilk Uluslararası Dünya Öjen Kongresi'ni düzenledi; katılımcılar arasında Winston Churchill, Dr. Alfred Ploetz, Harvard Rektörü Charles W. Eliot ve Alexander Graham Bell gibi çarpıcı isimler bulunuyordu.

Bütün bunlar olurken önde gelen psikologlardan Henry Goddard çok yoğun bir yıl geçiriyordu: *The Kallikak Family: A Study in the Hereditary of Feeble Mindedness (Kallikak Ailesi: Zekâ Geriliğinde Kalıtımın Rolü Üzerine Bir Çalışma)* adlı çalışmasını yayınladı, ayrıca Ellis Adası'na gelen göçmenlere uygulanan IQ testlerini yöneterek ülkeye girmek isteyen Yahudilerin %83'ünün, Macarların %80'inin İtalyanların %79'unun ve Rusların %87'sinin düşük zekâlı olduğunu buldu. Bunların ne kadarının aptal ya da embesil olduğunu söylemeye gerek yok.

Profesör Goddard ayrıca suçluların bazı fiziksel özelliklere göre teşhis edilebileceğini ve çözümün de "bunları tecrit etmek, sadece düşük seviyeli işlerde çalışmalarına izin vermek, gettoların dışına çıkarmamak, kendi türlerinin dışındakilerle evlenmelerine engel olmak ve bunları kontrol edecek gelişmiş bir istihbarat sistemi kurmak" yoluyla mümkün olabileceğini savunuyordu. Fikirleri ileriki yıllarda Dr. David Ewen Cameron üzerinde derin bir etki yapacaktı.

1913'te öjen hareketi için bir diğer finansal kaynak olacak olan Rockefeller Vakfı kuruldu. Bu tarihte on iki ABD eyaleti zorunlu tecrit yasalarını kabul etmişti. Bir yıl sonra Michigan, Battle Creek'te, John Harvey Kellogg'un sponsorluğunda Birinci Ulusal Irk İyileştirme Kongresi düzenlendi ve 5.76 milyon Amerikalı'nın tecrit edilmesi teklif edildi.

Artık öjen, aralarında Harvard, Columbia, Cornell, Brown, Wisconsin,

Northwestern ve Clark'ın da bulunduğu üniversitelerin müfredatına girmişti. 1915'te Michigan'da, yine John Harvey Kellog'un sponsorluğunda, İkinci Ulusal Irk iyileştirme Konferansı düzenlendi. Bir yıl sonra da Stanford Üniversitesi psikoloji profesörlerinden Lewis M. Terman Stanford-Binet IQ testini yayınladı ve şunu açıkladı: "Eğer devleti onu hak eden bir zümreye has kılabilirsek, zihinsel bozuklukların yayılmasını mümkün olduğunca engellemiş oluruz."

1920'de Alfred Hoche ve Karl Binding, *The Release of the Destruction of Life Devoid of Value (Değersiz Yaşamı Sonlandırma Özgürlüğü)* adlı kitabı yayınlayarak zihinsel özürlüler ve akıl hastaları için 'ötenazi'yi savundular. Bu arada yirmi dört eyalet daha zorunlu tecrit yasası çıkararak Indiana'yı takip etti. 1921 yılında New York, Herbert Hoover, Clark Üniversitesi ile Smith Üniversitesi'nin rektörleri ve Carneige Enstitüsü'nde oluşan bir komitenin sponsorluğunda düzenlenen İkinci Uluslararası Öjen Kongresi'ne ev sahipliği yaptı.

Gene aynı yıl Başkan Warren G. Harding, Göçü Sınırlandırma Yasası'nı onaylayarak kota uygulamasını başlattı ve Margaret Sanger *Doğum Kontrolü Dergisi*'nde 'Doğum Kontrolü Çalışmalarının Öjenik Değeri' isimli bir makale yayınladı. Sanger şunları savunuyordu: "Zekâ geriliği sorunu yaşayan, zihinsel olarak yetersiz, fakir sınıfların üreme oranı, zihinsel ve bedensel olarak sağlıklı, iyi eğitimli, varlıklı ama daha az üreyen insanların üreme oranını geçmemelidir. Bugün karşı karşıya olduğumuz en acil sorun zihinsel ve fiziksel olarak geri insanların aşırı üremesini nasıl sınırlandırabileceğimizdir."

Bir yıl sonra H.H. Laughin "Öjenik Tecrit Yasası Örneği" isimli bir çalışma yayınlayarak, geri zekâlı, deli, suçlu, sara hastası, alkolik, hastalıklı, kör ve ileri derecede görme bozukluğu olan, sakat ve kendine bakamayan (yetimler, evsizler, derbederler ve yoksullar) insanların zorunlu tecrite tabi tutulmaları gerektiğini savundu. Bu çalışma ABD tecrit yasalarının ve Nazi Almanyası'nın 1933'teki ünlü öjen yasasının temelini oluşturacaktı. Aynı yıl üst sınıfların zenginliğini ve toplumsal statüsünü bu sınıflara mensup

insanların genetik üstünlüğüyle meşrulaştırmak amacıyla Amerikan Öjen Topluluğu kuruldu.

1923'te, IQ testlerinin geliştirilmesinde ve SAT'ın *(Scholastic Aptitude Test)* hazırlanmasında önemli rol oynayan Carl Brigham, *The Study of American Intelligence (Amerikan Aklı)* adlı çalışmasında şunları savundu: "Elde ettiğimiz veriler Yahudilerin zeki olduğuna dair yaygın kanaatin doğru olmadığını gösteriyor." ve "Burada zenciler bulunduğu için Amerikan zekâsı, Avrupa'daki ulusların zekâsına oranla daha hızlı gerileyecek." Almanya'da Adolf Hitler bir hapishane hücresinde, son derece ırkçı ve anti-Semitist bir kitap olan, *Kavgam*'ı gûya dikte ettiriyordu ve ilginç bir şekilde Henry Ford ismi seçilerek övülüyordu.

Bunu izleyen sene Johnson-Reed yasasıyla (the Immigration act of 1924) Asya'dan göç almak yasaklandı ve Güney ve Doğu Avrupa'dan gelen göçlere de sıkı kota uygulanmaya başlandı. 1925'te ABD Yüksek Mahkeme Hakimi Oliver Wendell Holmes -Buck *v.* Bell'de çoğunluğun fikrini yazarken- şunları söylüyordu: "Doğuştan zihinsel ya da ahlaki bozuklukları olanların işleyecekleri suçlar yüzünden cezalandırılmalarını veya aptallıkları yüzünden aç kalmalarını beklemek yerine toplumun soyunu devam ettirmeye uygun olmayan insanların üremesinin engellenmesi tüm dünya için daha iyi olacaktır." Kullanılan dil Hitler'in *Kavgam*'ını çok fazla andırıyor. Aynı yıl İngiltere'de, (Galton'un tavsiyesi üzerine) ikizler üzerinde uzmanlaşan ve ileride Mensa'nın kurucularından biri olacak olan, Cyril Burt, *Suçlu Genç*'i *(The Young Delinquent)* yayınladı.

1928'de Michigan, Battle Creek, Üçüncü Ulusal Irk İyileştirme Kongresi'ne ev sahipliği yaptı. Sponsor gene John Harvey Kellog'tu. 1930'da Kayzer Wilhelm Soy Bilimi ve Demografi Enstitüsü'nün Kalıtım Bölümü'nün Başkanı Dr. Ernst Rudin, Birleşik Devletler'e bir ziyarette bulundu ve çok sıcak bir şekilde karşılandı. Rudin ülkesine, Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nün bir katının tamamının kendisine ayrılmasını sağlayacak olan, araştırması için Rockefeller Vakfı'ndan aldığı yüklü bir bağışla döndü. Bir başka yerde W.K. Kellogg, "toplumsal iyileştirme" çalışmalarını finanse etmek için,

W.K. Kellogg Vakfı'nı kuruyordu.

1931'de yirmi yedi Amerikan eyaletinde tecrit yasaları geçerliydi ve John Kellogg Florida, Miami Springs'te, Miami-Battle Creek Sanatoryumu'nu kurdu ve kendini tıbbi direktör olarak atadı. Gene aynı yıl bilinmeyen sayıda Porto Rikolu'ya Rockefeller Enstitüsü tarafından kasıtlı olarak kanser bulaştırıldı ve on üç tanesi öldü. Çalışmayı yürüten patolog Cornelius Rhoades daha sonra iki kimyasal savaş projesinin başına getirildi ve Atom Enerjisi Komisyonu üyesi yapıldı.

1932'de New York'taki Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde Üçüncü Uluslararası Öjen Kongresi düzenlendi ve bu defa on dört milyon Amerikalının tecrit edilmesi önerildi. Toplantı Mary Harriman'a adandı. Hamburg-Amerika Nakliyat Şirketi -Brown Brothers/Harriman'ın, Birleşik Devletler Yabancı Mallan Gözetim Dairesi tarafından 1942'de el konulan şirketlerinden biri- konferansa katılan çok sayıda Nazi'yi Amerika'ya taşımıştı. Bunların arasında Uluslararası Öjen Toplulukları Federasyonu'na oy birliğiyle başkan seçilen Dr. Rudin de bulunuyordu.

Bir yıl sonra Hitler, Dr. Rudin tarafından H.H. Laughlin'in 1922'de yaptığı çalışmayı örnek alarak hazırlanan, Kalıtımsal Hastalıkların Gelecek Nesle Aktarımını Engelleme Yasası'nı çıkardı. Nazi Almanyası 1935'te Alman Halkının Genetik Sağlığının Korunması Yasası'nı çıkararak evlenecek çiftlere tıbbi muayeneden geçme zorunluluğu getirdi. Gene 1935'te Hitler'in aşırı faşist *SS* şeflerinden Heinrich Himmler'in yönetiminde, *Lebensborn* olarak bilinen, bütün *SS*'lerin katılmak zorunda olduğu üstün insan üretme programı başladı. 1946'ya gelindiğinde üretim çiftliklerinde 11.000 'Hitler Çocuğu' üretilmişti. Aşağı yukarı aynı tarihlerde Cyril Burt, *Düşük Zekâ*'yı *(The Subnormal Mind)* yayınladı.

Amerika'nın uzak kıyılarında Dr.Alexis Carrel -Nobel ödülü sahibi ve Charles Lindbergh'in yakın mesai arkadaşıydı (ikisi 1934 yılında Rockefeller Enstitüsü Laboratuvan'ndaki bir 'araştırma projesi'nde birlikte çalışmışlardı)- *Bilinmeyen İnsan*'ı (Man The Unknown) yayınlayarak şunlan iddia etti: "Sakatlar ve suçlular büyük bir sorun olarak önümüzde duruyor. Bun-

lar nüfusun normal kesimi için büyük bir yük oluşturmakta... Almanya'da hükümet, aşağı türlerin, delilerin ve suçluların artmasını engellemek için sert tedbirler aldı... Belki de hapishaneler kaldırılmalı. Bunların yerine daha küçük ve ucuz kurumlar oluşturulabilir. Küçük suçlara kamçı cezası verilmesi, ya da daha bilimsel bir yöntem uygulanması ve ardından suçlunun bir müddet hastahanede tutulması düzeni sağlamaya yetecektir. Daha ciddi suçları işleyenler insani ve ekonomik bir şekilde uygun gazların kullanıldığı ötenazi enstitülerinde, ortadan kaldırılmalıdır. Benzer bir metod suç işleyen delilere de uygulanabilir. Modern toplum kendini normal bireyi esas alarak düzenlemekte tereddüt etmemelidir."

Cyril Burt 1937'de *Yavaş Öğrenen Çocuk (Backward Child)* isimli bir başka kalın öjen kitabı yayınladı. Aynı yıl, amacı öjen araştırmalarını finanse etmek olan Pioneer Fonu kuruldu. 1989'a gelindiğinde organizasyonun (yenilenmiş) tüzüğünde hâla amacının "insan ırkının iyileştirilmesine dair problemlerle ilgili çalışmalar"ı finanse etmek olduğu yazıyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle, hızla yayılan öjeni kurumlarının arkasında bir soykırım ajandası olduğu ortaya çıktı ve bu hareket geçici olarak doğduğu kokuşmuş bataklıklara ve kanalizasyonlara çekildi. Ama ölmedi sadece köşe yazarı Robert Lederman'ın belirttiği gibi "kendisini değişik yüzlerle yeniden inşa etmeye zorlandı."

Savaştan sonra, eskiden Harvard'da öğretim üyesi olan Psikiyatrist Edwin Katzen-ellenbogen, Buchenwald toplama kampında 'doktor' olarak bulunduğu sırada yaptıklarından dolayı savaş suçlusu olarak yargılandı. Katzen, Dachau'daki duruşmasında, gururla, New Jersey valisine bir tecrit yasası tasarısı hazırladığını anlattı.

1948'de 'üstün zekâlılar' için oluşturulmuş ilk uluslararası organizasyon olan Mensa kuruldu. Kurumun ilk başkanı 1942'den beri İngiliz Psikoloji Topluluğu'nun başkanı olan ve 1946'da ilk şövalye ünvanı alan psikolog olma onurunu yaşayan ünlü öjenist Cyril Burt idi. Mensa'nın kurucu babalarından bir diğeri, İngiliz ve Amerikan istihbarat servisleri tarafından istihdam edilen bir Beyaz Rus olan Victor Serebriakoff idi. Serebriakoff

organizasyonun üye sayısının hızla artırmasını sağladı, IQ testini üyelik şartı haline getirdi ve Amerikan Mensa'yı kurdu. Kuruculardan bir diğeri de, Mensa'nın fikir babası olduğunu iddia eden, biyokimyacı Dr. Lance Ware idi. Ware, İkinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin Porton Down'daki çok gizli kimyasal savaş tesisinde çalışmıştı. 1948'de ayrıca Ernst Rudin'in arkadaşı olan Franz Kallman, Amerikan İnsan Genetiği Topluluğu adı altında yeni bir öjen enstitüsü kurdu. Aynı tarihlerde ünlü Josef Mengele'nin mentorluğunu yapmış olan Dr. Otmar von Verschuer, Munster'de İnsan Genetiği Enstitüsü'nü kurdu. Bir yıl sonra Atom Enerjisi Komisyonu ve Quaker Oats Şirketi, Massachusetts'teki bir grup 'geri zekâlı' çocuğa radyoaktif tahıl yedirdi; John Kellog'un göğsü kabarmıştır.

1950'de Cyril Burt, ikizlerle ilgili yaptığı araştırmaların sonuçlarının bir kısmını yayınladı. İddiaya göre bulgular kendisinin öjenle ilgili görüşlerini destekliyordu. Çalışmaları işçi sınıfının fakirliğinin, entelektüel kapasitesinin düşüklüğünden kaynaklandığını ispatlama iddiasındaydı. John Foster Dulles 1952'de John D. Rockefeller ile birlikte Nüfus Konseyi'ni kurdu. Amerikan Öjen Topluluğu, Nüfus Konseyi adını aldığında Rockefeller Vakfı'ndan buraya on milyonlarca dolar pompalandı.

1960 yılında Amerikan Öjen Topluluğu'nun, Reginald Gates isimli bir üyesi *Mankind Quarterly* isimli ırkçılık propagandası yapan bir dergi yayınlamaya başladı. Derginin danışma kurulunda, Darwin'in torunu olan ve 1952'de *Gelecek Milyon Yıl*'ı (The Next Million Years) yayınlayan Charles Galton Darwin ve Öjen Topluluğu üyesi Dr. Von Verschuer bulunuyordu.

1967'de Nobel ödülü sahibi William Shockley tarihi yeniden yazıyordu: "Nazi olayından çıkarılması gereken ders öjenin değil konuşma hürriyetinin tahammül edilmez olduğudur." Aynı yıl üç beyin cerrahı -Vernon H. Marks, Frank R. Ervin ve William H. Sweet- *Journal of the American Medical Association* isimli dergide yayınladıkları bir mektupta, şehirlerdeki yükselen şiddet oranının ve artmakta olan ayaklanmaların nedeninin beyin hastalıkları olduğunu teorik olarak ispatlamaya çalıştılar.

Ulusal Akıl Sağlığı Enstitüsü beyin cerrahisinin şiddet eğilimli bireyler

üzerinde kullanımını araştırmaları için üçlüye 500.000 $'lık bir bağışta bulundu. Bir yıl sonra, DNA'nın moleküler yapısını keşfeden ikiliden James Dewey Watson, Cold Springs Harbor Niceliksel Biyoloji Laboratuvarı'nın başkanlığına atandı. Yirmi yıl sonra da uzmanlığını İnsan Genomu Projesi'nin hizmetine sunacaktı.

1972'de Shockley, Amerikan Psikoloji Topluluğu'nda bir konuşma yaptı ve IQ puanı 100'ün altında olanların tecrite razı olmaları durumunda 100'ün altındaki her bir puan için kendilerine 1.000 $ verilmesini içeren bir program önerdi. 1976'da Cyril Burt'ün araştırması hakkında suçlamalarda bulunuldu ve daha sonra araştırma düzmece ilan edildi. Londra'da çıkan *Sunday Times,* Burt'ün 'saha araştırmacıları'nın ve 'ortak yazarları'nın uydurma olduğunu ayrıca Burt'ün on beş yıldır değişik isimler altında kendi çalışmalarını öven ve kendi çalışmalarını eleştirenlere saldıran makaleler yayınladığını açıkladı. Burt, ölümünden sonra İngiliz Psikoloji Topluluğu tarafından sahtekâr ilan edildi.

1978'de, on altı yıl önce de Prescott Bush'la, New York'ta bir başka 'think tank' kuran ve ileride CIA başkanı olacak olan, William Casey, Manhattan Enstitüsü adında bir diğer öjen merkezi kurdu. Ana sponsor Rockefellerların kontrol ettiği Chase Manhattan Bank; diğer sponsorlar da Citicorp, Time Warner, Proctor&Gamble, Bristol-Meyers, Squibb, CIGNA ve Lilly idi.

Bir yıl sonra, Nobel ödülü sahiplerinin ve diğer 'zeki' insanların spermlerini seçici üremede kullanmak amacıyla California, Escondido'da, Seçici Döllenme Deposu kuruldu. Mensa yayınlarında geniş reklamlar yer aldı ve Shockley ilk bağışta bulunanlardan biri oldu. 1982 yılında Seçici Döllenme Deposu'ndan alınan spermlerden doğan Hitler'in Yeni Çocukları'ndan ilki dünyaya geldi.

1989'da George Bush, Amerika'nın 41. başkanı oldu ve bir yıl sonra da James Watson; New York, Long Island'daki Cold Springs Harbor Laboratuvarı'nda İnsan Genomu Projesi'ni başlattı. 1993 yılında günümüz öjeninin manifestosu yayınlandı: *Çan Eğrisi* (The Bell Curve). Kitabın sponsoru Pi-

oneer Vakfı'ydı. Bu vakıf Manhattan Enstitüsü'nün de başlıca destekleyicisiydi; enstitü kitabın ve yazarlarının onuruna bir davet verdi.

Watson, Ekim 2000'de Berkeley'deki California Üniversitesi'nde dinleyenleri çileden çıkaran bir konuşma yaptı. Kayıtlara geçen birçok iddianın yanında Watson bir de deri rengi ve cinsel aktivite arasında bağlantılar olduğundan bahsetti. Evet öjen hareketi bilimsel bir jargon altında gelişmeye devam ediyor.

İnsan Genomu Projesi'nin (İGP) öjen hareketinin bir parçası olduğu projenin internetteki sitesinde yapılacak kısa bir gezintiyle kolayca anlaşılabilir. Burada "ileride ortaya çıkabilecek genetik rahatsızlıklann erken teşhisi" ve "kalıtımsal mutasyon ihtimalinin azaltılması" gibi şeylere rastlayacaksınız. Diğer bir ifadeyle amaç ulusumuzdaki bütün 'kötü' genleri yok etmektir.

Projenin diğer bir amacı da 'genetik ilaç' araştırmalanyla 'ırklara özel ilaçlar' üretmektir. Bunun anlamı ırklara özel etkiler doğuracak ilaçlar üretmek ve bunları etnik biyolojik savaş malzemesi olarak kullanmaktır. Bu tür silahların geliştirimesi en az çeyrek yüzyıldır ABD Ordusunun amaçlan arasında yer alıyor. 1975 yılındaki askeri talimatnamede şu samimi cümleler bulunuyordu:

"Teorik olarak 'etnik kimyasal silahlar' üretmek mümkündür. Bu sayede halklar arasındaki değişik doğal hassasiyetlerden faydalanılabilecektir. Böylece seçilmiş bir düşman halkın çok cüzi bir güç kullanımıyla etkisiz hale getirilmesi ya da öldürülmesi mümkün olabilecektir."

Garip şekilde bu satırların yazılmasından sonraki süre içerisinde, CIA'in verdiği bilgilere göre "daha önce bilinmeyen en az 30 hastalık türü keşfedildi." Bu hastalıklann çoğu -AIDS, Ebola ve Four Corners Virüsü- kesinlikle, uzun süredir nüfus azaltma kampanyalarının hedefi olan belirli etnik gruplarda yaygınlık gösteriyordu.

İlginçtir, İGP'nin bir diğer faydasının "biyolojik ve kimyasal savaşlardan koruma" olduğu söyleniyor. Tabii, ABD hükümetinin birçok kez kabul ettiği gibi, biyolojik savaştan *korunmak* için biyolojik savaşın nasıl *yürü-*

tüldüğünün araştırılması gerekir; bu ikisi pratikte ayrılamaz.

Bu arada -iki yüzlü bir şekilde hiçbir fikri yönü veya herhangi bir ajandası olmadığını iddia eden- Mensa tamamen istihbaratın bir paravan kuruluşu gibi hareket etmekte ve zaman zaman da öjen hareketinin avukatlığını yapmaktadır. Organizasyonun 'Özel Çıkar Grupları'ndan birinin adı *Öjenik*'tir ve Mensa yayınlarının sayfalarında öjen politikalarının faydaları üzerine yapılan sayısız 'entelektüel' tartışma bulunmaktadır.

Bu hareketler başlangıçlarından itibaren hep kesiştiler. Bilimsel yönetim, zekâ testleri, uygulamalı psikoloji, ruh sağlığı ve öjen birlikte popüler oldular ve genelde aynı insanlar tarafından yürütüldüler. Batı'daki eski sınıf ve otorite yapılarının silinmesi ve yeni sınıflar ile etnik grupların talep ve meydan okumaları sonucunda frenoloji, zekâ testleri, öjen ve anormal davranışların analizi çalışmaları teşvik edilmeye başlandı. Geçen yüzyılda Lombroso, Binet, Madison Grant ve yirminci yüzyılın ilk yarısında da Cyril Burt, Edward L. Thorndike, H.M Goddard, Lewis M. Terman ve Sheldon, Eleanor Glueck gibi isimler bu çalışmaları yürüttüler. Ama bu çalışmalar Amerika'da yapılıyordu, özellikle Amerika'da yapılıyordu. Dünya'nın en demokratik, 'sınıfsız' ve etnik açıdan çoğulcu toplumu bu çalışmaların en etkili olduğu yer haline geliyordu.

Peter Schrag, Zihin Kontrolü, Panthegon, 1978

29. Bölüm
Doğal Yöntemlerle Soykırım

Eminim okuyucularımızın çoğu, bazı araştırmacıların AIDS 'virüsü'nün bir biyolojik savaş unsuru olarak özellikle üretildiğine dair ikna edici deliller ortaya sürdüklerinden habersizdir. Bunun sebebi bu teoriyi destekleyen tüm gelişmelerin medya tarafından göz ardı edilmesidir. Bu gelişmelerin tıp ve bilim dünyasının saygın çevrelerinden kaynaklanması da bu durumu değiştirmez.

Niyetim bu tartışmaya girmek değil. Burada vurgulamak istediğim, virüsün *kökeni* ne olursa olsun, AIDS'in bir biyolojik savaş aracı olarak kullanıldığıdır. Diğer bir ifadeyle AIDS doğal yollardan ortaya çıkmış olsa bile, bir biyolojik savaş aracı olarak kullanılmakta mıdır ya da en azından bu şekilde kullanılmasına izin verilmekte midir? Bu cevaplanması çok daha kolay bir sorudur ve cevap da kesinlikle evettir.

Acı gerçek şu ki, ABD'deki AIDS kurbanlarının çoğu tarihsel olarak yönetici elit tarafından dışlanmış marjinal grupların mensuplarıdır: Siyahlar, eşcinseller ve damar yoluyla uyuşturucu kullananlar. AIDS'i hâla bir eşcinsel hastalığı olarak görenler, zencilerin listenin başında olduğunu öğrendiklerinde şaşırabilirler.

Hastalık ilk bakışta eşcinselleri hedef alıyor gibi görünse de en fazla değişik renkteki insanları öldürmektedir. *Los Angeles Times*'ın yakınlarda verdiği bir habere göre "CDC* ABD'de her yıl 40.000 yeni AIDS vakası ortaya çıktığını tahmin ediyor. Bu rakamın yaklaşık yarısını Afro-Amerikanlar ve %15'ini de Lâtin asıllılar oluşturuyor. Başka bir deyişle HIV virüsüne yakalananların üçte ikisi değişik renkteki insanlardan oluşuyor.

Times'da yayınlanan bir makalede de şöyle deniyordu: "HIV virüsüne yakalanma oranı kuzeybatıdaki ve güneydeki şehirlerde yaşayan Afro-Amerikanlar arasında tehlikeli boyutlara ulaştı." *Irish Times* da şunları ekliyor: "AIDS artık 25-40 yaşları arasındaki Afro-Amerikalılar için en büyük ölüm nedeni ve bu insanların hastalığa yakalanma oranı beyazlarınkinden 10 kat fazla." Bu son derece rahatsız edici bir tablo olmasına rağmen hastalığın içerideki etkileri bu yazının asıl amacı açısından pek önem taşımıyor.

Asıl mesele AIDS'in uluslararası etkileridir. Global düzeyde hastalıkla ilgili oranlar, içerideki oranlarla paralellik gösteriyor. Zenciler açık ara birinci kurban ve onları diğer beyaz olmayan ırklar izliyor. Aslında, *Times*'ın da işaret ettiği gibi, bütün Afrika kıtası nüfusun aşırı oranda azalması tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor.

"Yaşayan 34 milyon AIDS hastasının yaklaşık dörtte üçü sahra-altı Afrikası'nda yaşıyor ve ölümler de bilim adamlarının daha birkaç yıl önce akıl almaz olarak nitelediği oranlarda artıyor. AIDS salgınının başlangıcından bu yana sahra-altı Afrikasında 11,5 milyon insan bu hastalıktan öldü. AIDS yüzünden günde ortalama 5.500 kişi ölüyor ama uzmanlar 2010'da bu rakamın günde 13.000'e çıkacağını öngörüyorlar."

Oxford Üniversitesi'nden Dr. Roy M. Anderson 13. Uluslararası AIDS Konferansı'nda bunu "kesinlikle, tarihin bilinen en ciddi bulaşıcı hastalığı" olarak niteledi. Bir diğer konuşmacı, ABD Nüfus Sayımı Bürosu'ndan

---

* Hastalık Denenetim Merkezleri (Centers for Disease Control), ç.n.

Karen Stanecki de şunları söyledi: "2010 yılında ortalama hayat süresi Botsvana'da 29, Svaziland'da 30, Namibya ve Zimbabve'de 33, Güney Afrika, Malavi ve Ruanda'da da 36 yıl olacak. AIDS olmasaydı bu ülkelerin çoğunda bu rakam 70 civarında olacaktı."

BM raporlarında şunlar yer alıyor: "Hastalığın bazı Afrika ülkelerindeki genç nüfusun yarısını öldürmesi bekleniyor. Sonuçta bu ülkelerin ekonomileri ve toplumları imha olacak." BM AIDS Programı'nın yöneticisi Peter Piot bir basın toplantısında şunları söyledi: "Bir neslin tümü ortadan kalkıyor. Eğer 15 yaşında iseniz bu ülkelerde AIDS'den ölme ihtimaliniz %50."

Peki dünya kamuoyunun bu daha önce görülmemiş insani krize tepkisi ne oldu? UNICEF'in yayınladığı bir rapora göre tepki kollektif bir umursamama oldu. *L.A. Times* tarafından 'yakıcı' olarak nitelenen rapor dünyanın Afrika'daki felakete tepkisini, ya da tepkisizliğini açıkça ortaya koydu.

"Genç nüfus arasındaki HIV virüsü taşıma oranı, insanın kanını donduran bir ithamdır. Akıl almaz boyutlardaki vizyon, kararlılık ve aksiyon eksikliğini belgelemektedir. Bize bu meselenin sahipsiz kaldığı ve en şiddetle ihtiyacı olduğu zamanda Sahra-altı Afrikasının tamamen yalnız bırakıldığının hikayesi anlatılmaktadır."

Peki ya UNICEF'in ortaya koyduğu tepkisizliğin nedeni *eylemsizlik* değil de *kasıtlı olarak eyleme geçirmemeye* dair özel bir planın uygulanıyor olması ise? Peki ya eylemsizliğin kendisi bir eylem planı ise? CIA raporlarını ve Beyaz Saray'ın yaptığı açıklamaları dikkatle takip eden birisi için gerçeğin bu olduğunu anlamak zor değildir.

Birleşik Devletler'in AIDS krizine bir tepki verememesi pek doğru bir tesbit gibi görünmüyor mesele Washington'ın AIDS'i bir *sağlık sorunu* kabul edip buna göre bir tepki geliştirmemesidir. Bu yüzden Amerika'yı yöneten akıllı adamlar AIDS'in global bir sağlık sorunu olarak değil de bir *ulusal güvenlik tehdidi* olarak görülmesi gerektiğini kabul etmektedirler.

Beyaz Saray sözcüsü Jim Kennedy, 2000'in Nisanında daha açık olarak dile getirdi: "AIDS sağlık sorunundan öte bir şeydir. AIDS'in Afrika ve

Asya'daki ülkeleri istikrarsızlaştırma ihtimali vardır ve bu da onu uluslararası bir güvenlik meselesi haline getirmektedir."

Aynı görüşleri, Mayıs ayında bir kez daha dile getiren Clinton'ın sözcüsü Joe Lockhart, Africa'daki AIDS'ten kaynaklanan ölümlerin sayısını 'şok edici' ve 'istikrarsızlaştırıcı' olarak niteledi ve şunları ekledi: "Bu bizi de etkileyecektir. Bizim Afrika'da, kendi ulusal güvenliğimizle ilgili çıkarlarımız bulunmaktadır ve biz bu soruna, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin son birkaç senedir yaptığı gibi, bir ulusal güvenlik meselesi olarak bakmalıyız."

2000'in başlarında, gizliliği kaldırılmış versiyonu yayınlanan CIA raporu Beyaz Saray'dakilerin ifadelerini ayrıntılı biçimde açıklıyordu: ABD'nin AIDS krizine cevabı tıbbi yardım şeklinde değil 'insani' askeri müdahale şeklinde olacaktı.

Rapor kendisini "İstihbarat Topluluğu'nun, geleneksel olmayan bir tehdidin ulusal güvenlik boyutunu ele alan önemli bir girişim" olarak tanımlayarak başlıyordu. Bu geleneksel olmayan tehdit, tabii ki; "AIDS ve yeni ortaya çıkan ya da çıkacak olan hastalıkların sonucunda global düzeyde artmaya başlayan ölümlerin önümüzdeki 20 yılda ABD'nin ve global sistemin güvenliğini karıştırması"ydı.

"Aralarında HIV. Ebola, Hepatit C, Nipah virüsü gibi tedavisi bilinmeyen bir çok hastalığında bulunduğu 1973'ten bu yana keşfedilmiş 30 yeni hastalık"a ek olarak "iyi bilinen tüberküloz, sıtma ve koleranın da bulunduğu yirmi hastalık 1973'ten sonra daha tehlikeli ve ilaçlara dayanıklı bir biçimde yeniden ortaya çıktı ve hızla yayılmakta."

Rapor bu yeni ve yeniden ortaya çıkan hastalıkların neden son çeyrek asırda aniden yayıldığını açıklamıyor. İnsanlık tarihinde buna benzer bir dönem bulunmuyor. Irk ayrımı yapan bir virüse de rastlanmıyor. Raporda bundan da bahsedilmiyor.

Dikkatli okuyucular bu elli yeni hastalığın tümünün 1973'te -geçen bölümde belirtildiği gibi- "Stanley Cohen ve Herbert Brown'ın bakterilerin arasına gen aktararak genetik mühendisliğini başlatması"ndan sonra ortaya çıktığını farkedecektir. Eminim arada bir bağlantı yoktur, CIA raporu da

böyle bir bağlantıdan bahsetmiyor zaten.

Dünyanın bazı bölgelerinin, özellikle de geleneksel olarak örtülü istikrarsızlaştırma çabalarının hedefi olan yerlerin, AIDS krizine daha duyarlı oldukları da yukarıda belirtilmişti: "Gelişmekte olan ülkeler ve eski komünist bloğu ülkeleri bu hastalıklardan en çok etkilenen yerler olacak."

En çok etkilenen yer de tabii ki günümüzdeki "bulaşıcı hastalıklar sonucu meydana gelen ölümlerin yarıya yakının gerçekleştiği" Sahra-altı Afrikası olacak. Ama sadece burası etkilenmeyecek. "Asya ve Pasifik... Büyük oranda AIDS'in Güney ve Güneydoğu Asya'da yayılması sonucunda, bulaşıcı hastalık ölümlerinde dramatik bir artışa sahne olacak... 2010'da bölgedeki HIV virüsü taşıyan insan sayısı Afrika'dakini geçecek."

CIA'in en fazla etkilenecek yerler listesinde sıradaki yer ise eski büyük düşmanımız: "Eski Sovyetler Birliği'dir (ESB) ve özelde Doğu Avrupa'da bulaşıcı hastalık vakalarında ve bu yolla meydana gelen ölümlerde ciddi artışlar olacaktır." Bu bölgeler AIDS'e karşı fazla duyarlı olmasa da "tüberküloz ESB'de salgın boyutuna ulaşmış durumda."

Bu ülkelerdeki durumun yakın gelecekte iyileşmesi beklenmiyor. Rapor şöyle bir tahminde bulunuyor: "Bu gelişmelerden en fazla etkilenen Sahra-altı Afrikası'nda ve muhtemelen Güney ve Güneydoğu Asya'da hastalıklar sonucu ortalama yaşam süresi 30 yıla kadar düşecek ve on yıl ya da daha kısa bir süre içerisinde nüfuslarının dörtte biri yok olacak."

Bu devasa insan kayıplarının yaşandığı ülkelerin siyasi, ekonomik ve toplumsal sistemlerinde büyük değişiklikler olacak. Raporu yazanların belirttiği gibi: "Salgın hastalıklar en fazla etkili oldukları yerlerdeki sonuçlarının yanında gelişmekte olan ülkeler ve eski komünist bloğu ülkelerinde de ekonomik yozlaşmayı, toplumsal bölünmeleri ve siyasal istikrarsızlığı arttıracak veya bunlara neden olacak."

İşte tam bu noktada -kitlesel ölümler sonucunda mevcut sosyo-ekonomik düzen çöktüğünde- Amerikan çıkarları 'tehdit' edilmiş olacak ve Amerika'nın müdahalesi gerekecek. Artan ölümlerin istikrarsızlaştırıcı etkilerinin "demokratik gelişmeleri ve dönüşümleri engelleyip insani felaketlere yol aç-

ması ve Amerikan müdahalesini gerektirecek askeri çatışmaları ortaya çıkarması" bunu kaçınılmaz kılacak.

Şunu belirtmekte fayda var, aslında CIA'in "demokratik gelişmeler ve dönüşümler" ile herhangi bir ilgisi yok. CIA'in 53 yıl boyunca görevi demokrasiyi yaymak değil, Batı kapitalizmini dünyanın her köşesine yerleştirmek olmuştur. Ve dünyanın işte bu köşeleri, Batı kapitalizminin dayatmalarına direnişin uzun süredir devam ettiği bu yerler, "geleneksel olmayan tehdit"le karşı karşıyadırlar.

Uzun süre büyük istikrarsızlaştırma çabalarının ve tekniklerinin hedefi olmuş bu yerlerin şimdi 'doğal' olarak yayılan virüsler yoluyla istikrarsızlaşma ihtimaliyle karşı karşıya olması Batılı güçlerin çıkarlarına ne kadar uygun düşüyor. Daha da uygunu istikrarsızlığın ABD'nin, bir sağlık sorununa çözüm bahanesiyle, müdahale edip düzeni sağlamasına ya da ABD onaylı bir düzeni ikâme etmesine olanak sağlayacak şekilde gerçekleşmesi olurdu.

Plan temelde şöyle işliyor: Önce müdahale etmeden hastalığın dünyanın bazı bölgelerini sarmasını seyret. Sonra endişelenmiş gibi görün ve birşeyler yapılması gerektiği hakkında konuşmalarda bulun ama kitlesel ölümler yaşanıp, toplumsal düzenler altüst olana kadar gene bir şey yapma. Sonra insani müdahale adı altında 'barışı koruma' birliklerini göndererek bu kuşatılma altındaki ülkeleri işgal et.

Hedef ülkelerdeki savaşacak yaştaki insanların büyük kısmının yok olmuş olması planın son kısmını kolaylaştıracak. Sahra-altı Afrikasındaki AIDS salgının en yoğun olarak görüldüğü yer, gene uygun biçimde ordulardır.

"AIDS'in bazı ordularda, özellikle Sahra-Altı Afrikasındakilerde yayılma oranı sivil nüfusa oranla daha yüksektir. Çok sayıda subayın ve diğer önemli personelin ölümü ya da iş göremez hale gelmesiyle bu askeri güçlerin savaş kabiliyetleri ve kapasiteleri zaman içerisinde eriyecektir."

İnanması zor ama Angola ve Kongo Demokratik Cumhuriyeti gibi uzun süredir CIA'in gizli operasyonlarının hedefi olan ülkelerin ordularındaki bu-

laşıcı hastalık oranı %40-60 arasındadır ve bu oran raporun yazarları tarafından araştırılan ordularda artmaya devam etmektedir.

CIA'in bu anormal küresel AIDS krizine nasıl neden olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. CIA bunu iki yüzlü bir şekilde, bu dehşet verici büyüklükteki salgın oranlarını "müstehcen hayat tarzları ve birliklerin ülke dışında konuşlandırılması" ile açıklayarak yapıyor. Güzel açıklama ama pek mantıklı değil.

Öncelikle bu kadınların ve adamların müstehcen hayat tarzlarını sürdürdüklerine dair elde herhangi somut veri yok. Daha da önemlisi ülke dışında konuşlandırılmanın salgın oranını artırdığı iddiası bütün sistematiği çökertiyor. Hatırlanacağı gibi 'ülke' salgının en hızlı yayıldığı yerdir. Dolayısıyla ülke dışında konuşlanmanın -ülke dışında *herhengi* bir yerde- askerlerin salgından etkilenme riskini önemli ölçüde *azaltması* gerekmektedir.

O halde bu akıl almaz derecede yüksek salgın oranları nasıl oluyor da bu şekilde izah edilebiliyor? Asıl nokta -bu ülkelerin sosyal ve ekonomik sistemlerini harabeye çevirmenin yanında- AIDS'in seçilmiş ülkelerin ordularında çok daha hızlı yayılmasıdır.

Sonuçta bu ülkelerin işgalinin çok kolay hale geleceğini söylemeye gerek bile yok. 'Barışı koruma' birlikleri, dünyanın uzun süredir acı çekmekte olan bölgelerindeki, şehirlere girip, geri kalan hayatları da -ve tabii ki serveti- aldıklarında çok az bir direnişle karşılaşacaklar. CIA'de bunu zımmen kabul ediyor:

"Yönetimde askerlerin ağırlığının bulunduğu demokratikleşmeye çalışan ülkelerdeki askeri personel arasında salgın hastalık sonucu meydana gelen ölümlerin artması buralarda yoksulluğu ve güvenlik sorunlarını artıracak ve devletin hazinesini yağmalamayı amaçlayan darbeler ve karşı darbelere yol açacak olan siyasi komplolar yaygınlık kazanacaktır."

Ve, emin olun, bu konuda CIA tam bir otoritedir.

2. Dünya Savaşı Tahmini Ölü Sayısı

	Toplam	Asker	Sivil
A.B.D*	292,200	292,200	
İngiliz Milletler Topluluğu*	87,000	87,000	
Birleşik Krallık*	357,000	297,000	60,000
	736,000	*676,000*	*60,000*
Batı Cephesi:			
Belçika*	113,000	12,000	101,000
Danimarka*	4,000	2,000	2,000
Fransa*	623,000	213,000	410,000
Hollanda*	321,000	8,000	313,000
Noreç*	10,000	3,000 7,000	
Firlandiya*	84,000	82,000	2,000
İtalya	405,000	243,000	162,000
	1,560,000	*563,000*	*997,000*
Doğu Cephesi:			
Bulgaristan	20,000	10,000	10,000
Çekoslavakya	315,000	10,000	305,000
Yunanistan	475,000	90,000	385,000
Macaristan	750,000	200,000	550,000
Romanya	750,000	300,000	450,000
Yugoslavya*	1,550,000	300,000	1,250,000
Polonya*	8,625,000	125,000	8,500,000
Almanya/Avusturya	7,500,000	3,500,000	4,000,000
Sovyetler Birliği*	25,000,000	9,000,000	16,000,000
	44,985,000	*13,535,000*	*31,450,000*
Pasifik Sahnesi:			
Filipinler*	118,000	30,000	88,000
Japonya	2,100,000	1,700,000	400,000
Çin*	13,500,000	3,500,000	10,000,000
	15,718,000	*5,230,000*	*10,488,000*

* Müttefik Ülkelerw

Referanslar

II:

Bain, Donald *The Control of Candy Jones*, Playboy Press, 1976

Belsamo, William ve George Carpozi, Jr. *Crime Inc: The Inside Story of the Mafia's First 100 Years*, W.H. Allen, 1988.

Blum, William *Killing Hope*, Common Courage Press, 1988

Bowart, Walter *Operation Mind Control*, Dell Publishing, 1978

Chaiken, Anton ve Webster Tarpley *George Bush: An Unauthorized Biography*, www.tarpley.net/bushb.htm

Chen, Edwin "Bush Clan Poised to Become Major Political Dynasty," *Los Angeles Times*, Ocak 20, 2001

Cockburn, Alexander ve Jeffery St. Clair *Whiteaut*, Verso, 1998

Eisenberg, Dennis et.al. *Meyer Lansky: Mogul of the Mob*, Paddington Press, 1979

Gilstrap, Peter "Snatching Sinatra," *Los Angeles New Times*, Mayıs 21, 1998

Hersh, Button *The Old Boys*, Charles Sicribner's Sons, 1992

Higham, Charles *Trading With the Enemy*, Delacorte Press, 1983

Higham, Charles *American Swastika*, Doubleday, 1985

Hunt, Linda *Secret Agenda*, St. Martin's Press, 1991

Lavenda, Peter *Unholy Alliance*, Avon, 1995

Lee, Martin *The Beast Reawekens*, Routledge, 2000

Loftus, John ve Mark Aarons *The Secret War Againts the Jews*, St. Martin's Press, 1994

Marks, John *The Search for the Manchurian Condidate*, Times Books, 1979

McCoy, Alfred W. *The Politics of Heroin in Southeast Asia*, Harper and Row, 1972

Mosely, Leonard *Dulles*, The Dial Press, 1978

Nash, Jay Robert *Bloodletters and Bad Men, Book 3*, Warner Books, 1975

Ogden, Christopher "Pamela Harriman: Her Brilliant Career," *Time*, Şubat 17, 1997

Risen, James "Secrets of History: The CIA in Iran," *New York Times*, Nisan 16, 2000

Silverstein, Ken "Ford and the Fuhrer," *The Nation*, January 24, 2000

Simpson, Christopher *Blowback*, Weidenfeld and Nicholson, 1988

Simpson, Christopher *The Splendid Blond Beast*, Grove Press, 1993

Vankin, Jonathan and John Whalen *The 60 Greatest Conspiracies of All Time*, Citadel, 1996

Zepezauer, Mark *The CIA's Greatest Hits*, Odonian Press, 1994

Zezima, Michael *Saving Private Power*, Soft Skull Press, 2000

Zinn, Howard *A People's History of the United States*, Harper ve Row, 1995

Encyclopaedia Britannica, www.britannica.com

The Crime Library, www.crimelibrary.com

Microsoft *Encarta* Encyclopedia

A & E Biography "Charles and Anne Lindbergh: Alone Together"

A & E Biography "J. Edgar Hoover: Personal and Confidential"
A & E Biography "Meyer Lansky: Mob Tycoon"
A & E American Justice "The Sinatra Kidnapping"
KCET "Crucible of Empire: The Spanish-American War"
KCET "The Rockefellers"

III:
Bölüm 27:
Bowart, Walter *Operation Mind Control*, Dell Publishing, 1978
Bowart, Walter et. al. "Mind Control Goes Public," VHS Videotape
Cockburn, Alexander ve Jeffery St. Clair "CIA Shrinks and LSD," *Counterpunch*, Ekim 18, 1999
Delgado, Jose M.R. *Physical Control of the Mind*, Harper Colophon, 1969
Hersh, Button *The Old Boys*, Charles Sicribner's Sons, 1992
Lapon, Lenny *Mass Murderers in White Coats*, Psychiatric Genocide Research Institute, 1986
Lavenda, Peter *Unholy Alliance*, Avon, 1995
Lee, Martin and Bruce Shlain *Acid Dreams*, Grove Press, 1985
Marks, John *The Search for the Manchurian Condidate*, Times Books, 1979
Martin, Harry V. and David Caul "Mind Control," *Napa Sentinel*, Ağustos-Kasım 1991
Schrag, Peter *Mind Control*, Pantheon, 1978
Thomas, Gordon *Journey Into Madness*, Bentam Books, 1989
Watson, Peter *War on the Mind*, Hutchinson, 1978
Encyclopaedia Britannica, www.britannica.com

Bölüm 28:
Abate, Tom "Nobel Winner's Theories Raise Uproar in Berkeley," *San Francisco Chronicle*, Kasım 13, 2000

Chaiken, Anton end Webster *George Bush: An Unauthorized Biography*, www.tarpley.net/bushb.htm

Chase, Allan *The Legacy of Malthus: The Social Costs of the New Scientific Racism*, University of Illinois Press, 1980

Chorover, Stephan L. *From Genesis to Genocide*, MIT Press, 1983

Gaglioti, Frank "The Human Genome Poject: Science, Society and Superstition," *World Socialist Web Site*, wyw.wsws.org

Gannon, John C. (Chairman, National Intelligence Council) "The Global Infectious Disease Threat and Its Implications for the United Sates, January 2000, www.cia.gov/cia/publications/nie/report/nie99-17d.html

Harris, Robert ve Jeremy Paxman *A Higher Form of Killing*, Hill and Wang, 1982

Lapon, Lenny *Mass Murderers in White Coats*, Psychiatric Genocide Research Institute, 1986

Lederman, Robert "The Human Genome Project and Eugenics," *The Konformist*, www.konformist.com

Lederman, Robert "Giuliani, the Manhattan Institute, and Eugenics: The Ugly Truth Behind 'Quality of Life'," *The Konformist*, www.konformist.com

Lifton, Robert Jay *The Nazi Doctors*, Basic Books, 1986

Ogden, Christopher "Pamela Harriman: Her Brilliant Career," *Time*, Şubat 17, 1997

Schrag, Peter *Mind Control*, Pantheon, 1978

Stannard, David E. *American Holocaust*, Oxford University Press, 1992

Thomas, Gordon *Journey Into Madness*, Bantam Books, 1989

Vankin, Jonathan and John Whalen *The 60 Greatest Conspiracies of All Time*, Citadel, 1996

Williams, Carol J. "Breeding to Further the Reich," *Los Angeles Times*, Ocak 21, 2000

L. A. Mentary, Volume 38, Number 3, Mart 2000

L. A. Mentary, Volume 38, Number 10, Ekim 2000

Encyclopaedia Britannica, www.britannica.com

A & E Biography "Charles and Anne Lindbergh: Alone Together"

The Human Genome Project Web Site, www.ornl.gov/hgmis

Bölüm 29:

Gaglioti, Frank "The Human Genome Poject: Science, Society and Superstition," *World Socialist Web Site*, www.wsws.org

Gannon, John C. (Chairman, National Intelligence Council) "The Global Infectious Disease Threat and Its mplications for the United Sates, Ocak 2000, www.cia.gov/cia/publications/nie/report/nie99-17d.html

Haney, Daniel Q. "AIDS Crisis Could Turn Back Clock in Africans' Life Spans," *Los Angeles Daily News*, Temmuz 11, 2000

Maugh, Thomas H. II "AIDS to Cut Africa Life Expectancy to Under 30," *Los Angeles Time*, Temmuz 11, 2000

Maugh, Thomas H. II "UNICEF Decries Failure to Curb AIDS in Africa," *Los Angeles Time*, Temmuz 13, 2000

Nullis, Clare "AIDS Toll Expected to Worsen," *Los Angeles Daily News*, Haziran 28, 2000

Smiyth, Patrich "The Biggest Killer Among Young Black Men," *The Irish Times*, Ocak 20, 2001

AMERİKAN FAŞİZMİ

DAVID McGOWAN

Amerika'nın yaşayan en büyük komplo teorisyenlerinden David Mcgowan'ın yayınlanmasıyla gündemi değiştiren kitabı nihayet Türkçe'de. Yazar iddia ediyor ki;

AMERİKA FAŞİT BİR DEVLETTİR ÇÜNKÜ

Amerika bir tek parti devletidir

Amerika'da muhalefet baskı altındadır

Amerika'da hükümetin kontrolü altında serbest piyasa ekonomisi uygulanır

Amerika saldırgan milliyetçidir

Amerika ırkçıdır

Amerika militaristtir

Size de mi inanılmaz ve deli saçması geliyor yukarıda yazılanlar. O zaman isterseniz bu kitabı okuyarak zihinsel konforunuzu bozmayın (tabi sinirlerinizi de). Size iyi uykular.

Tek bir soru? Neden hemen tüm Amerikan başkanları gençliklerinde bir, iki yıl ortadan kayboldular ?

Bana öyle geliyor ki bir ya da iki nesil sonra insanların esaretlerini sevmelerini sağlayan ilaçlara dayalı bir sistem geliştirilmiş olacak. Böylece tüm toplum acı vermeyen bir toplama kampına dönüştürülecek ve insanlar özgürlüklerinin ellerinden alınmasından mutlu olacaklar; çünkü propaganda ya da ilaç kullanarak beyin yıkama sonucunda insanlar isyan etmeye dair bütün arzularından arındırılmış hale gelecek.

Aldous Huxley, 1959

ISBN 975-8861-99-9
9 789758 861996